XV. évfolyam 31. szám. **Ára: 1 forint** 1959. július 30

Ludas Matyi

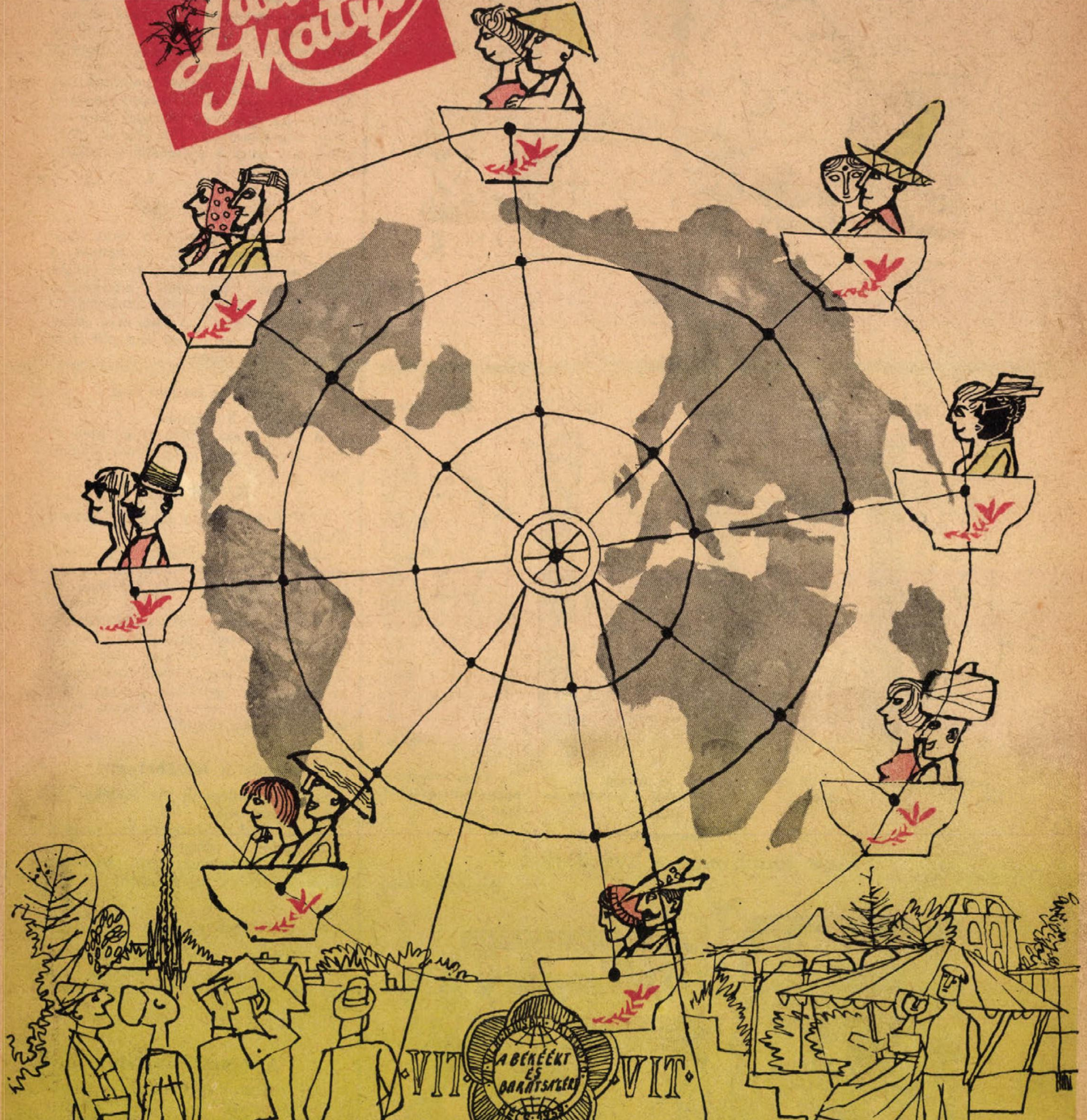
VIT
A BÉKÉÉKT
ÉS
BARÁTSÁGÉRT
BÉCS 1959
VIT

A bécsi óriáskerék

Hegedűs István rajza

Vasútépítés a Balatonban

Szür-Szabó József rajza

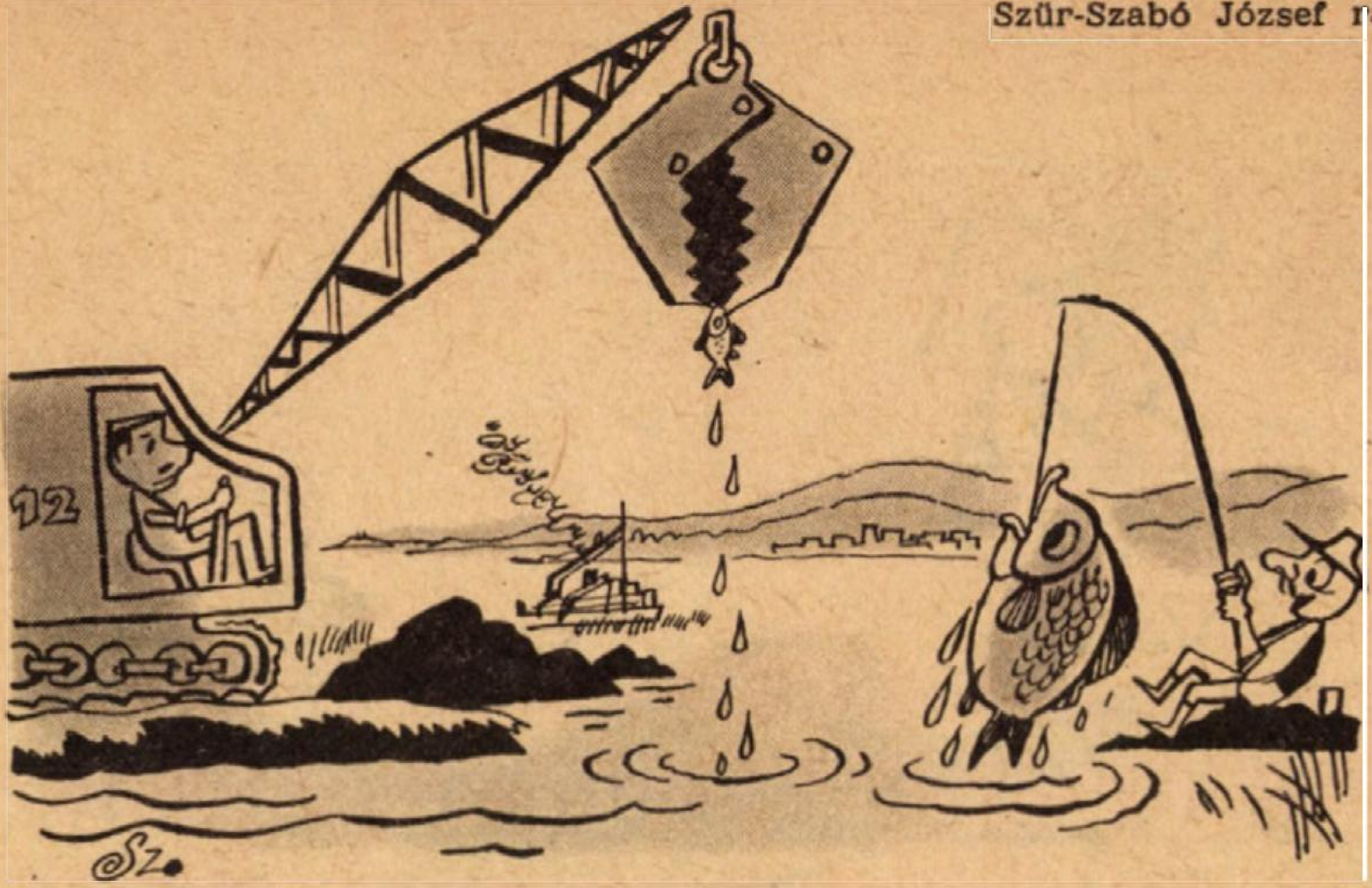

Horgász-szerencse

Életkép

Vasvári Anna rajza

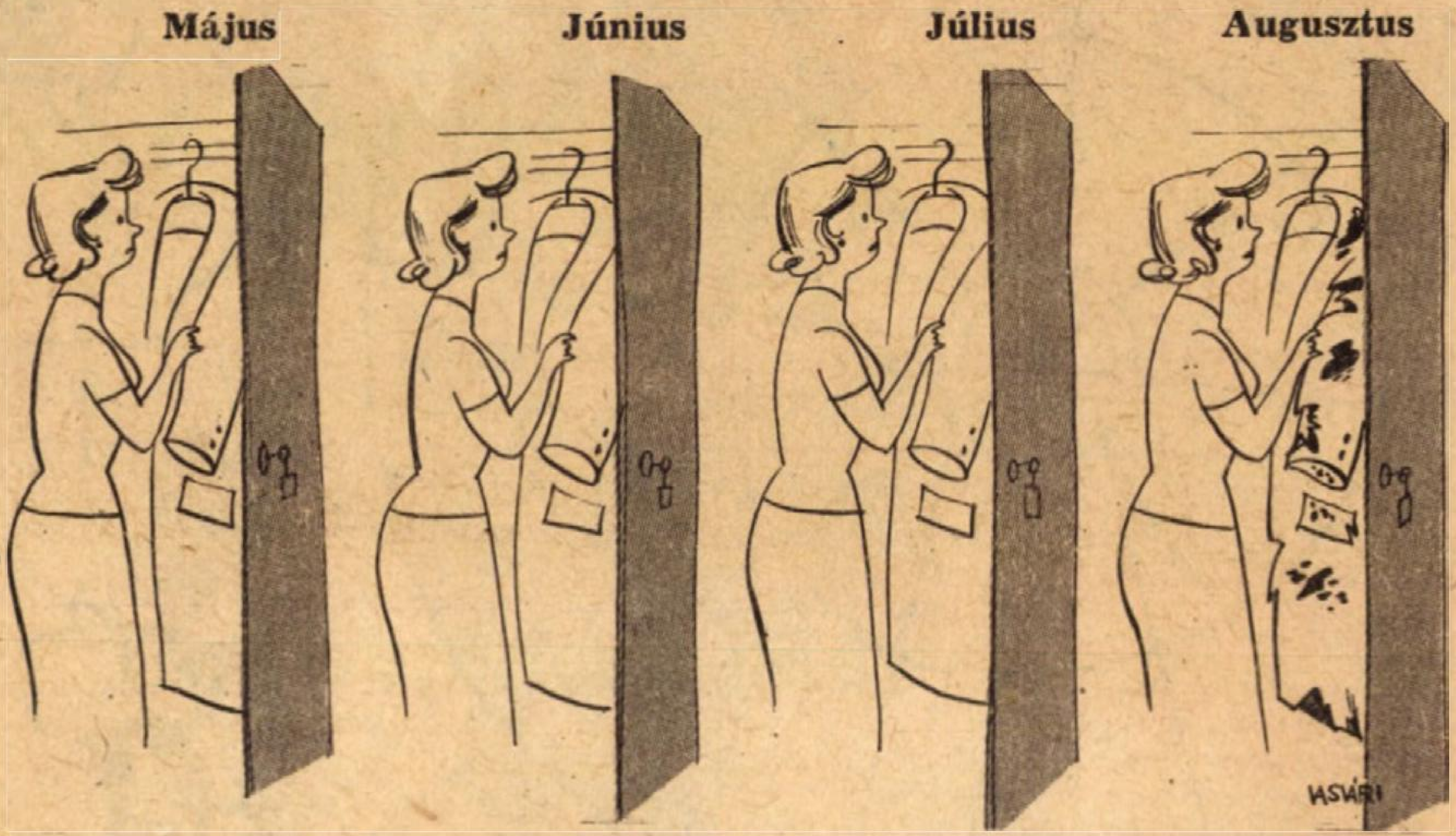

— Naftalinozni kellene . . .

— Jó lenne naftalinozni . . .

— Igazán itt az ideje a naftalinozásnak! . . .

— Ugye mondtam, hogy naftalinozni kellene . . .

Most jöttek meg a nyaralásból

Szegő Gizi rajza

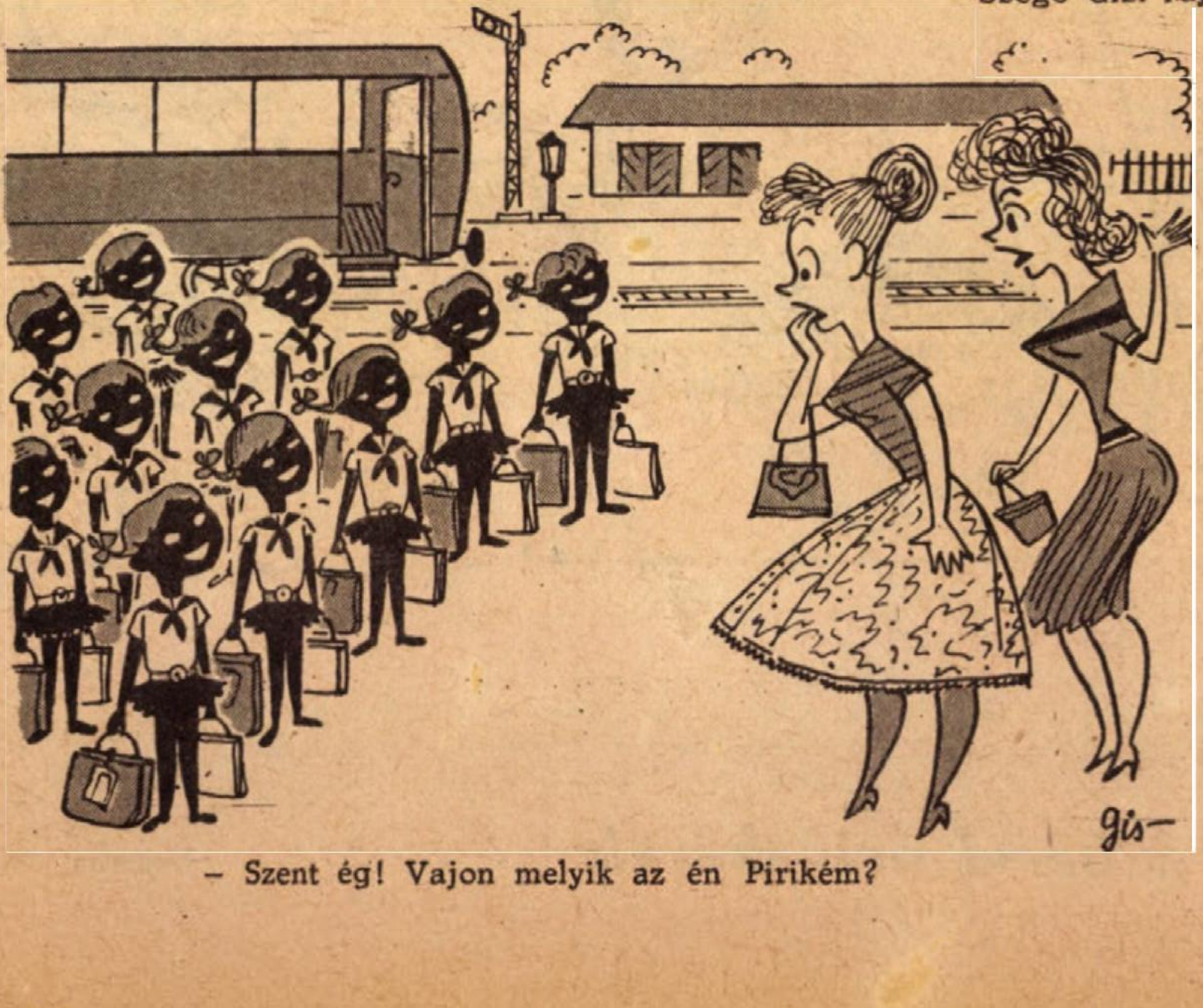

– Szent ég! Vajon melyik az én Pirikém?

Ezt olvastuk

Csakugyan a kirakatba való!

A „Kirakat" című folyóirat júliusi számának címlapján csinos fiatal nő harmonikázik. A címkép címe: *„Vidám harmonikaszó a Dunán"*. Lehet, hogy a harmonikaszó vidám, de a kép még vidámabb. A hölgy ugyanis pontosan fordítva harmonikázik: balkézzel játssza a prímet. Ez éppolyan ritkaság, mint az olyan hegedűművész, aki állának jobboldala alá szorítja a hegedűt és balkézben tartja a vonót.

Szép kis fürdő!

A Népszabadság közli a most megnyílt gyulai termálfürdő fényképét s alatta azt írja: *„A feltörő 71 fokos gyógyhatású vízzel megtöltött medencéket naponta 10—15 ezer ember látogatja."*

71 fokos gyógyvíz? Valami nem „stimmel". Ilyen meleg vízben krumplit szoktak főzni, nem reumát.

Páratlan hatású eső

A Népsportból idézünk:

„A salak a sok esőtől ugyan megszáradt, de nem volt kifogástalan állapotban."

Ki tud róla?

A Magyar Nemzet hirdetései között olvassuk:

„Költözés után elveszett egy sárgaszőrű macska. Pesterzsébet, Bp. Nagytétény irányába ment. Aki tud róla 100 forint jutalmat kap."

Hogyan ment a macska Pesterzsébetről Nagytéténybe? Átúszta a Dunát? Vagy talán a Petőfi-hídon kérdezősködött valakitől, hogyan kell Nagytétényba menni? És egyáltalán: miként jutott eszébe annak a macskának éppen Nagytétény irányába menni?

Nehéz a lakáshelyzet!

Színházi hetilapunk „Az üstdobos" című cikkében írja:

„Neki minden hangszer egy hangszer — az üstdob az otthona."

Diogenesről tudjuk, hogy hordóban lakott. Node egy üstdobban!

Hát ez mi?

A Népszava sportrovatában olvastuk:

„Ki gondolta volna . . . hogy az első himnusz angol lesz, és *mint sok bába között a gyerek,* az esélyek egymás után elvesznek."

A technika csodája

Úgy látszik kikísérletezték és sikeresen alkalmazzák az emberi érzelmek gyakorlati célokra való felhasználását. Egy kozmetikus ugyanis ezt hirdeti lapjainkban:

„Szőrszálakat véglegesen (villannyal), arctisztátalanságot felelősséggel elmulasztja . . ."

A felelősséggel való szépítés új dolog. Nincs messze az idő, amikor a hajhullást például lelkiismeretfurdalással fogják orvosolni.

Dr. Árgus

Genfi étlap egy munkaebéd után

Kaján Tibor rajza

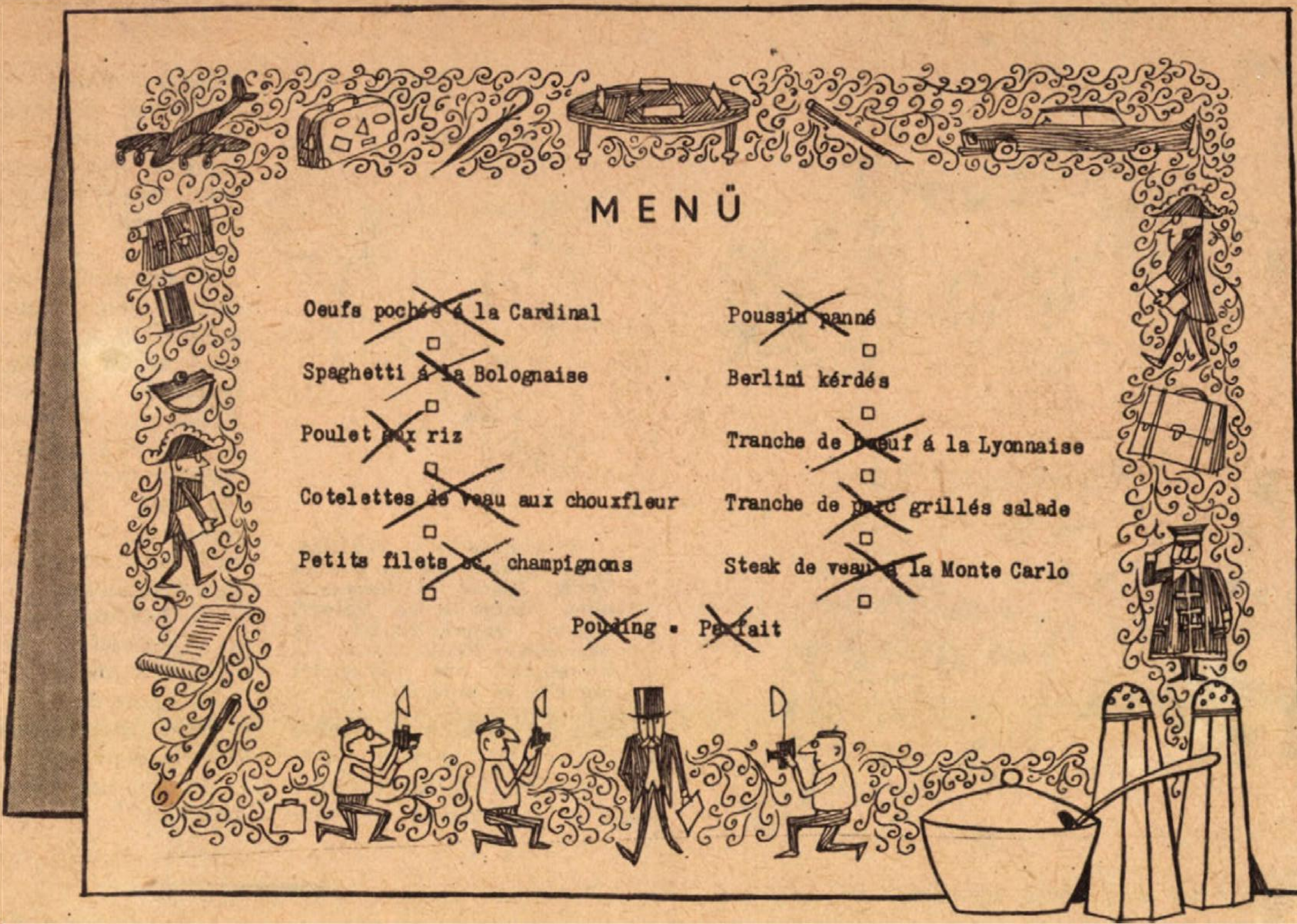
MENÜ
Oeufs pochés á la Cardinal
Spaghetti á la Bolognaise
Poulet aux riz
Cotelettes de veau aux chouxfleur
Petits filets sc. champignons
Poussin panné
Berlini kérdés
Tranche de boeuf á la Lyonnaise
Tranche de porc grillés salade
Steak de veau á la Monte Carlo
Pouding • Parfait

Egy étel megint megmaradt...

Elvonó-kúra

Csopak Elemérről mindenki hízelgően nyilatkozott. De a magasztalást rendszerint így fejezték be:

— Csak ne szeretné annyira az itókát!

Mert Elemér annyira szerette az itókát. Igaz, hogy nem válogatott, a habzó sört éppen úgy kedvelte, mint a nemes kadarkát, vagy a kisüstön főtt barackot. Hűséges felesége huszonöt esztendeig próbálta leszoktatni a „káros szenvedélyről” szépszóval, ígérettel, fenyegetéssel, statisztikai adatokkal, de nem sokra ment vele. Amikor az alkohol szörnyű hatásáról szónokolt, Elemér családi hagyományra hivatkozott:

— Ne beszélj butaságokat, anyjuk! Nagyapám sokkal komolyabb ivó volt, mint én, mégis 92 éves korában szenderült jobblétre.

Az asszony már-már lemondott a térítési szándékról, amikor is a legjobb barátnőjétől ragyogó tanácsot kapott:

— Az én uram is sokat ivott, mielőtt autót vettünk. De amióta kocsink van, soha egy csepp alkohol le nem megy a torkán. Jól tudja, mi vár arra, aki részegen ül a volán mellé. Próbáljátok meg ezt a módszert, vegyetek kocsit, jobb minden elvonó-kúránál.

Életszínvonalban nem volt hiány Eleméréknél és így az asszony nemsokára eldicsekedhetett a barátnőinek:

— Isten segítségével vettünk egy Wartburgot.

Ez ugyan némi ferdítés volt, mert a kocsit az OTP segítségével vásárolták, de a tényen nem változtatott. Elemért kicserélték. Szenvedélyes autóvezető vált belőle és egyben szenvedélyes antialkoholista.

Társaságban, a nagy kísértések színhelyén, az asszony büszkén hárította el a férjének kínált poharat:

— Ne fáradjatok! Az uram egy kortyot sem iszik. Ő vezeti a kocsit.

Éjszaka, amikor hazahajtattak és Elemér színjózanul ült a volán mellett, irigykedve nézte a járda szélén ölelkező kedves részegeket, akik vidáman támogatták egymást és a lámpaoszlopot, miközben szabadtéri hangversennyel szórakoztatták a szomszédságot.

— Csak a gyalogjáróknak van igazi életük — sóhajtotta. — Ők az élet királyai!

A kocsi tökéletesen kigyógyította Elemért. De már előfordult a gépkocsi történetében, hogy józan ember is okozott karambolt. Egy esős napon a csúszós járdán Elemér kocsija nekivágódott egy ugyancsak józan sofőr által vezetett Simcának. Káromkodás, rendőr, jegyzőkönyv. Színjózannak mutatkozott mind a két vezető, de azért a rendőr kötelességének megfelelően megkérdezte Elemért:

— Nem ivott, ugyebár?

— Nem, kérem — válaszolta keményen Elemér. — Másfél éve nem ittam.

Aztán csillogó szemmel tette hozzá:

— De most fogok két napig! Remélem, ennyi ideig eltart a kocsi javítása.

Stella Adorján

A ZÖLD SZÖRNYETEG

A lochnessi szörnynek távol-keleti vetélytársa akadt. A „Sunday Express” jelentése szerint a kelet-malájföldi Pahang egyik őserdejének tavából egy mintegy másfél méter nagyságú zöld szörnyeteg mászott elő. Négyen is látták, s egybehangzóan állítják, hogy a szörnyetegnek hatalmas vörös szemei voltak. Csak a szemek nagyságában nem értettek egyet. Volt, aki szerint a szörnyetegnek teniszlabda-nagyságú szemei voltak, a másik szemtanú szerint a szörnyű szemek nagysága elérte a kosárlabdáét. Az egyes sportágak közötti vetélkedést lehetetlenség megszüntetni.

Az asszonyé a szó

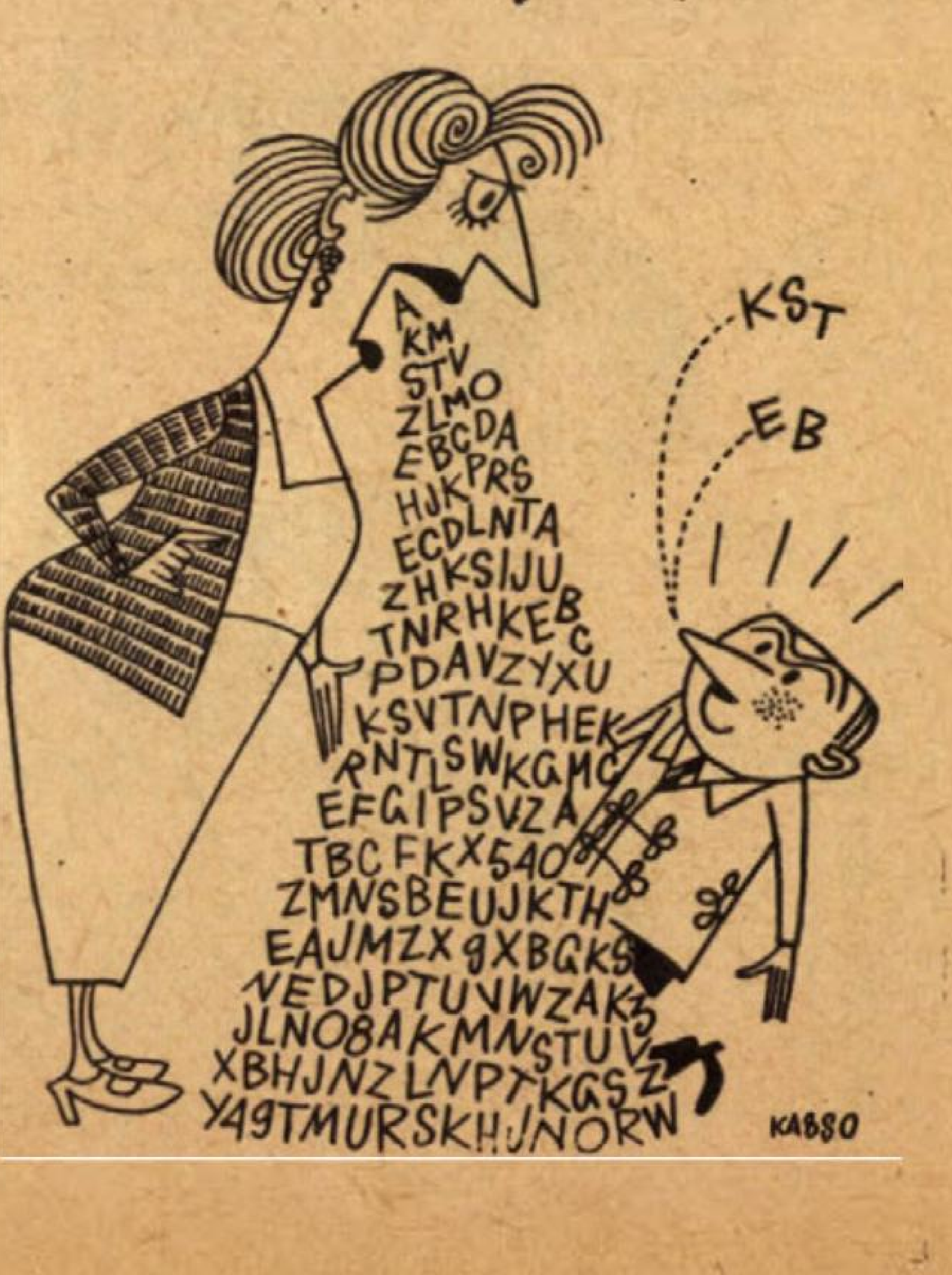

Divat az ulti

Toncz Tibor rajza

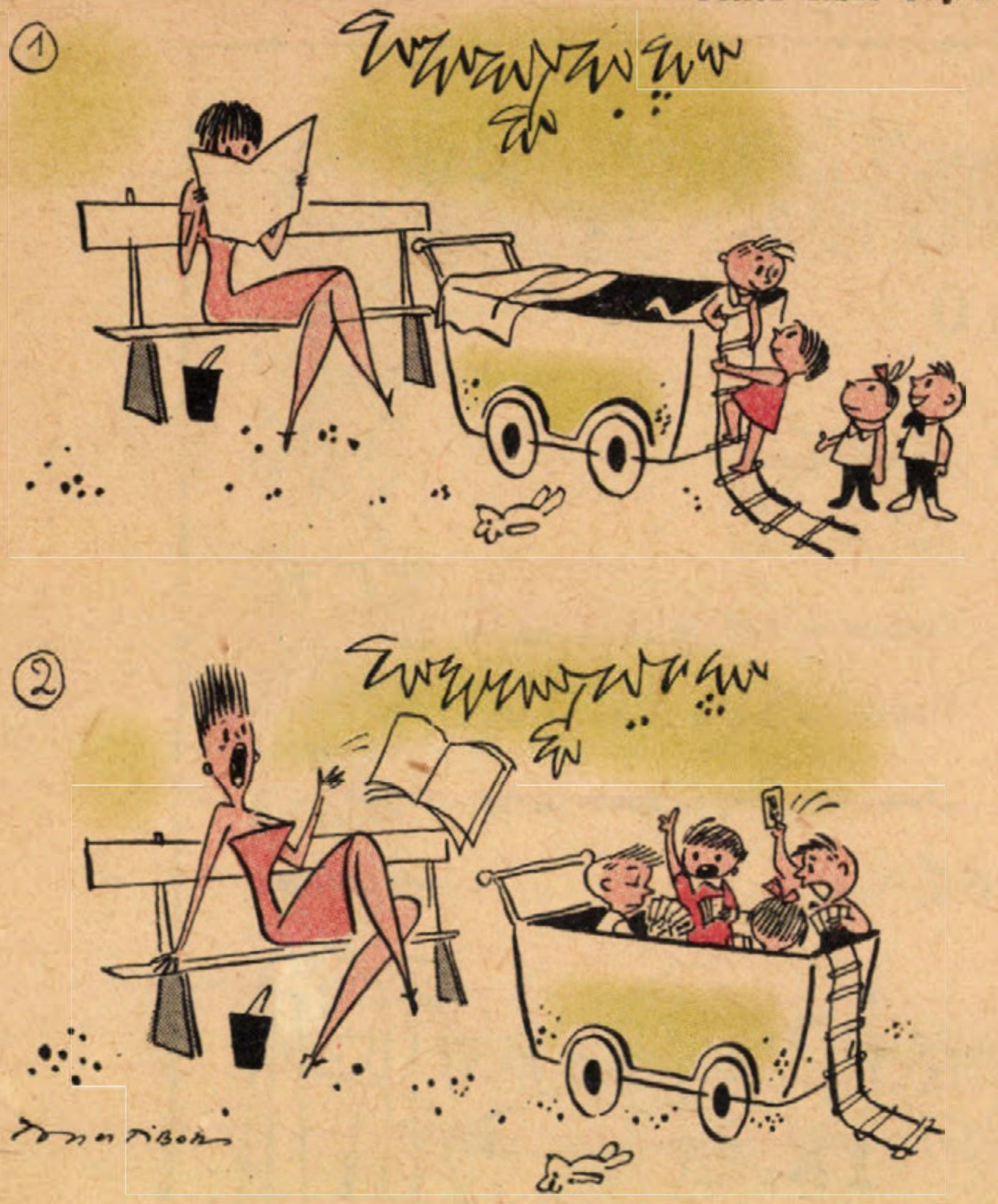

Nem lehet elég korán elkezdeni...

Renoválják az Állatkertet

Sándor Károly rajza

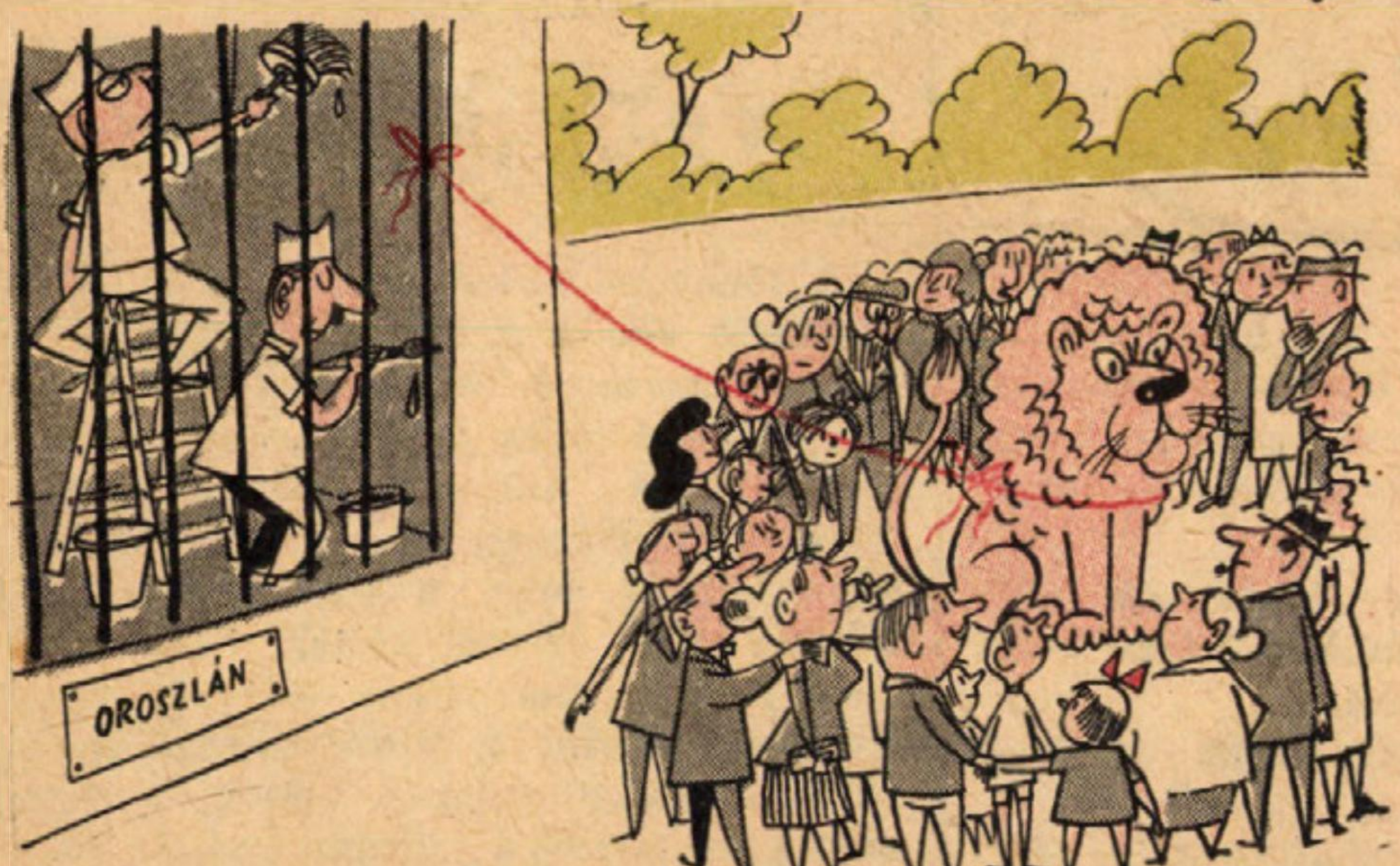

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

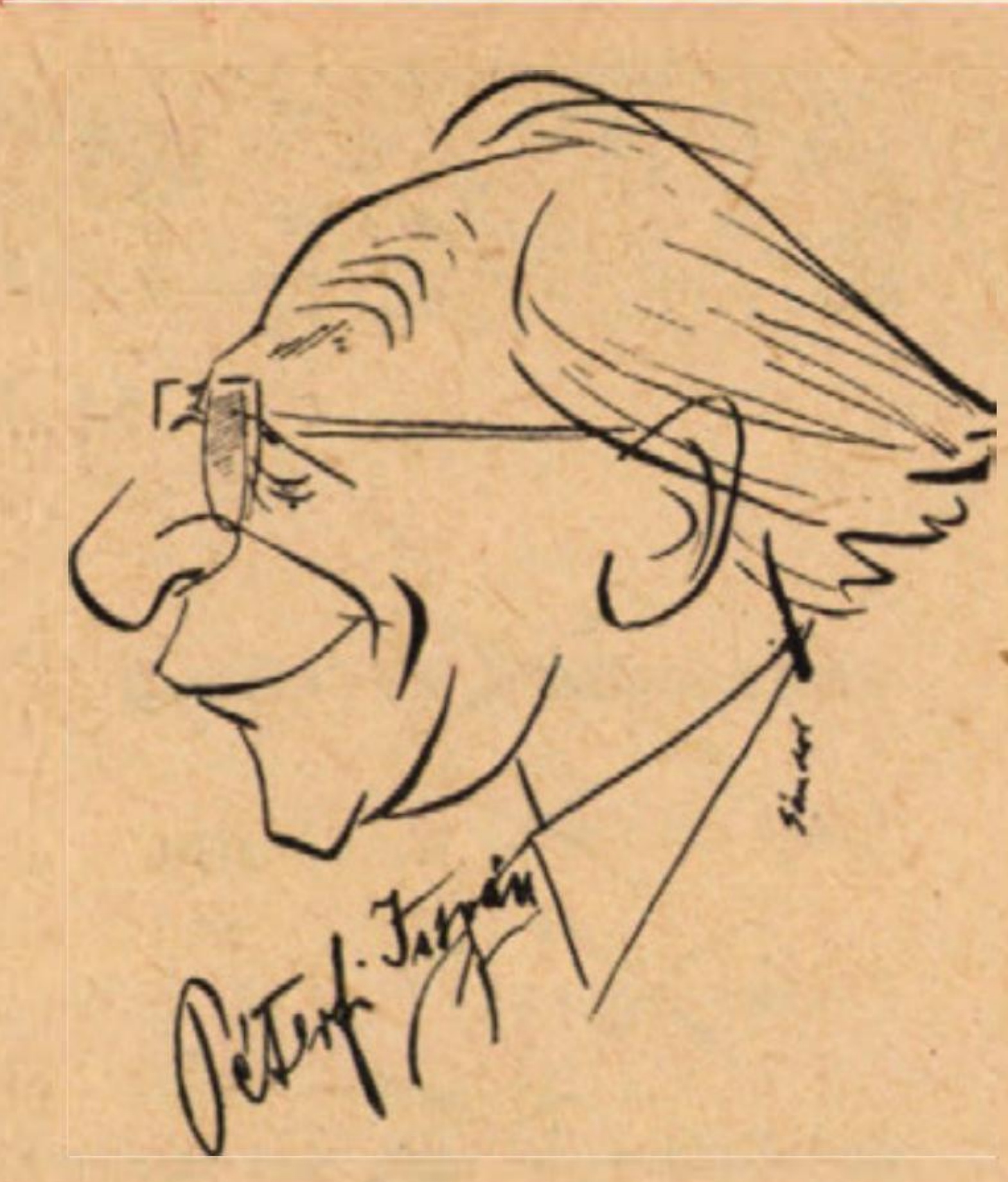

Hetvenötödik születésnapja alkalmából a Munka Vörös Zászló Érdemrendjével tüntették ki Péterfi István zenekritikust. A népszerű Pista bácsi a következő kis történetet mesélte el lapunknak:

Dalnoky Viktor, a kitűnő énekes — aki több mint félévszázadon át volt Operaházunk tagja — kollégáinak rovására kifogyhatatlanul gyártotta a szellemes, de nem kellemes, rosszmájú élceket. Ő volt a színház Beckmessere a „Nürnbergi mesterdalnokok" előadásán, csak úgy, mint „civilben" is.

Aznap, amikor nyugdíjazták, mérges hangulatban ült a Fészek Klub kertjében. Az asztalt sűrűn vették körül az Operaház fiatalabb tagjai. Néhányan ott állottak mellette. Amikor én közeledtem, ezek mélyen meghajolva üdvözöltek, míg Dalnoky csak úgy félvállról, fölényesen odavetette felém: „Jó napot!" S mindjárt hozzátette:

— Látjátok, ti gazsuláltok az újságírónak, de én most már fütyülhetek rá, nincsen szükségem rá!...

Mire én csendesen csak annyit mondtam:

— Na, na, Viktor... és a nekrológ?!

TENGERÉSZKALAND

A hajó már süllyed, ám itt van a csónak,
Beleugrom, a tengeri szél tovavisz,
Egészbe lenyelte a felleg a holdat,
És átcsap a csónakon egyre a víz.

Hogy tombol a tájfun! fönn szaladoznak
A villámok, e csikók, szanaszét,
A víz forog, szenvedem Neptunus úrnak,
Örvényerejű bősz rendeletét.

Kiáltom: S. O. S., ó mentsd meg a lelkünk,
Tölti a csónakot egyre az ár,
Tán balra evezzek? A hullám feldönt,
Jobbra? — Hisz úgy közelebb a halál!

Nem nyugszik az orkán, újra meg újra
És újra dörömböl az ég peremén,
Megszólal a Hang, s mint orgona búgja:
„Bújj már ki a kádból, hadd jövök én!"

Gyárfás Endre

Jucika és a rózsa

Pusztai Pál rajza

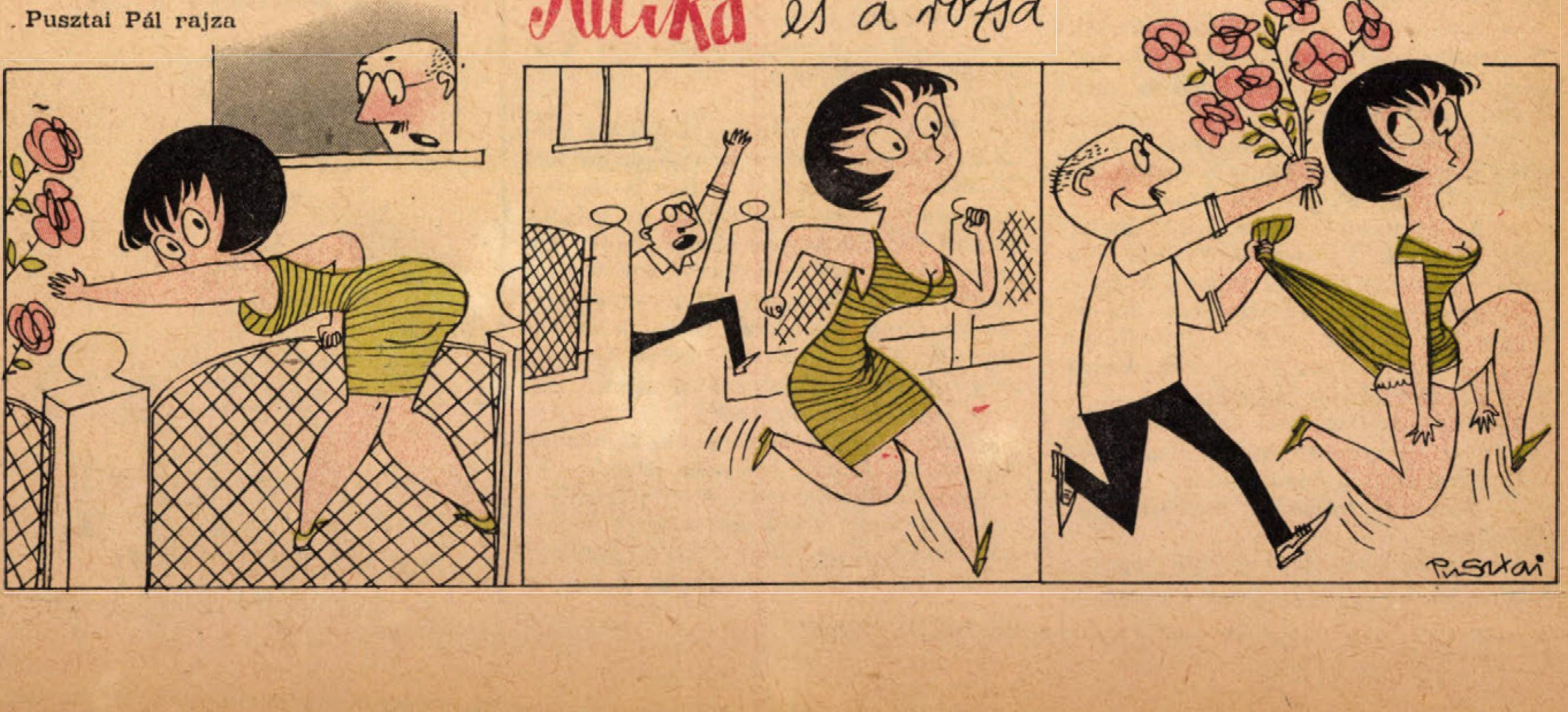

MICSODA GOND!

(Játszódik egy kiskocsmában. Az Idősebb férfi borostás arcú, álmatlan szemű, éppen iszik. Előtte az asztalon több üres, féldecis pohár. A Fiatalabb férfi a szomszéd asztalnál ül.)

Idősebb férfi: Pincér! Egy féldecit! *(Megkapja, majd sóhajtozva a Fiatalabb férfihez fordul):* Micsoda gond az élet!

Fiatalabb férfi (együttérzően): Bizony... bizony...

Idősebb férfi (közelebb húzza a széket): Tudja, van egy kislányom, ő az én szemem-fénye, a mindenem és én nem tudok mit venni neki a hetedik születésnapjára...

Fiatalabb férfi: Talán nem tudja, mit szeretne kapni?

Idősebb férfi: Dehogynem! Hajas babát szeretne, meg cukrot, meg cipőt, meg ruhát, meg mindent, de én nem tudom megvenni, mert nincs pénzem. Pincér! Egy féldecit, de a jobbikból, mert ezt a büdöset már unom!... Itt ülök tegnap óta és egyre csak kérdezem magamtól: miből? miből?

Fiatalabb férfi: Nem dolgozik?

Idősebb férfi (felháborodva): Én? Már hogyne dolgoznék! Van énnekem tisztességes állásom. Tegnap kaptam meg félhavi fizetésemet. Itt van ni! Hétszáz forint! Csak hát ajándékozásra már nem futja. Ha kifizetem a cehhet, nem marad semmi pénzem... Pedig ilyenkor illik ajándékot venni, nem?

Fiatalabb férfi: Illik bizony...

Idősebb férfi: Na látja. Persze volna egy megoldás. Maga rendesnek látszik, fiatalember, megkérhetném valamire?

Fiatalabb férfi: Ha segíthetek, szívesen...

Idősebb férfi (kis szünet után): Adjon kölcsön egy húszast. Tudja, akkor mégis tellene...

Fiatalabb férfi (a tárcájába nyúl és kihúz egy húszast): Tessék.

Idősebb férfi (körülölelgeti a Fiatalabb férfit): Pincér! Pincér! Még két féldecit! Magának is kérjek?

Függöny

Gera Mihály

RITKA ALKALOM

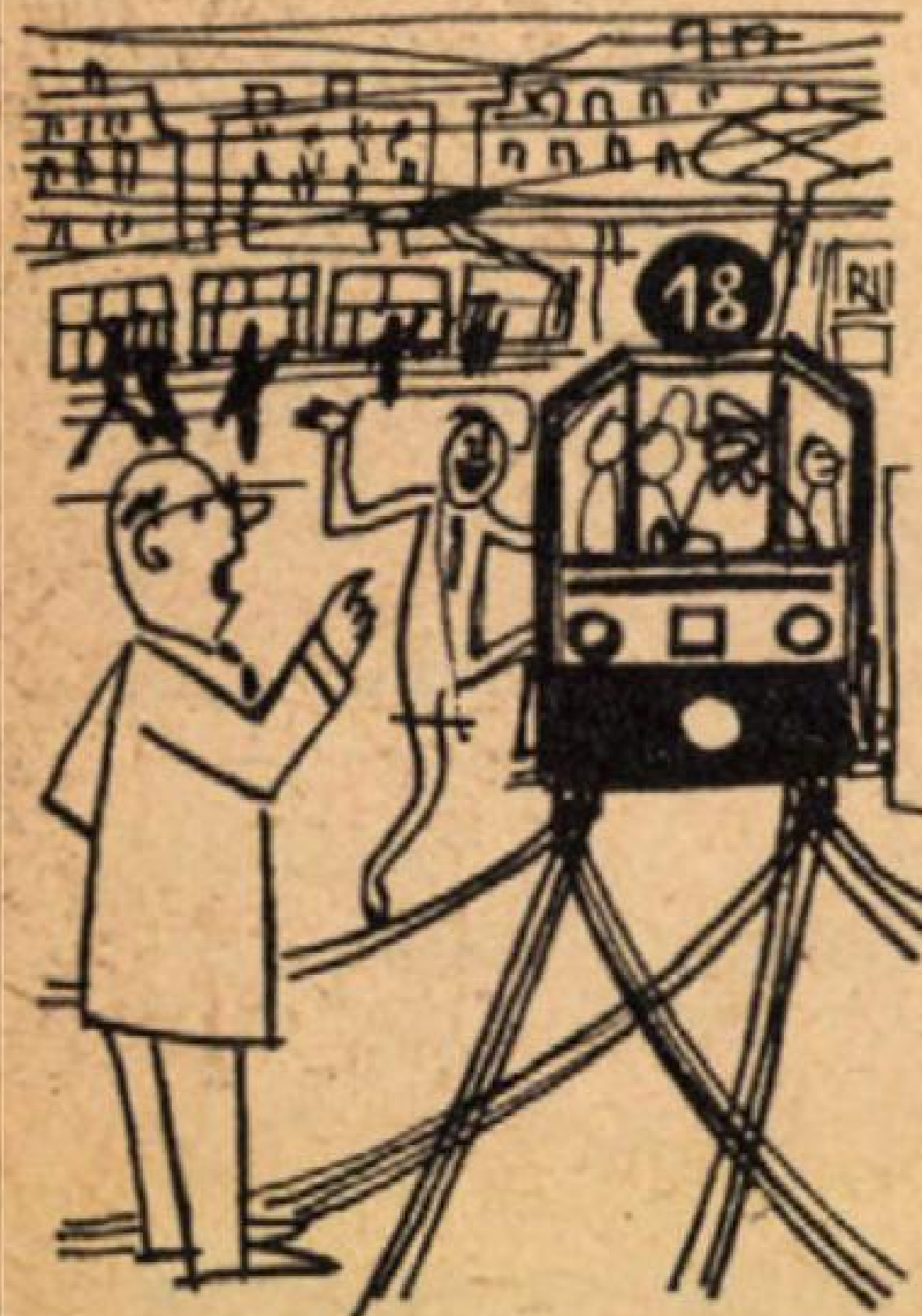

Barátommal beszélgetek a Móricz Zsigmond körtéren.

— Hova, hova?

— Odaát, Pesten, van dolgom.

Elbeszélgettünk egyről-másról. Egyszerre hirtelen búcsúzkodni kezd:

— Bocsáss meg, mennem kell, ott jön egy tizennyolcas.

— De hiszen te Pestre akarsz menni, az pedig Óbudára megy!

— Igen, igen, de a tizennyolcas olyan ritkán közlekedik, hogy ezt a ritka kedvező alkalmat nem szabad elmulasztani!

Amatőr munka

Gerő Sándor rajza

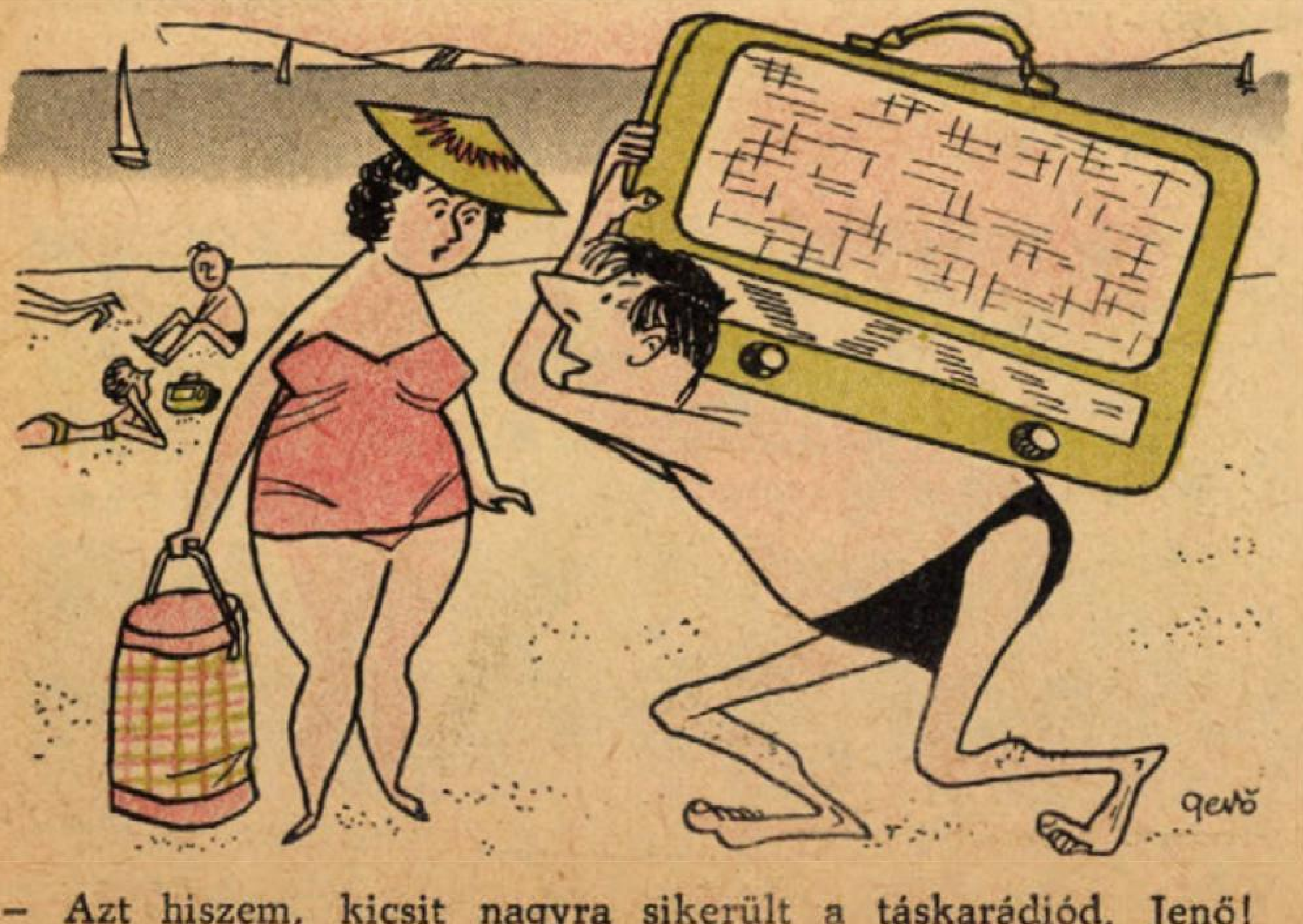

— Azt hiszem, kicsit nagyra sikerült a táskarádiód, Jenő!

Balaton-sztriptíz...

Toncz Tibor rajza

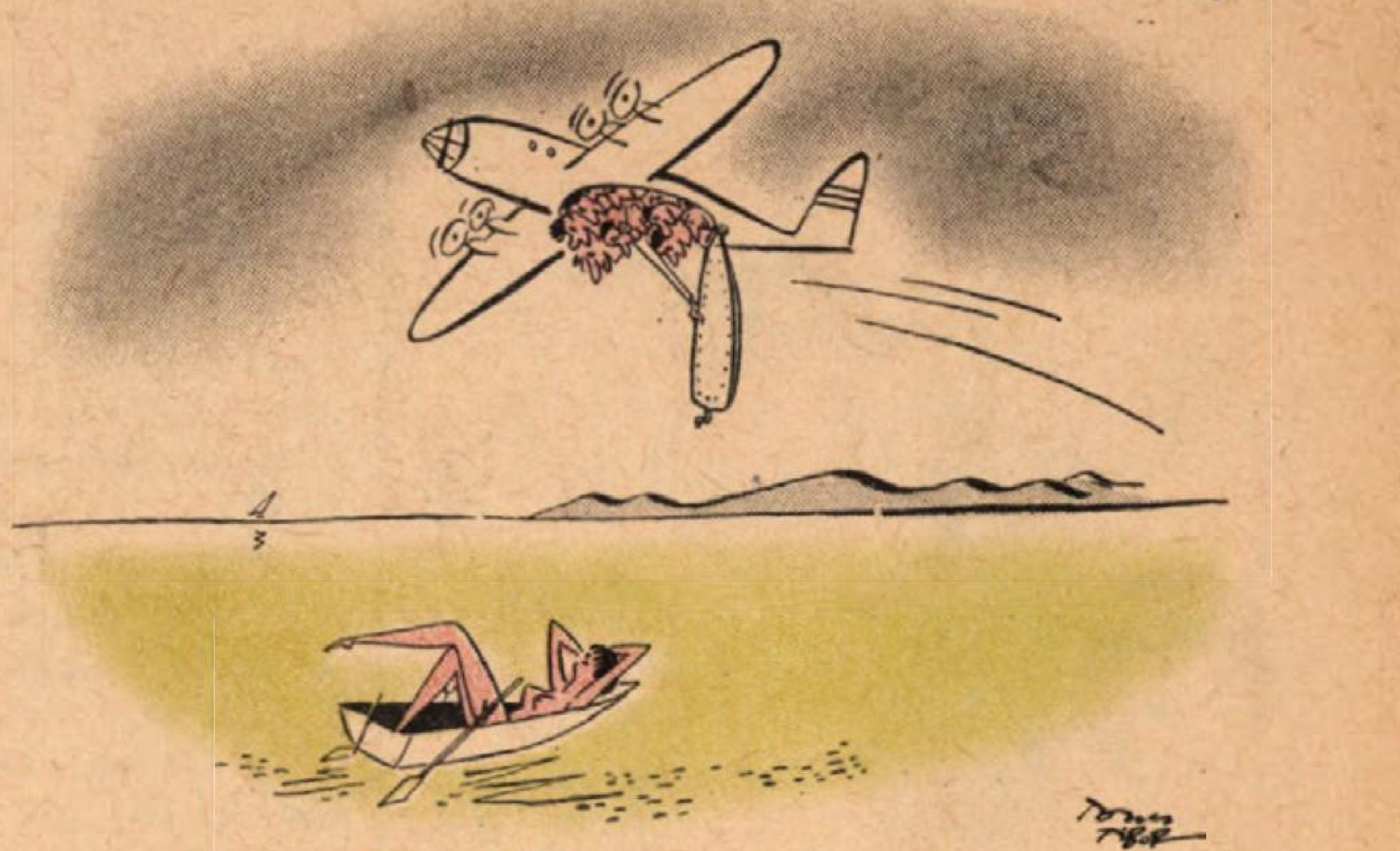

...és a közönsége

Nem élhetünk műemlék nélkül

Szür-Szabó József rajza

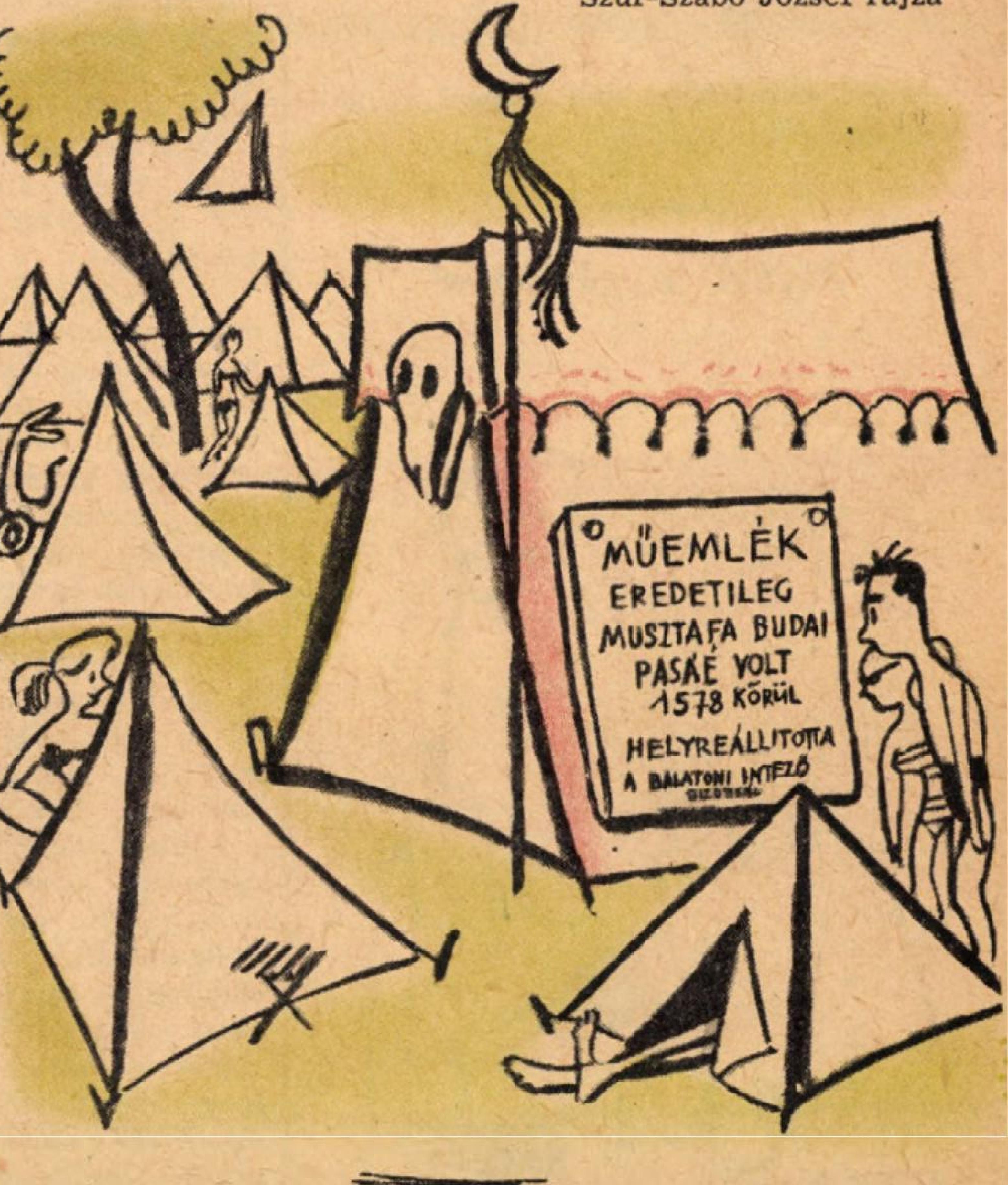

Megjelent a Balaton szépségeit ábrázoló bélyegsorozat

Sándor Károly rajza

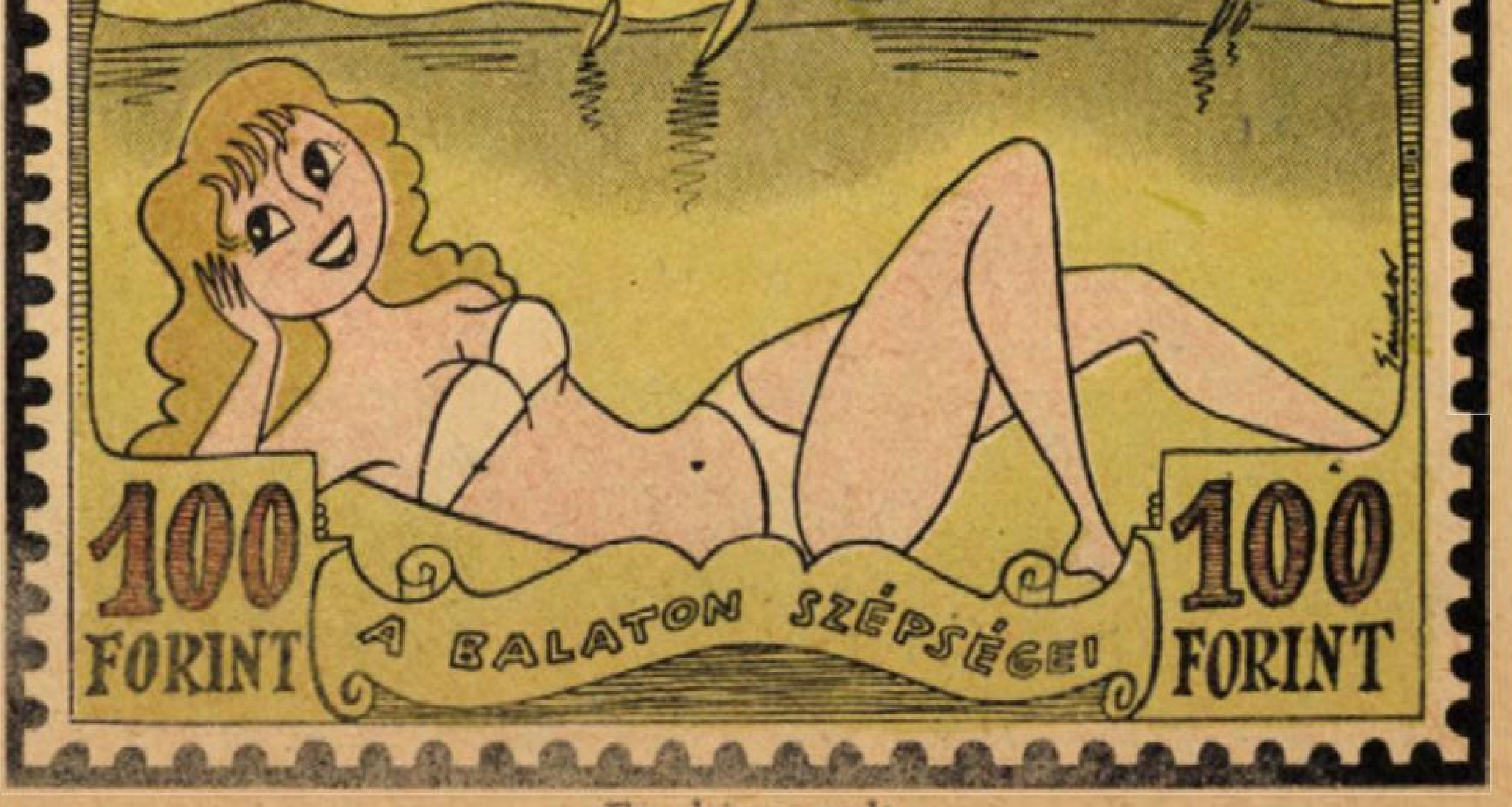

Ez kimaradt

Intelem

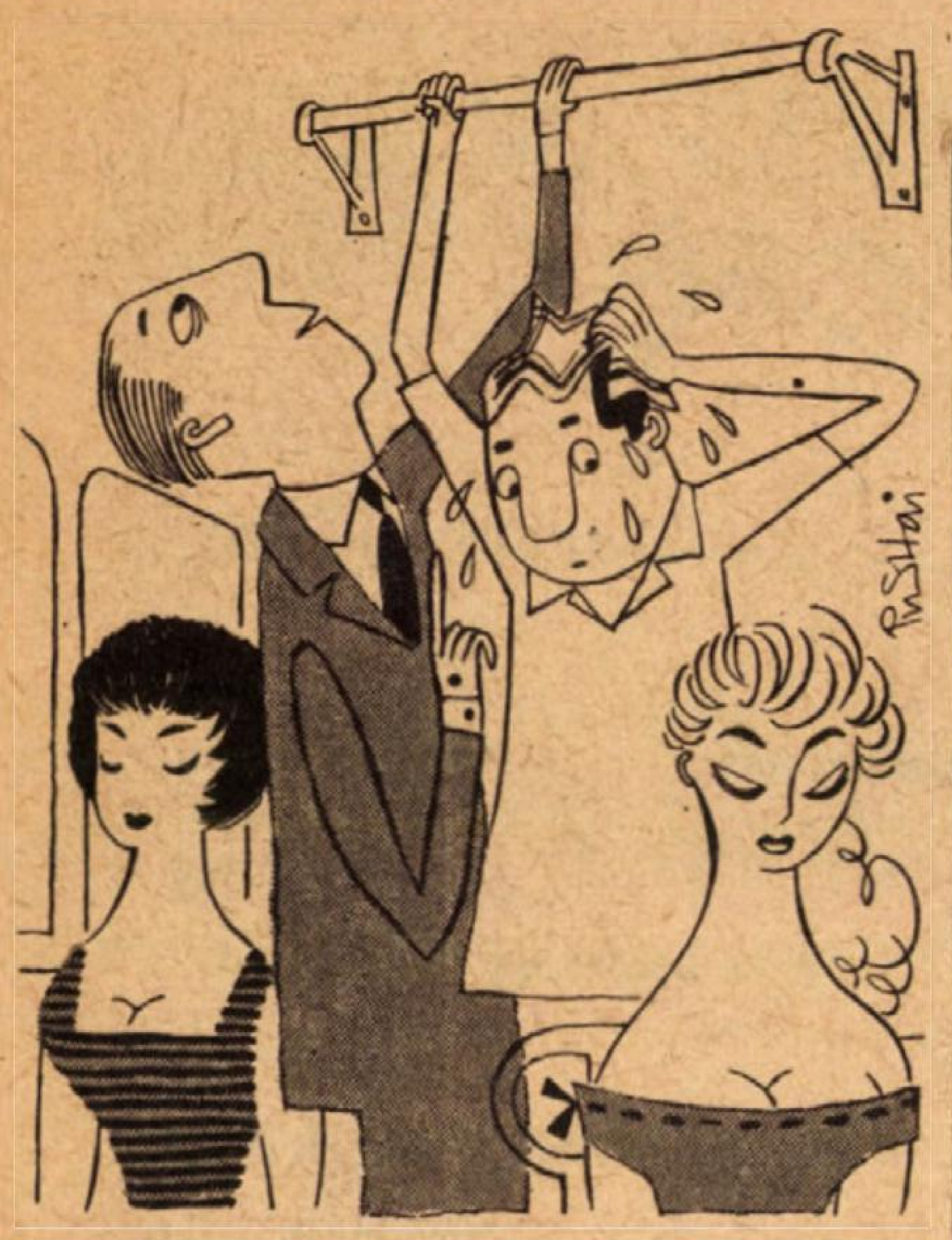

– Na látja! Nem kell lenézni és akkor nem lesz melege!...

Nyári meglepetés

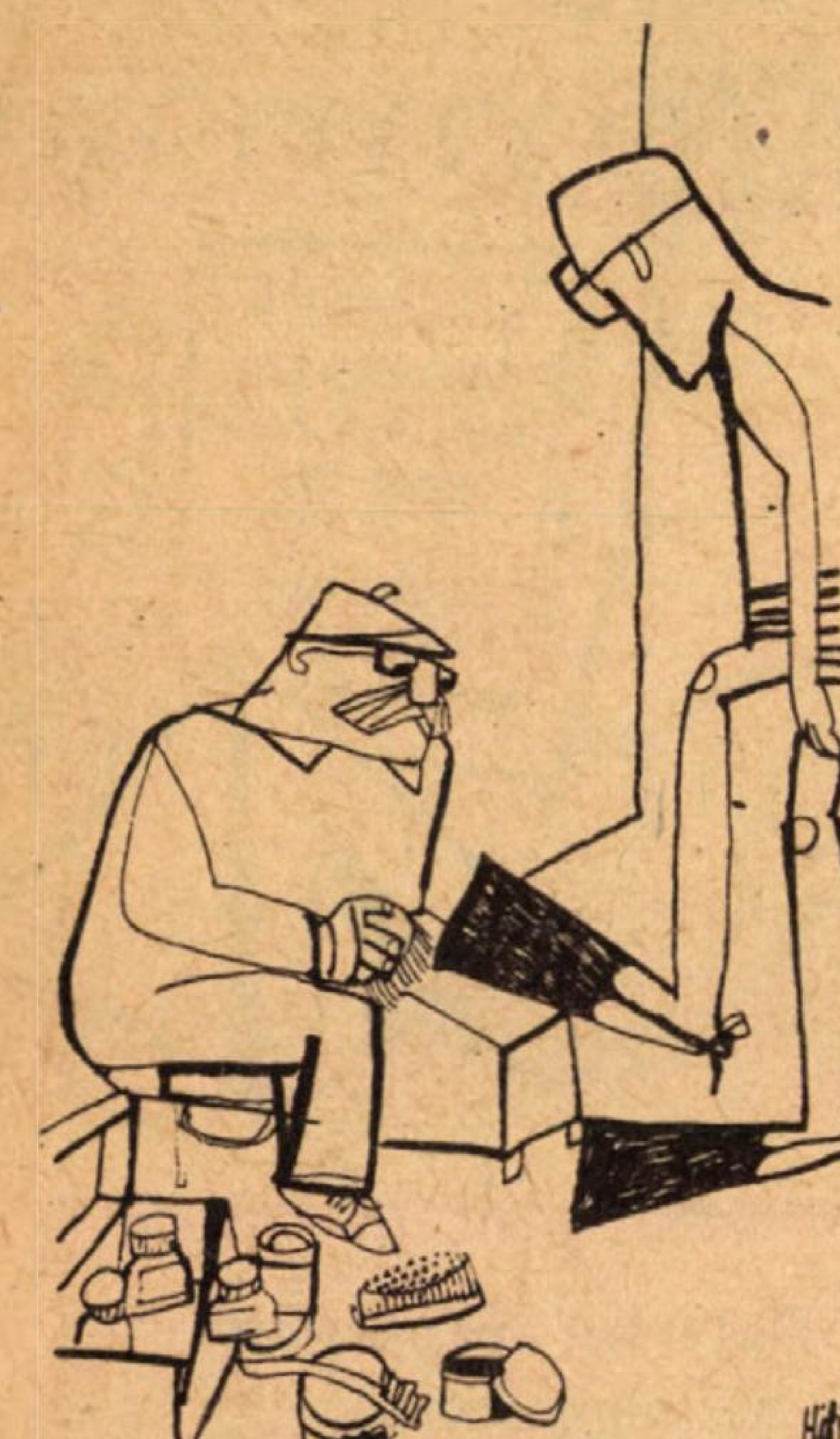

Aggodalom

— Apropo, mi hír a lányáról, Sümegi? — kérdezte az osztályvezető, miközben az előtte heverő elintézendő ügyiratokat rendezgette. — Jól van?

— Köszönöm, remekül — felelte Sümegi sugárzó arccal, széles mosollyal. — Mrs. Sullivan lett a lányomból. A férje élelmiszeráruház-tulajdonos Salt Lake Cityben. Van egy villájuk, autójuk... Csomagokat is küld a drágám...

— Na, ennek örülök... — válaszolta az osztályvezető, aztán így folytatta: — Ezeket az iratokat vigye magával, de ne üljön rájuk! Három nap múlva jelentést kérek, mit intézett... Köszönöm, végeztünk...

Sümegi, melléhez szorítva az aktákat, kibotorkált a szobából. Odakünn, az ajtó előtt megállt és elgondolkozott. Hirtelen maga előtt látta a főnök merev, gőgös arcát, gyanakodva pislogó, összehúzott szemét és hallotta a hangját is, a rideg, visszataszító hangját. Mert az volt. Rideg és visszataszító. Vagy inkább lenéző és gúnyos? Jó lesz vigyázni!

Gyorsan megfordult és benyitott az osztályvezető ajtaján. A küszöbön megállt és egyszuszra elhadarta a következőket:

— Bocsánat, még csak azt akarom elmesélni, hogy a legutolsó csomagban nem használt ruha volt, hanem egy vaskos levél, tele-tele panasszal. Kiderült, hogy időközben tönkrementek és Mr. Sullivanról is kiderült, hogy nem Sullivan a neve, hanem csak Sulli. Most egy kis szatócsboltjuk van és egy nikkelezett tendemjük és egy albérleti szobában laknak.

— Ne haragudjon, hogy félbeszakítom — szólalt meg idegesen az osztályvezető — de most nem tudok önnel beszélgetni... A minisztérium... a minisztériumba... ból... érti, ugye?

Sümegi megértően bólintott, majd eltávozott, hasához szorítva az iratokat. Szobájában azonban ismét elfogta a nyugtalanság: vajon nem dicsérte-e túlságosan az amerikai életformát? Vajon nem csillogott-e túlságosan a szeme, nem volt-e túl széles a mosolya? Hohó, Sümegi, légy észnél! Nem akart az osztályvezetőhöz harmadszor is bekopogtatni, inkább kinyitotta a szobája ajtaját és kilesett a folyosóra, hátha arra jön az osztályvezető. Körülbelül egy óra múlva teljesült a kívánsága: megpillantotta főnökét. Felugrott és a nyomába eredt. A lépcsőházban érte utól.

— Azt elfelejtettem meheg... mohondani — lihegte Sümegi — hogy azóta ismét tönkrementek. A férj elment kifutónak egy szatócsboltba. Van egy gyönyörű padjuk, amelyen alszanak és egy strapabíró bakancsuk, amelyet felváltva hordanak. Időnként küldök nekik egy csomagot...

— Nagyon érdekes, amit mond, de most be kell mennem egy értekezletre — vágott közbe az osztályvezető és a fejével egy párnázott kétszárnyú ajtóra mutatott. — Be kell mennem, érti ugye?

— Mit is mondott a főnök? — töprengett Sümegi, amikor egyedül maradt. „Nagyon érdekes, amit mond". De mintha a „nagyon" szócskát gúnyosan hangsúlyozta volna, valahogy így: „nagygyon". S olyan kurtán-furcsán elintézett, gondolta magában elkeseredetten. A hangja még mindig rideg volt és a tekintete kutató, bizalmatlan, fürkésző. Mit tegyek? — morfondírozott, végül eszébe jutott, mit kell tennie. Levélkét írt a főnökének és a hivatalsegéddel beküldette az értekezletre. A levélkében ez állt:

„Most kaptam a hírt: a szatócsbolt is tönkrement, ahol Mr. Sulli kifutóskodott. a pad is tönkrement, amelyen aludtak. A bakancsot ellopta egy gengszterbanda. A lányom leleplező tanulmányt ír a monopolkapitalizmusról. Tisztelettel Sümegi."

Félkilenc tájban, amikor az osztályvezető elhagyta a hivatal épületét, a szemközti járdán megpillantotta az idegesen silbakoló, cigarettázó Sümegit, aki kezét-lábát dobálva rögtön átszaladt hozzá.

— Hát maga? — csodálkozott az osztályvezető. — Rám vár?

— I... igen... — felelte Sümegi, főnöke arcát lesve. — Nagy újságom van. A lányom elvált a férjétől és hazajön. Haza. Nagyon megbánta, hogy hallgatott a szirénhangokra...

Útnak eredtek. Sümegi a főnöke körül futkározott és azt bizonygatta: menynyire megbánta a lánya, hogy disszidált. Végezetül aggódva megkérdezte:

— Tessék mondani, hogy jutott eszébe az én kislányom? Hivatalból tetszett kérdezni?

— Dehogy — legyintett az osztályvezető — csak az történt, hogy tegnap írt a lányom. Eszembe jutott, hogy a maga lánya is disszidált. Gondoltam, megkérdem, mi van vele?

Mikes György

Főszezon a Halászbástyán

Szür-Szabó József rajza

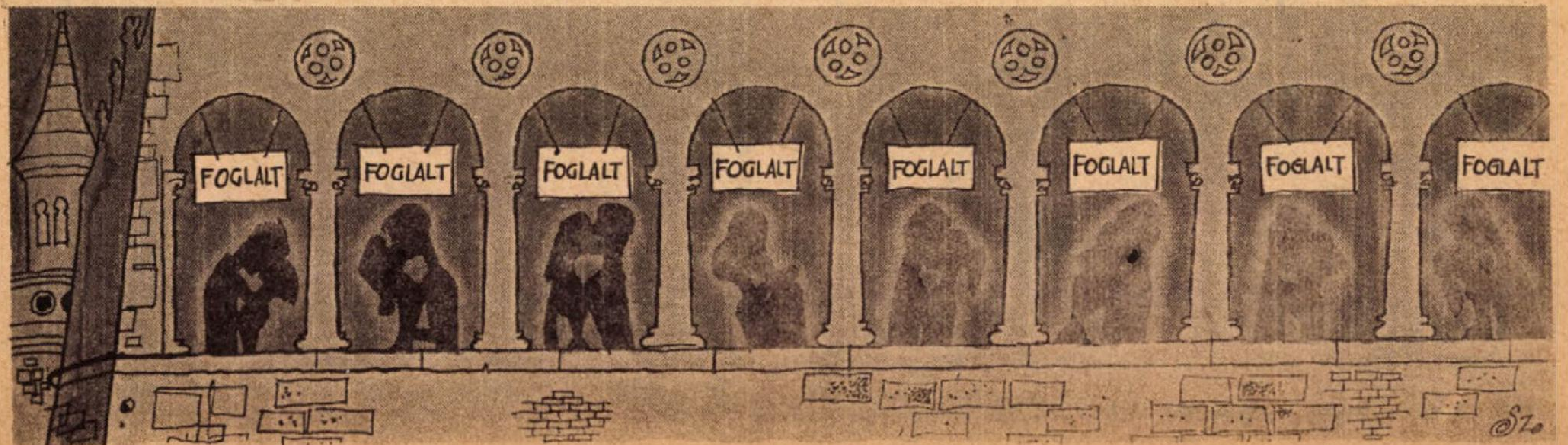

REJTÉLY!....

Az élet tudvalevőleg tele van rejtélyekkel és ezeknek megfejtése gyakran nehéz dolog. Tehetség kell hozzá. Van nekem egy ismerősöm, névszerint Balti Mór, aki ezen a téren bámulatos dolgokat produkált. Nem keresztrejtvényekre gondolok, ámbár ezekben is nagy mester, csak ránéz és megmondja, hogy hívják Újzéland legmagasabb tűzhányóját és hány lakosa van Nagykanizsának. De igazán nagy ő az élet rejtélyeinek megoldásában. Olyan otthonos ezekben, mint mondjuk én a kétszobás komfortos lakásomban. Ha az emberek valami titokzatos jelenséget nem értettek, őhozzá fordultak, Balti Mór mindent meg tudott magyarázni, neki a rejtély nem volt rejtély. Fordultak hozzá szülők gyermekeik dolgában, férjek és feleségek, ügyvédek és orvosok, nem egyszer detektívek is.

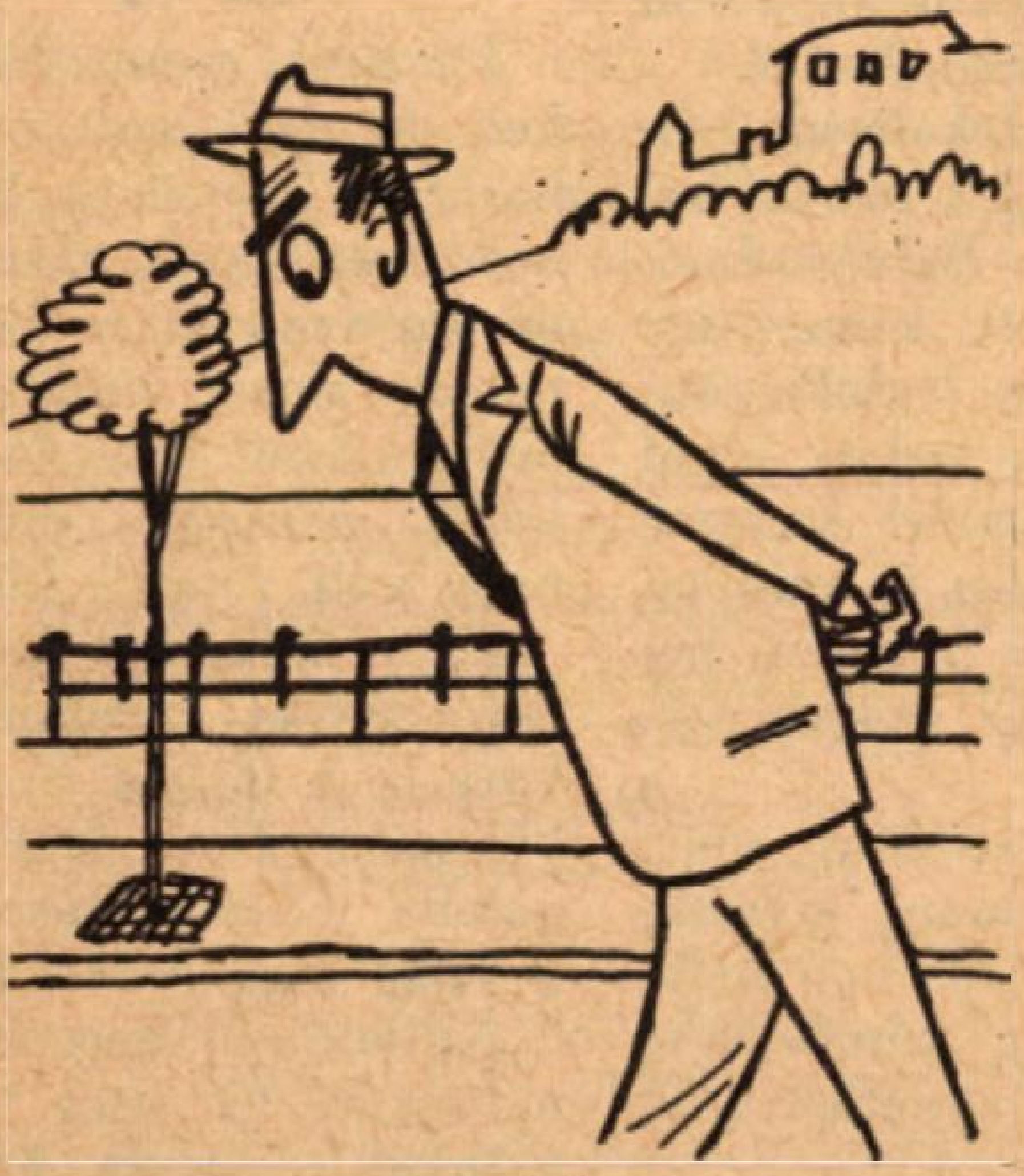

Mi sem természetesebb ezek után, hogy Balti Mórnak nagyon jól ment a sora. Annál nagyobb volt a meglepetésem, mikor a múlt héten láttam a Duna-parton, amint maga elé meredve, sápadtan, soványan, bizonytalan léptekkel csoszogott. Mivel ő már régtől fogva kitüntetett barátságával, kötelességemnek tartottam odamenni hozzá és megszólítani:

— Hogyvan, hogyvan? — kérdeztem részvéttel.

— Láthatja — mormogta Balti Mór keserűn.

— Látom, de miért, ha szabad kérdeznem, mi történt, mi baj van?

— Azt nem lehet csak úgy egy szuszra elmondani.

— Hát akkor mondja el két szuszra, de csak mondja, hátha szolgálatára lehetek.

— Maga? Nekem? Egy rejtély megoldásában?

— No nem, arra nem vállalkozom, ahhoz maga jobban ért, de hát az isten szerelmére, miféle rejtély az, amit Balti Mór nem tud megoldani?

— Ugye? Ugye, hogy érthetetlen? Pedig van. Van egy ilyen rejtély.

— És mi az a rejtély?

— Nagyon szeretné tudni?

— Égek a kíváncsiságtól.

— Hát akkor figyeljen ide — mondta Balti Mór és a Dunára mutatott. — Ez itt a Duna, ugyebár. Mit lát rajta ilyenkor nyáron? Lát rajta sétahajót, vízibuszt, kajakot és kenut, a Lánchídnál vendéglőt, a Margithídnál tutajon vikendházat, a budai parton csónakházat. És mit nem lát rajta? Uszodát, uszodát, kérem, pedig a Duna hűs hullámai szinte hívogatnak egy kis frissítő úszkálásra ebben a nagy melegben. De nincs. Uszoda nincs. Aki Pesten a Dunában fürödni akar, annak előbb öngyilkosnak kell lenni. Pedig uszoda van minden dunamenti városban, van Linzben, Bécsben, Pozsonyban, Belgrádban és Zebegényben. Ahol Duna van, ott uszoda is van. Csak Pesten nincs. Látja, kérem, ez az a rejtély, amibe beleőszülök és beleőrülök: miért nincs Pesten uszoda a Dunán? Hát lehet ezt megfejteni? — kérdezte zokogva.

Nem tudtam megvigasztalni. Mit tehettem volna egyebet, vele zokogtam. A Duna halkan csobogott mellettünk. Csobogott? Fenét. Ő is zokogott. Csak a sok vízben a könnyek elvegyültek.

Balázs Sándor

Ájtatos pillanatok

A fenti képen Monsignor Guglielmo Motolesi, Tarantó hercegérseke látható, amint éppen megkereszteli az olasz Palmieri cirkusz oroszlánkölykeit. Vatikáni körökben bizonyára örömmel nyugtázták az ötletes kezdeményezést, melynek híre futótűzként terjedt el Olaszországban az állatok között. Értesüléseink szerint a közeljövőben három fiatal kengurut és négy középkorú jegesmedvét tartanak keresztvíz alá, sőt tárgyalások folynak egy teljes bolhacirkusz megkereszteléséről is...

Korszerű könyvkritika

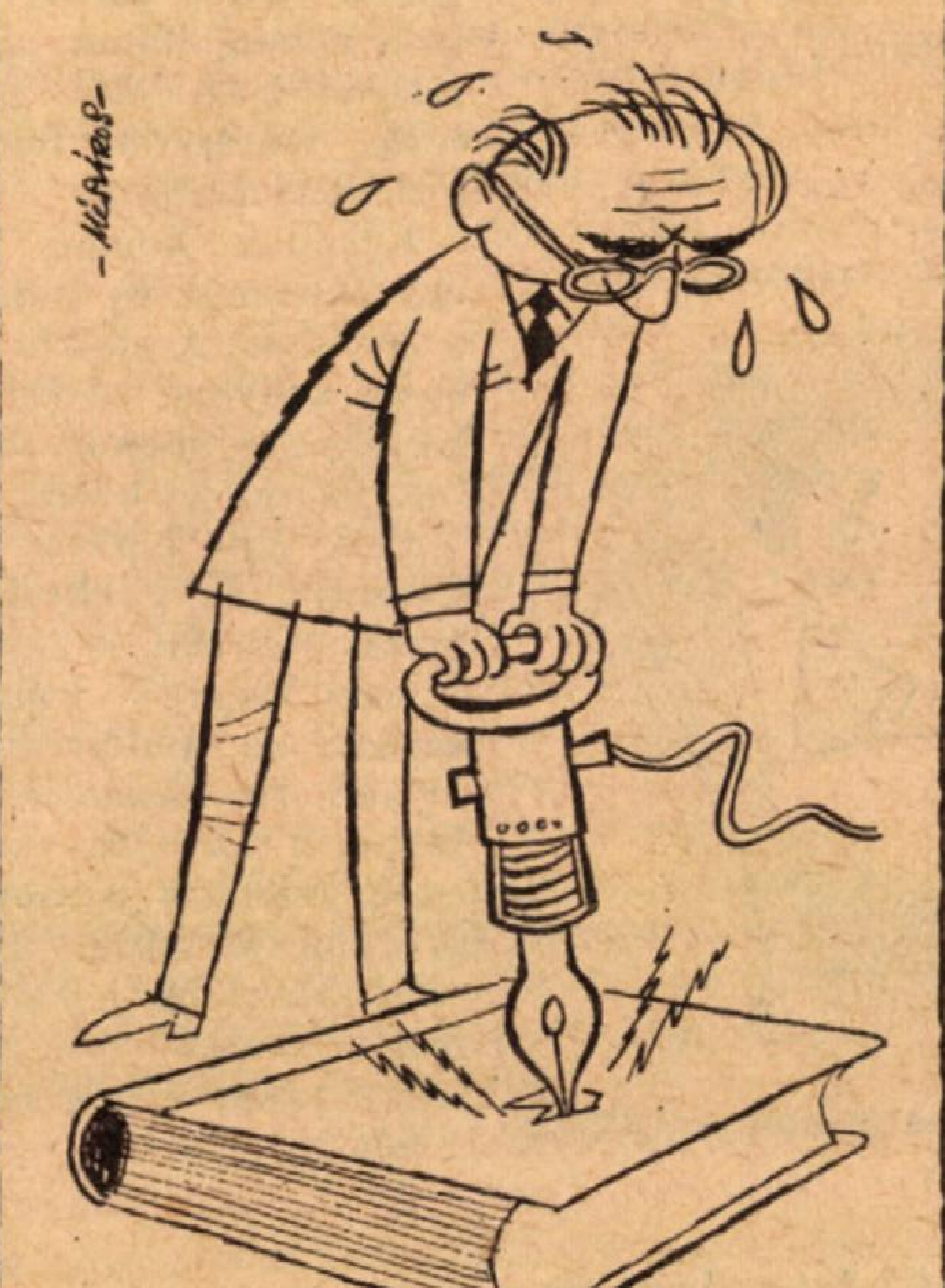

Érkezik a posta

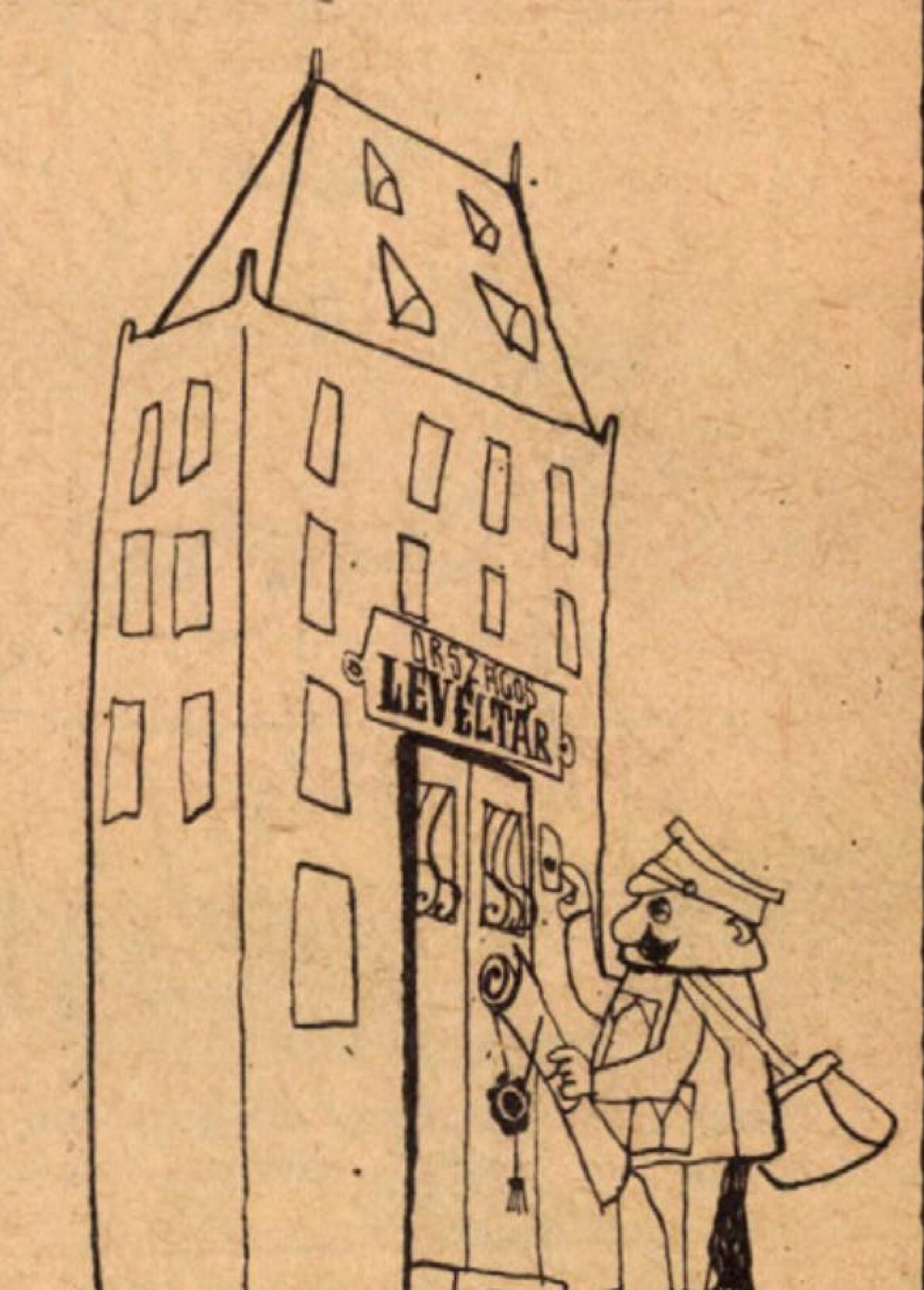

Állatbarát

Várnai György rajza

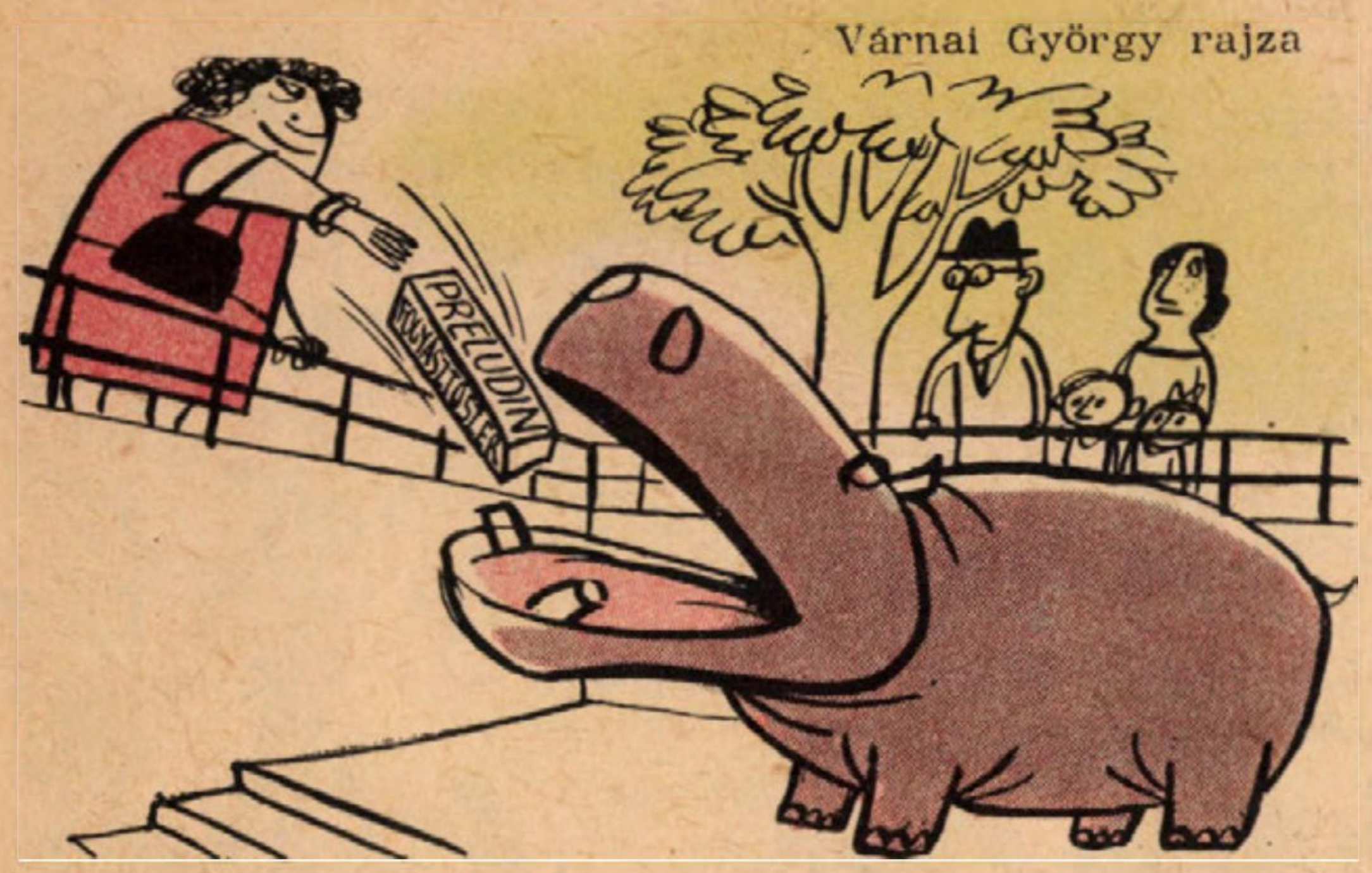

Pesti divathölgyek

Sándor Károly rajza

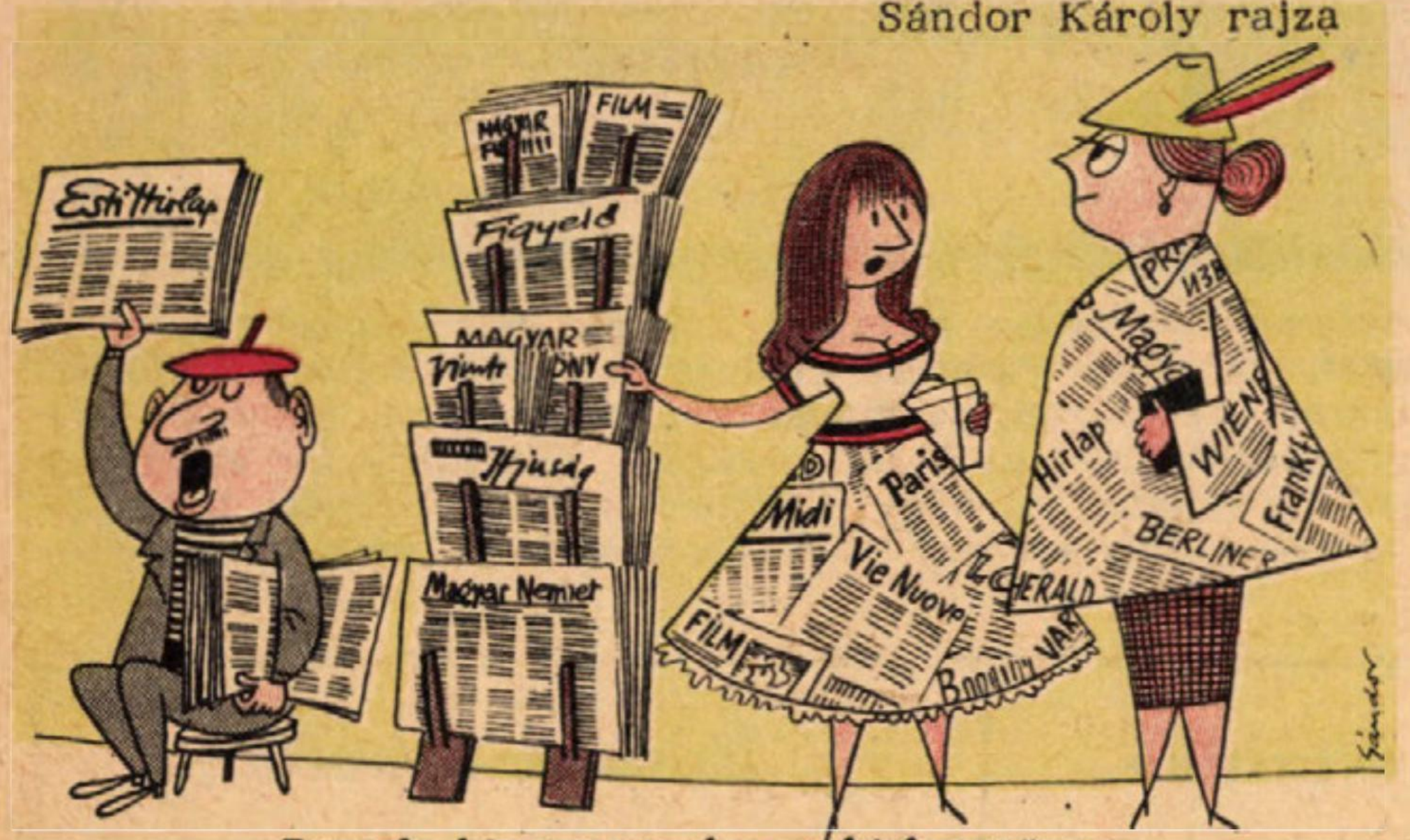

– Remek kis anyag lenne kiskosztümre...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

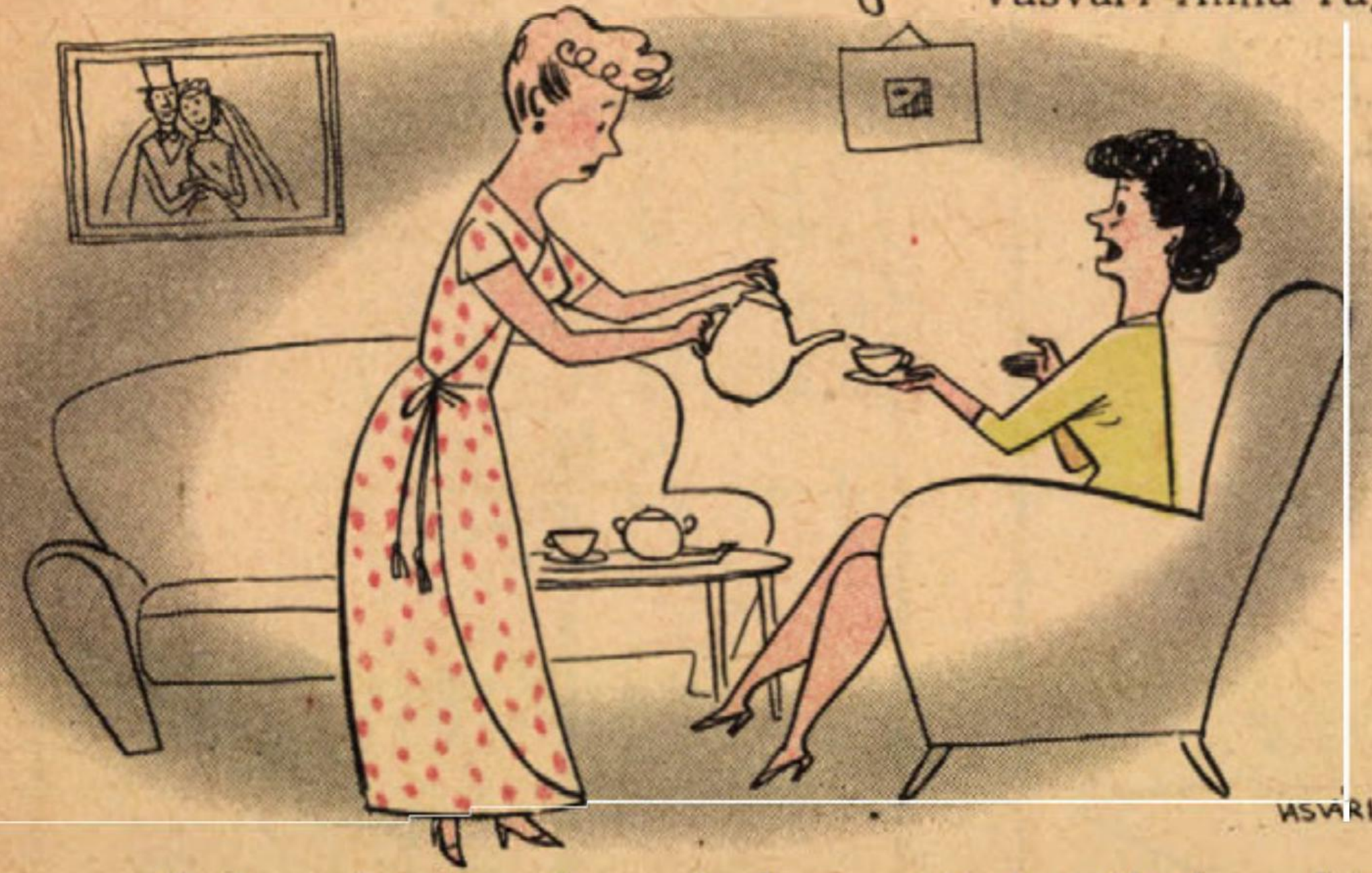

– Csak azért mondom el, hogy mit beszélnek a hátad mögött, mert a legjobb barátnőd vagyok...

Küzdelem a csúcsforgalom csökkentéséért

Kaján Tibor rajza

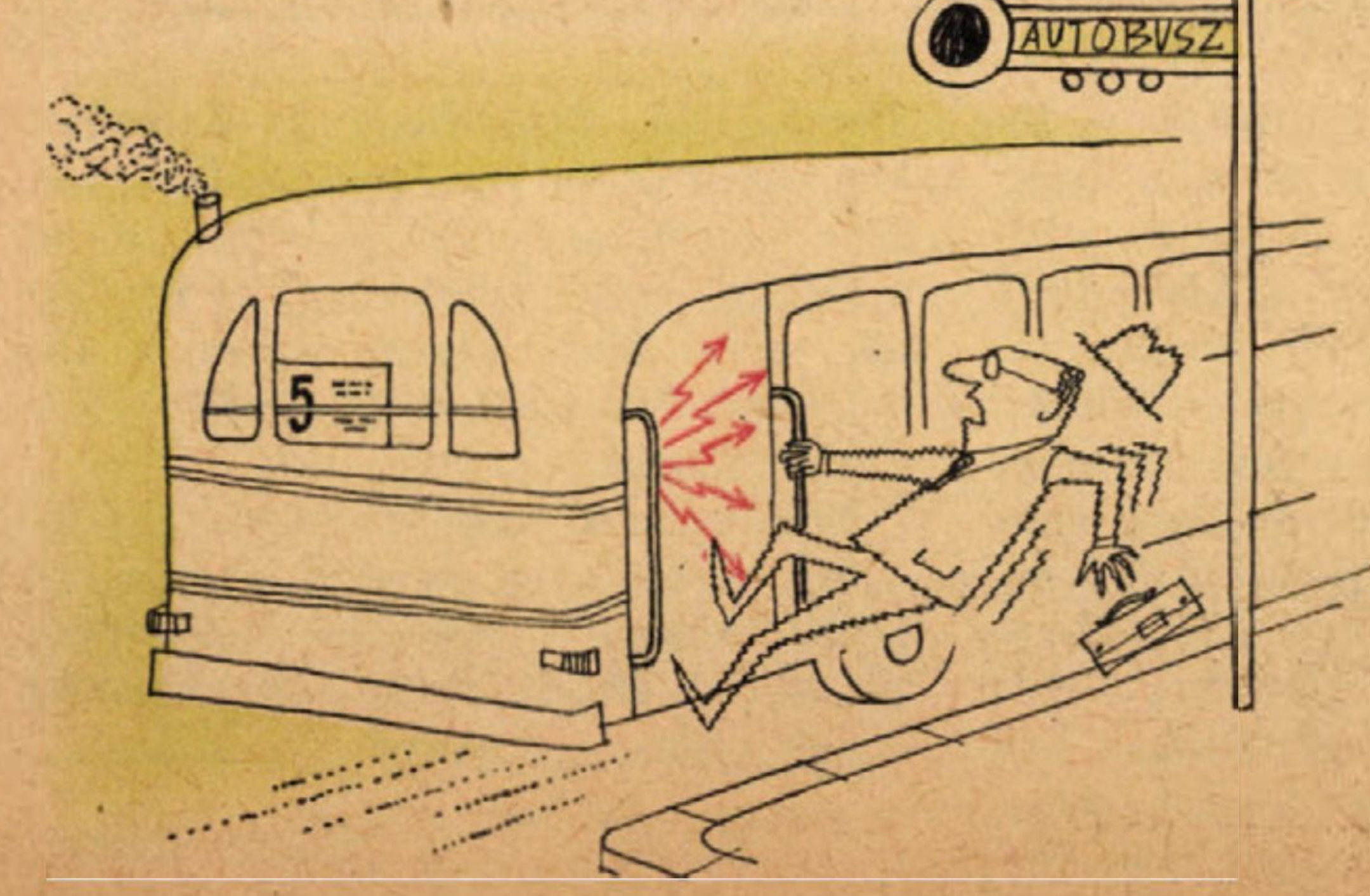

Ritkaság

Várnai György rajza

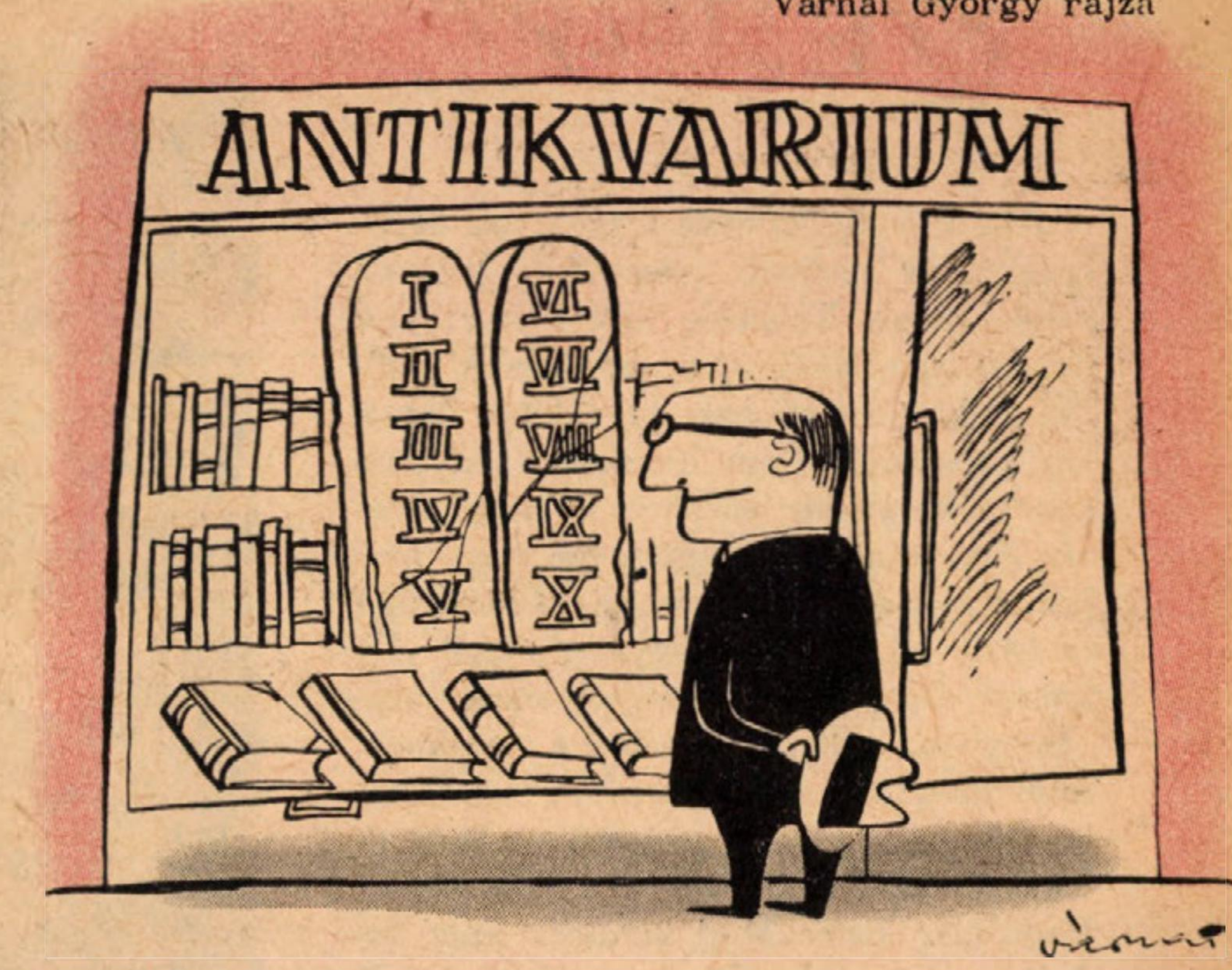

Ha így megy tovább...

Szür-Szabó József rajza

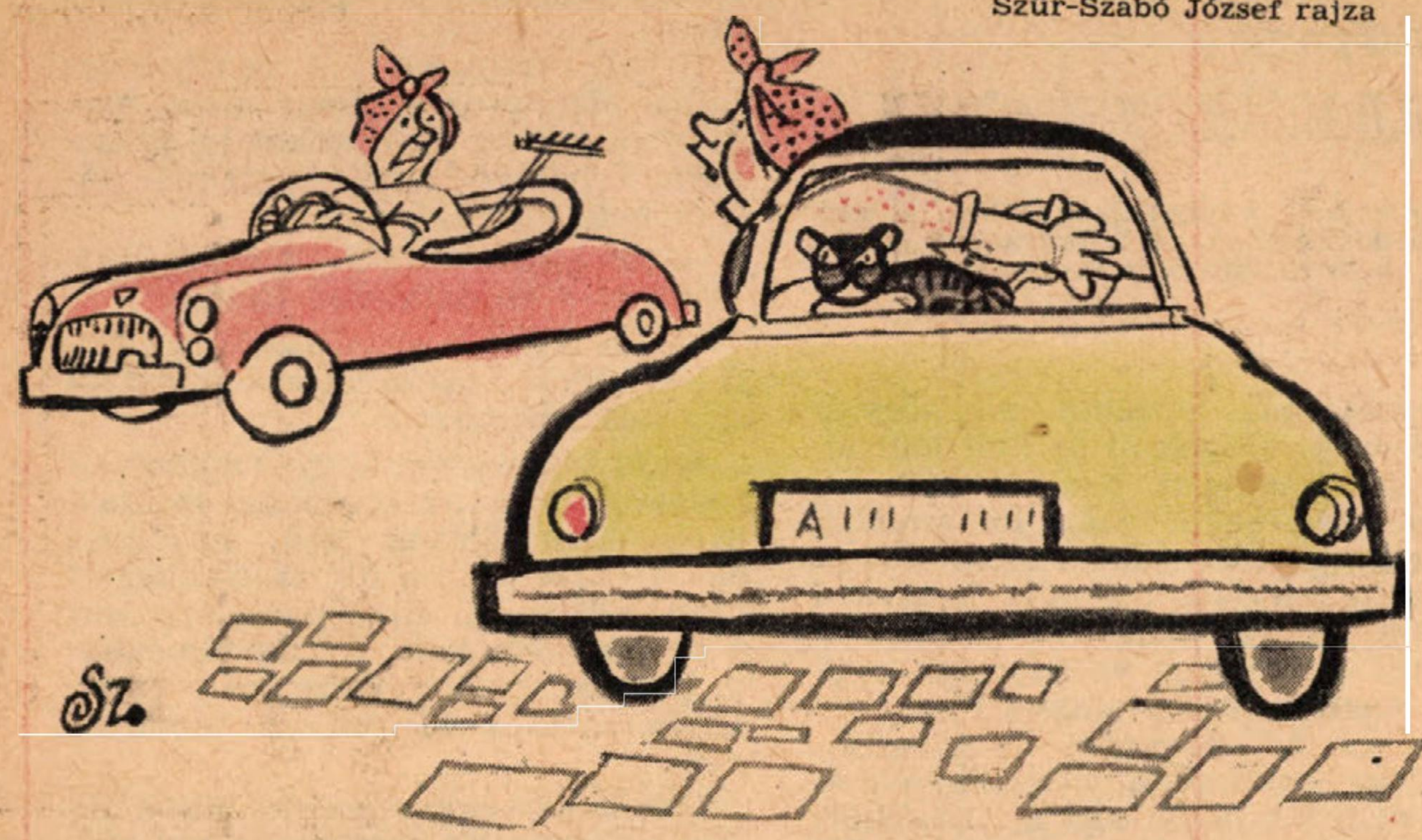

– Mit szól, kartársnő, ehhez a bejárónőellenes hangulathoz?!

Végzetes szerelem

Fömrey Péternek annak idején háromszázezer pengője volt készpénzben, de kerek, semmitmondó arca, gömbölyded termete, szemüvege és középtermete miatt alig lehetett őt megkülönböztetni a többi harminckörüli fiatalembertől.

Volt üzlete, birtoka, érdekeltsége, állandó, nagy jövedelme, mégis rosszabbul élt, mint egy koldus a Belvárosban. Nem ivott, nem dohányzott, nem evett húst soha és a nőkkel sem foglalkozott. Félt. Félt a nőktől. Nem tudott hinni abban, hogy valaki önmagáért szeresse és a nőkön, italon, cigarettán és minden szenvedélyen felül: szerette a pénzt, becézte, dédelgette, féltette és emiatt tartózkodott a nőktől.

Egyetlen komoly szenvedélye volt: mértéktelenül és indokolatlanul szerette a spenótot. A spenót volt kedvenc itala, étele, kedvenc olvasmánya, színésznője, szerelme, a spenót volt az egyetlen zöld folt, szürke életében.

Csak egy barátja volt, az is utálta Fömreyt, de gyakran került vele üzleti összeköttetésbe és így kifejlődött köztük valami langyos vonzalomféle, a barátságnak, az undornak és az unalomnak valami nyomasztó keveréke. Pásztorinak hívták a barátját, aki szimpatikus, éleseszű, kellemes modorú fiatalember volt és Fömreyn kívül, a spenótot sem szerette. Ellenben a kártyát nem vetette meg, szívesen ivott, húst evett és szívesen és sokat költött nőkre.

Sőt.

Pásztori szenvedélyesen szerette a nőket, de nem volt az, akit általában nőbarátnak nevez a köznép. Pásztori emberszerető volt, úgy érezte, beletartozik az emberek nagy közösségébe, érdekelte mások sorsa, törődött mások bajával, örült mások örömének és általában kedvelte azokat a dolgokat, amelyekhez nem volt semmi köze.

Ez a mindent átfogó, határtalan emberszeretete azonban csak nőkre vonatkozott. A férfiak nem érdekelték és sokkal szívesebben fecsegett át egy délutánt valami kósza, csacska kislánnyal, mint a világ legokosabb férfizsenijével.

Különösen szerette a hivatásos kis démonokat, az utca kacér gyermekeit, akikkel azonban közelebbi kapcsolatba sohasem került. Lili volt a kedvence, pontosabban: Tóth Lívia művésznő, aki kedves, okos, molett, szőke lány volt, s akinek az igazi nevét senki sem tudta. De ez nem is volt fontos, hiszen névtelen kis katonája volt Lili a könnyű szerelemnek, szőke, molett, jószagú közlegény a durva élet forgatagában. Komoly, férfias italokat ivott, folyékonyan, tanulságosan káromkodott és túl volt mindenen, amin csak túl lehetett lenni. Lili nem volt idealista, hanem filozófus, aki már rég nem lázadozott bár még csak húsz esztendős volt, aki tudta pontosan, mik vannak az életben és megnyugodott. Tudta, hogy a kokain drága, tudta, hogy a sok szép ruhát nem adják ingyen, hogy inni jó és a férfiak önzők.

Pásztori elhatározta, hogy Lilit feleségül adja Fömreyhez.

Kíméletesen, de őszintén elmesélte Lilinek Fömreyt és magára vállalta a kiházasítás költségeit. Lilinek tetszett a játék, nem hitt a sikerben, de vállalta a piruló menyasszony szerepét.

Pásztori úgy mutatta be Lilit Fömreynek, mint távoli, régnemlátott rokonát és a gyanútlan férfi a növényevők hűvös nyugalmával üdvözölte a vidéki úrilánnyá maszkírozott Lilikét.

Elmentek egy középfinom vendéglőbe és Fömrey csak akkor figyelt fel, amikor meghallotta a kis Lilike hangját:

— Spenótot tükörtojással és sok friss vizet.

— Na, csak egy kis korty bort, Lilikém! — biztatta Pásztori a lányt, de a vidéki rokon csak hűvös undorral mosolygott.

Vacsora után a lány maga fizette a számláját. Fömrey el volt bűvölve. Hiába, a vidék, vidék! Legközelebb — hogy, hogy nem — már csak kettesben találkoztak.

*

A fiatalok nászútra mentek és csak gyéren érkeztek képeslapok, szívélyes üdvözletek Lilitől.

Hónapok múlva Pásztori újra találkozott Fömreyvel. A fiatal férj kissé részeg volt és ölében a mulató egyik csinos táncosnője ült. Pásztori megdermedt a csodálkozástól. Fömrey érezte, hogy magyarázkodásra van szükség. Akadozó nyelvvel mondta:

— Azért, öregem, én szeretem a feleségemet, de Lili nagyon unalmas asszony. Rengeteget költ, az ember nem is hinné... meg örökösen csak a spenót... meg víz... meg olyan tűkkel horgol, meg köt... meg mittudomén... Nem merek hazamenni, mert mindig csak prédikál, hogy így a laza erkölcs, meg úgy.. Addig gyanúsított dorbézolással, amíg belekóstoltam, kérlekszépen, addig féltékenykedett ok nélkül, addig csinálta a hisztérikus jeleneteket, amíg végre most már csalom mindenkivel... Tej, vaj, túró, spenót, víz, prédikáció... féltékenység... Ez az életem, öregem, Lili egy szent, de én utálom.

Gesztikulálás közben Fömrey egy ügyes mozdulattal magára döntötte a pezsgősüveget, lecsúsztatta a nőt az öléből, rálépett Pásztori lábára, szórakozottan zsebredugta a szalvétát, égő szivarjával együtt. Részeg volt.

Királyhegyi Pál

Bevásárlás

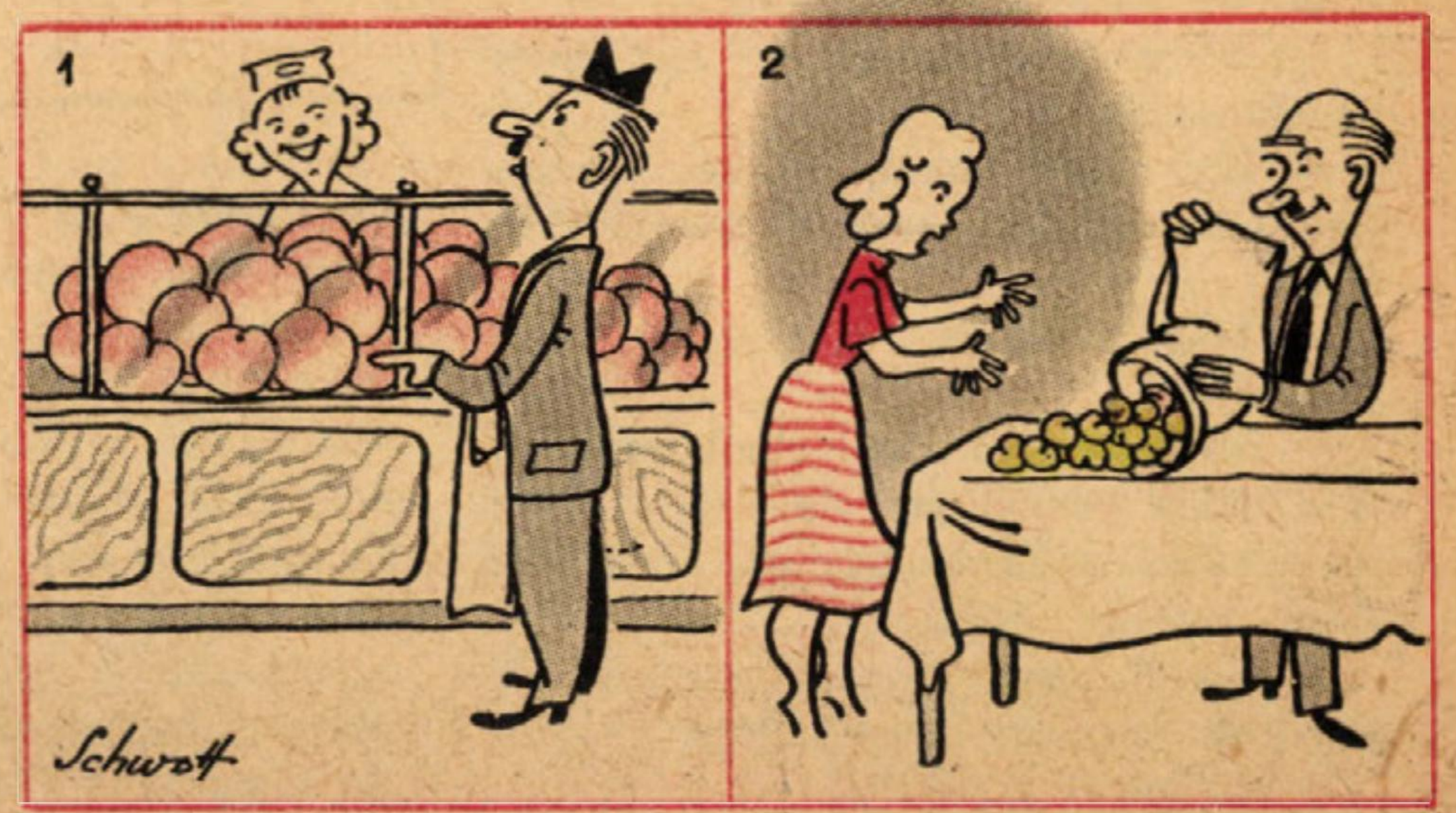

— Igenis, két kilót a gyönyörű barackból... Tessék leadni a szatyrot!

— Nézd, fiacskám, milyen gyönyörű barackot hoztam!

Szomszédság

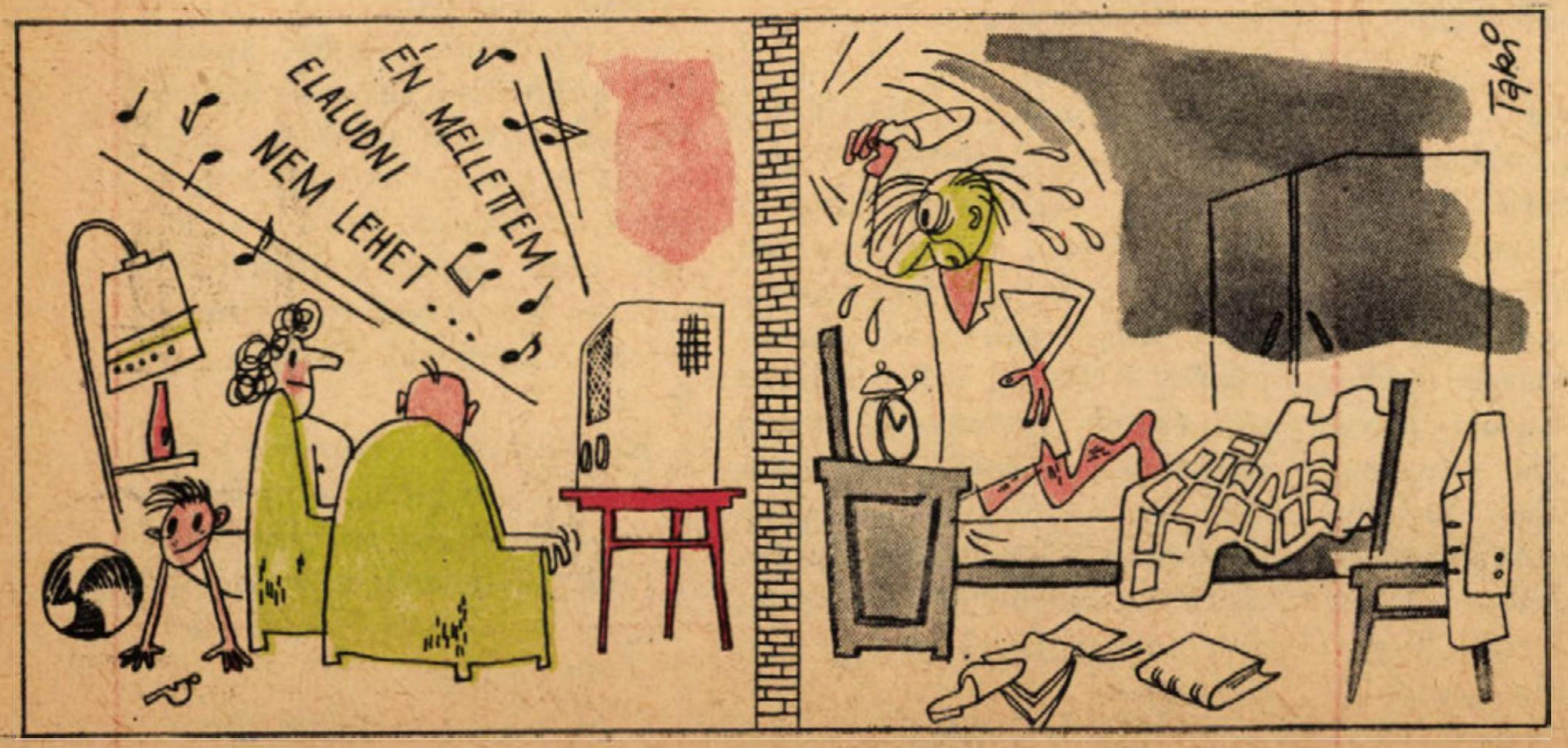
ÉN MELLETTEM ELALUDNI NEM LEHET...
Také

Bürokrácia

Már csak egy pecsét hiányzik róla...

Toncz Tibor rajza

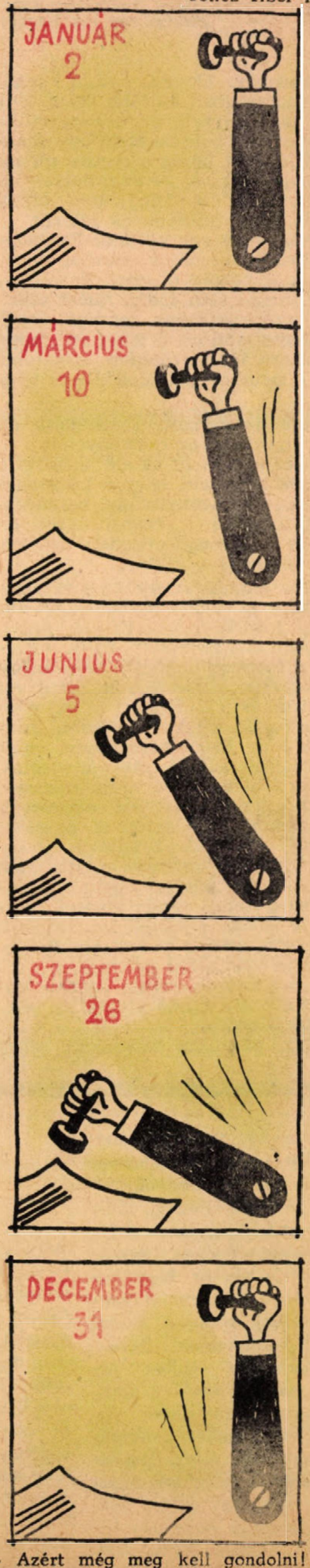

– Azért még meg kell gondolni!...

Art Buchwald:

Le a bürokráciával!

— FRANCIAORSZÁGBAN

A bürokrácia világszerte elterjedt népbetegség. Mint a New York Herald Tribune párizsi tudósítójának, Art Buchwald úrnak, alábbi beszámolójából kiderül, a franciák sem mennek a szomszédba egy kis bürokráciáért.

Titkárnőm, Ursula, svájci, tehát Franciaországban külföldi. Ez a tény eddig nem zavarta őt, a közelmúltban azonban beleszeretett egy francia férfiba és hozzá szeretne menni feleségül. Szeretne — ez a helyes kifejezés. Mert a dolog nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik.

Ahhoz, hogy egy külföldi Franciaországban házasságot kössön, engedélyt kell kérnie a rendőrkapitányságtól. Senki sem tudja, miért szükséges a házassághoz rendőri engedély, legföljebb arról lehet szó, hogy Franciaországban minden hivatalos dolog a rendőrségen kezdődik és végződik.

Ursula hozzáfogott a dologhoz, én pedig figyeltem az eseményeket.

Először is elment az elöljáróságra, ahol közölték vele, hogy a házassághoz születési bizonyítvány, helyhatósági bizonyítvány, orvosi bizonyítvány és rendőrségi engedély szükséges a vőlegényen kívül.

Ursula elment az illetékes rendőrőrszobára és bejelentette, hogy házassági engedélyt kér. Félóra múlva megjelent egy hivatalnoknő és közölte vele, hogy az engedély nem adható ki azonnal, mivel Ursula két évvel ezelőtt lakást változtatott és ezt nem jelentette be. Nincs súlyosabb bűncselekmény Franciaországban, mint a bejelentés nélküli lakásváltoztatás, hacsak a bűnös nem tudja bizonyítani, hogy szenvedélyből elkövetett bűncselekményről (crime de passion) van szó. Közölték Ursulával, hogy ügyét vizsgálat tárgyává teszik. Még azt is tudtára adták, hogy a vizsgálatot az auteuili rendőrhivatal folytatja le, s oda átküldik az iratokat. Ursula sírt, mire a nő azt mondta neki, jöjjön vissza két hét múlva.

Tíz nap múlva Ursula idézést kapott az auteuili rendőrhivatalba, péntek este 7 órára.

Ursula pontosan megjelent, várt egy órát, majd közölték vele, hogy az a személy, akinek őt ki kell hallgatnia, péntekenként nem szokott bejönni, helyesebb tehát, ha szombat délután kettőre jön vissza. Ursula másnap kettőkor ott volt, a hivatal viszont tömve volt útlevélkérelmezőkkel. Titkárnőm valahogyan az illető személy íróasztalához tudott furakodni. Az megkezdte a kihallgatást, az egybegyűlt útlevélkérelmezők nem kis mulatságára. Ursulának el kellett mondania egész élete történetét, a legapróbb részleteket is, majd a kihallgató férfi bólintott és azt mondta, mehet haza.

— De mi lesz a házassági engedélyemmel? — kérdezte Ursula.

— Nem tudok semmiféle házassági engedélyről — válaszolt a férfi. — Az igazat megvallva, azt sem tudom, miért kellett magát kihallgatnom. Azt mondták, hallgassam ki. Megtettem.

Két hét múlva Ursula elment az őrszobára az engedélyért. Senki nem tudott a dologról. Azt mondták neki, hogy az iratok a rendőrhivatalban vannak, ők felelnek mindenért. Mindenesetre jöjjön vissza két hét múlva. Ha addig nem történik semmi sem, legokosabb az egészet újra kezdeni.

Ursula visszament a rendőrhivatalba. Megkérdezte, hogy miért nem küldték vissza az iratokat az őrszobára. Felvilágosították, hogy már három hete visszaküldték.

— De hiszen csak két hete hallgattak ki! — csodálkozott Ursula.

— Ha így van — válaszolt egy férfi —, akkor igazán nem tudom, mi oka lehet panaszra.

Majd hozzátette, hogy iratokat elveszteni csak az őrszobán szoktak, hivatalban ilyesmi nem fordulhat elő. Ursula taxiba ült és elrobogott az őrszobára, és elpanaszolt mindent a hivatalnoknőnek. Az figyelmeztette Ursulát, hogy egy szót se higgyen abból, amit a hivatalban mondtak neki.

Ursulának ekkor mentő ötlete támadt. Odahajolt a nőhöz és szégyellősen súgott valamit a fülébe.

— Ha a mamám megtudja a házasság előtt — zokogta — sohasem bocsát meg nekem.

A nő ránézett Ursula derekára.

— De hát ez még nem komoly — mondta —, van elég ideje.

Ursula tovább sírt, mire a nő bólintott.

— Rendben van, ráírom az iratára, hogy sürgős. Jöjjön vissza két hét múlva.

Két hét múlva Ursula a ruhája alá egy vastag gyapjúsálat húzott és úgy ment el az őrszobára. Az engedély még nem volt meg, de amikor a nő meglátta Ursula állapotát, ráírta az ügyiratra: „Nagyon sürgős!"

Ursula legközelebb már két sállal a csípőjén jelent meg. Sajnos, az a nő, aki „Nagyon sürgős"-t írt az okmányra, nem volt ott, hanem egy másik nő. Az megnyugtatta, hogy az 5-ik hivatalnak nincs kifogása a házasság ellen, most már csak a 6-ik hivatal engedélyét kell kérni. Ursula átment a 6-ik hivatalba, ott azonban közölték vele, hogy a hivatalvezető távollétében, körülbelül két hétig, nem adnak ki engedélyt.

Szegény Ursulának már csak egy további sálja van.

Én csak örülök a dolognak. Nem jó elveszíteni egy ügyes titkárnőt.

Fordította: F. L.

jó a gyerek a háznál!

Hatalmas, ötemeletes, hatlépcsőházas házunk lakóinak tömeges panaszát orvosolni kívánta a lakóbizottság, ezért körlevelet árasztott szét, amelyben felkérte a fűtéssel elégedetlen tisztelt lakókat, hogy szíveskedjenek felmérni és írásban közölni lakásuk fűtésre szoruló köbtartalmát. Sajnos, kényelemszerető ember vagyok, nem is beszélve arról, hogy mértani műveletek végbevitelére semmiféle műszaki felkészültségem nincs. Másirányú találékonyságomnál fogva arra a logikusnak tűnő gondolatra jutottam, hogy egy ötemeletes, hatlépcsőházas épülettömbben, amelyben szerencsére ismétlődnek a lakásméretek, majd csak bukkanok valakire, aki szakszerű köböző és felméri lakását. Ezzel a megnyugtató elhatározással egy szép napon becsengettem fölöttünk lakó szomszédunkhoz, akit lépte kopogásáról, vízcsapja csorgásáról jól ismertem. Nagyon kedvesen fogadott, meg is kínált feketével és nagy szeretettel és várakozással tekintett rám. Kiderült, hogy ő már néhány napja készülődik hozzám, bízván abban, hogy én már felmértem a lakást. Erre szövetséget kötöttünk és képzeljék el, végigjártuk mind az öt emeletet, és megtudtuk, hogy azok is csak arra vártak, hogy majd csak akad, aki kiköbözi a lakását. Teltek a hosszú napok, reményeim lassan töredeztek, mennyezeti szomszédom, ha olykor összetalálkoztam vele a lépcsőházban, riadt és szégyellős tekintetet vetett reám. És ekkor egy szép napon . . .

Pistike, a kisfiam, akiről nem tudtam, hogy mértani zseni, egy este vacsora után katonásan jelentette:

— Lakásunk mérete, apuci, 160 köbméter! Igazán szólhattál volna, több mint egy hónapja a tanító bácsitól azt a feladatot kaptuk, hogy állapítsuk meg lakásunk köbtartalmát, és a művelet valamennyi részletét mutassuk be számtan órán.

Két nap múlva harminc lakó egyszerre nyújtotta be a lakóbizottságnak a kívánt adatokat.

Csak azt restellem, hogy én vagyok a lakóbizottság elnöke és nem Pistike.

Vágó Tibor

SPORT

Nyolc sniffet akar rengetni Hauer Csuszti!

Az afgán sniffezők ellen készülődő magyar fiúk tegnap délután már csak könnyű sétát tettek a Városligetben, fel és alá. Valamennyien

pompás erőben

érzik magukat és bizakodva néznek a vasárnapi küzdelem elé. Csillogó mosolyuk és derűs tekintetük arról tanúskodik, hogy a magyar sniffezés csillaga ismét

fennen fog ragyogni,

s messze már az az idő, amikor 2—3 sniffnél többet nem tudtunk rengetni. Mint ahogyan Blekk Lajcsi szellemesen megjegyezte: „Fog ez menni!”

Néhány ruganyos térdlötyögtető hendergés, háromperces „orron be, fülön ki”-lélegzés s végül egy kis hasfalgöngyölítő talajtorna zárta be a kiadós sétát, amelynek végeztével

sikerült

beszélgetnünk Zerge Benővel, a magyar sniffcsapat edzőjével.

— Jó eredményt várok — mondta elgondolkozva —, bár az afgán sniffezők, és különösen Muhamaki, nagy formában vannak. Ha a fiúknak sikerül a sniffpólyát már az első ötödben elhárítani, négy-öt sniffet is rengethetünk ez esetben. Az eredményt nehéz megjósolni, de a pályán minden kiderül és fordítva. Annyi bizonyos, hogy ott leszünk!

Négy-öt sniff! Talán még

álomnak is szép.

Erről beszélgettünk a magyar csapat üdvöskéjével, Hauer Csusztival, kettesben, halkan.

— Balbokámon a bőr még tegnap éjfél tájban is érdes volt — mondja kérdésünkre —, de ma reggelre a bokabőr tapintása selymesebb lett, s így játékomnak nincs akadálya, hazám rendelkezésére állhatok.

— És Muhamaki? — vetjük közbe csendesen.

— Nem félek Muhamakitól — feleli dacosan —, csak ne legyen nagy légáramlás. Ha

egy

szívvel,

egy

akarattal vetjük magunkat a küzdelembe, az eredmény nem maradhat el. Az első sniffet nekünk kell rengetnünk!

Látszik Hauer Csuszti arcán, hogy komolyan gondolja, amit mond. Eltűnődve teszi hozzá:

— Az eredményt megjósolni persze nehéz. Sokan megpróbálták már, de még senkinek sem sikerült. Annyit mindenesetre mondhatok, hogy szeretnék egymagam

nyolc sniffet

rengetni. A többit majd meglátjuk.

Igen, Hauer Csuszti jól fejezte ki magát: a többit majd meglátjuk. Vasárnap délben fél egy után öt perccel pályára fut a tizenhét magyar fiú, címeres mezben, és a többit — meglátjuk. Hogy is mondta Hauer Csuszti? „Az eredményt megjósolni nehéz!” Igaz! Mélyen igaz! De ha a fiúk

egy

szívvel,

egy

akarattal fognak küzdeni, akkor az ország aggódó szeretete, amely fiaink, a pompás magyar sniffezők iránt oly egységesen nyilvánul meg ezekben a döntő órákban, nem lesz falra hányt borsó. Akkor a magyar sniffrengetők visszaszerezhetik régi nagy dicsőségüket, azokat a babérkoszorúkat, amelyek el nem hervadón zöldellnek a sniffsport veteránjainak emlékei körül, örök figyelmeztetőül: rengesd a sniffet, magyar!

Lapzárta után érkezett:

A magyar sniffrengetők ma játszották le az afgánok elleni mérkőzésüket. A mérkőzést az afgánok 93 : 2 arányban megnyerték.

(t.)

A vívó világbajnokság után

Várnai György rajza

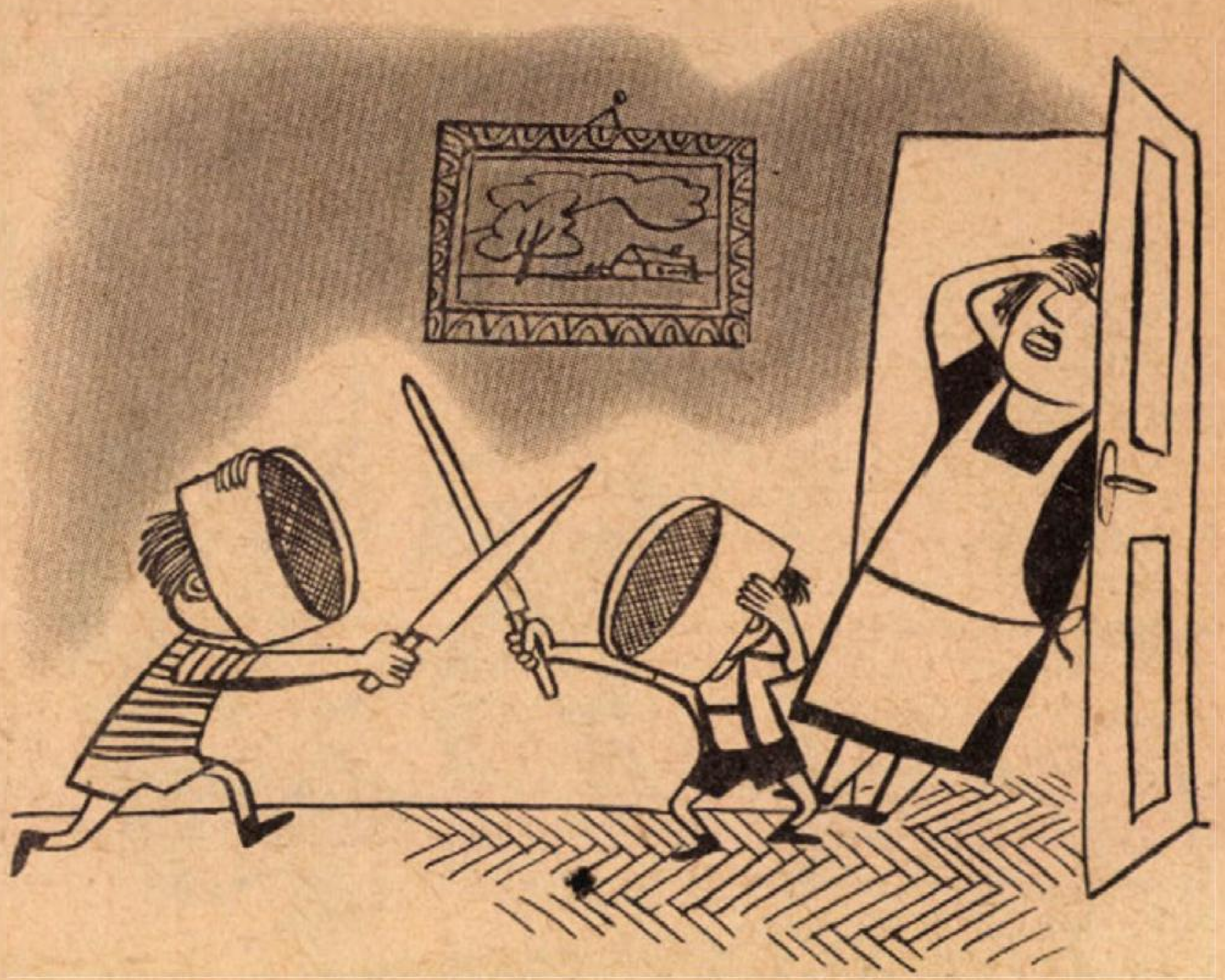

Alléééé! . . .

Találkozás

Kaján Tibor rajza

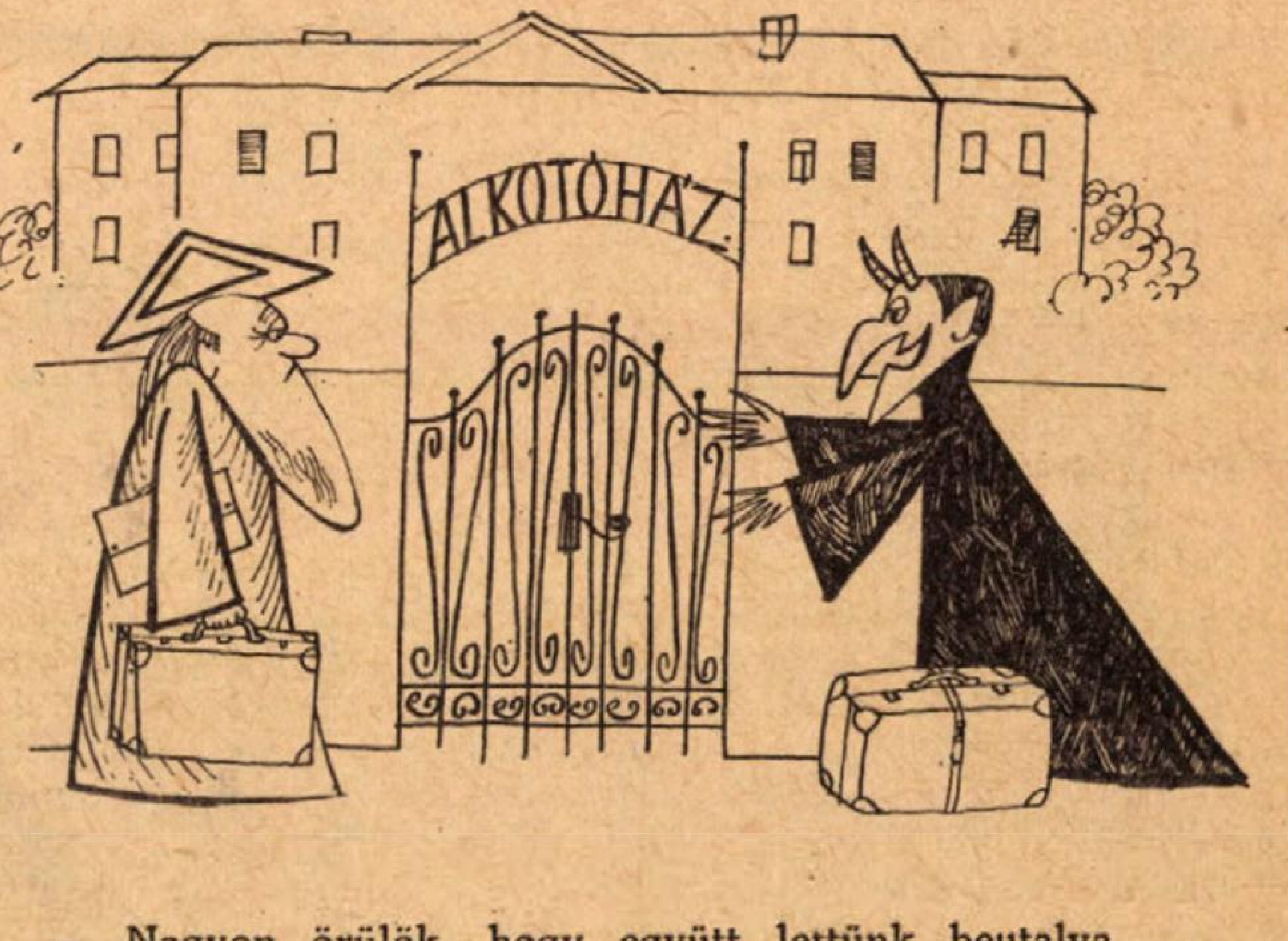

– Nagyon örülök, hogy együtt lettünk beutalva . . .

Nem
vette
észre
...

Robog a vonat, jön a kalauz és kéri a jegyeket.

A fülke egyik sarkában két jó barát ül. Átadják a jegyüket. A kalauz megnézi, kilyukasztja és udvarias „köszönöm”-mel visszaadja.

A kalauz továbbindul, de még egy lépést sem tesz, amikor ez a gúnyos mondat üti meg a fülét:

— Nem vette észre!

Mi az, valamit nem vettem észre, talán rossz a jegy? — kérdezi önmagát a kalauz, és visszafordul:

— Szabadna még egy pillanatra a jegyeket?

Odaadják, hosszan nézi. A jegy érvényes, nincs azzal semmi baj a világon. Visszaadja, elmegy.

Félóra múlva jön az ellenőr. Megnézi a két jó barát jegyét is, visszaadja, továbbmegy. És ekkor újra megszólal az egyik utas:

— Ez se vette észre!

Az ellenőr a kalauzra néz, azután visszamegy a két utashoz:

— Bocsánat, láthatnám még egyszer a jegyüket?

— Tessék.

Nézi, nézi, de a szabálytalanságnak semmiféle jele nincs az Ibusznál váltott jegyeken. Azok ketten ismét visszakapják.

De az ellenőr és a kalauz nem nyugszik bele a vereségbe. Itt valami suskus van. Elhatározzák, hogy amikor a két utas leszáll, megkérik őket, hogy fáradjanak be az állomásfőnökhöz.

Így is történik. Ott öten is ellenőrzik a jegyeket, de megint csak azt állapítják meg, hogy a menetjegyek jók.

Mosolyogva indulnak ki az állomásfőnöki szobából és úgy, hogy a hivatalos emberek meghallhassák, megint odaszól az egyik a másiknak:

— Még ezek se vették észre.

A kalauz sápadtan hallgatja a gúnyos megjegyzést, a két utas után megy és odaszól hozzájuk:

— Fizetek maguknak a restiben egy liter bort, ha megmondják, hogy mi nincs rendben a jegyükkel.

— Na jó, fizessen.

Isznak, azután az egyik felvilágosítja a kalauzt:

— A jegyre az van nyomtatva, hogy „át nem ruházható”. Én mégis elcseréltem az enyémet a barátom jegyével . . .

Palásti László

Az Alföld a festészetben

Erdei Sándor rajza

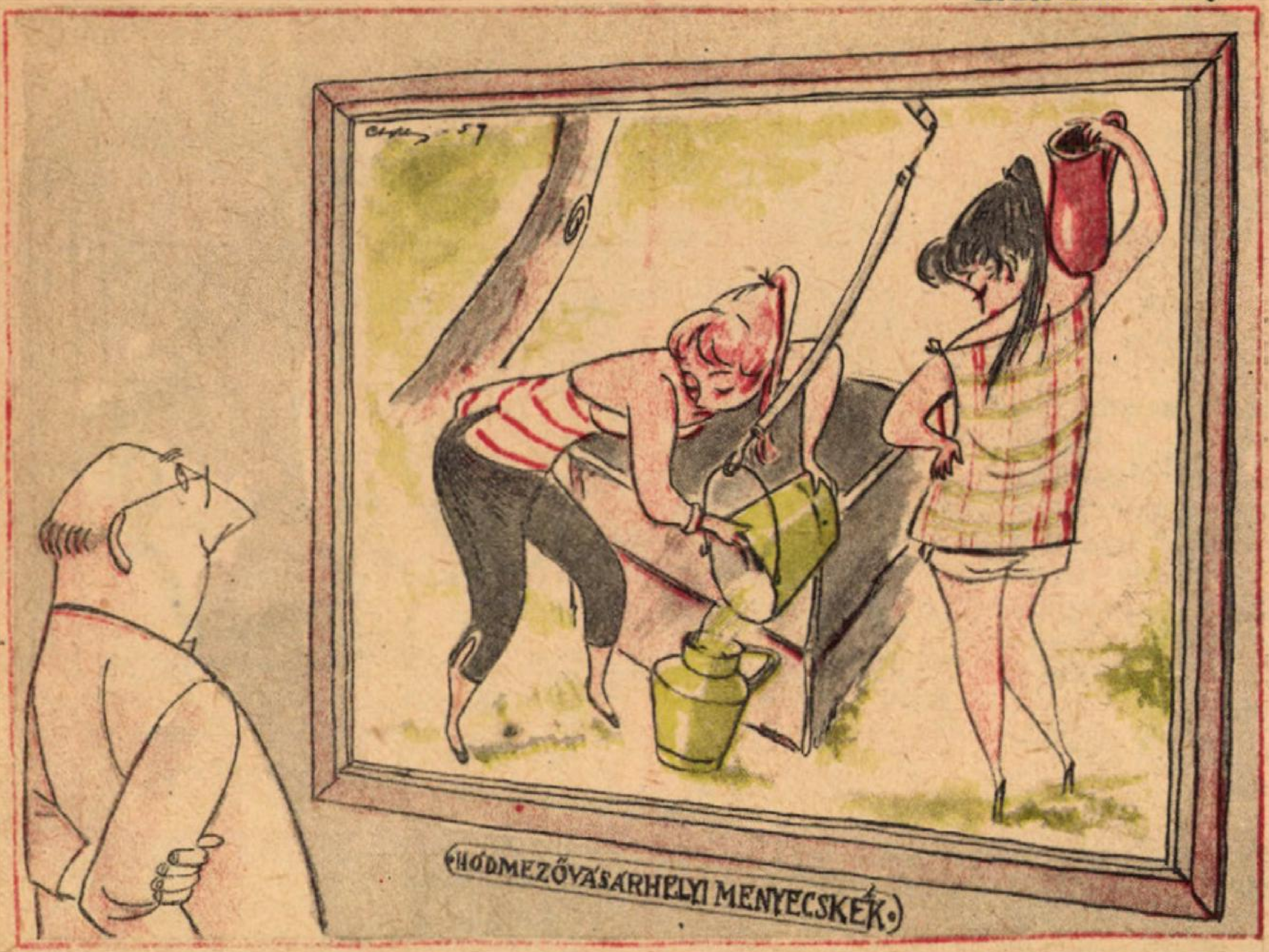

Selejtes drótkerítés

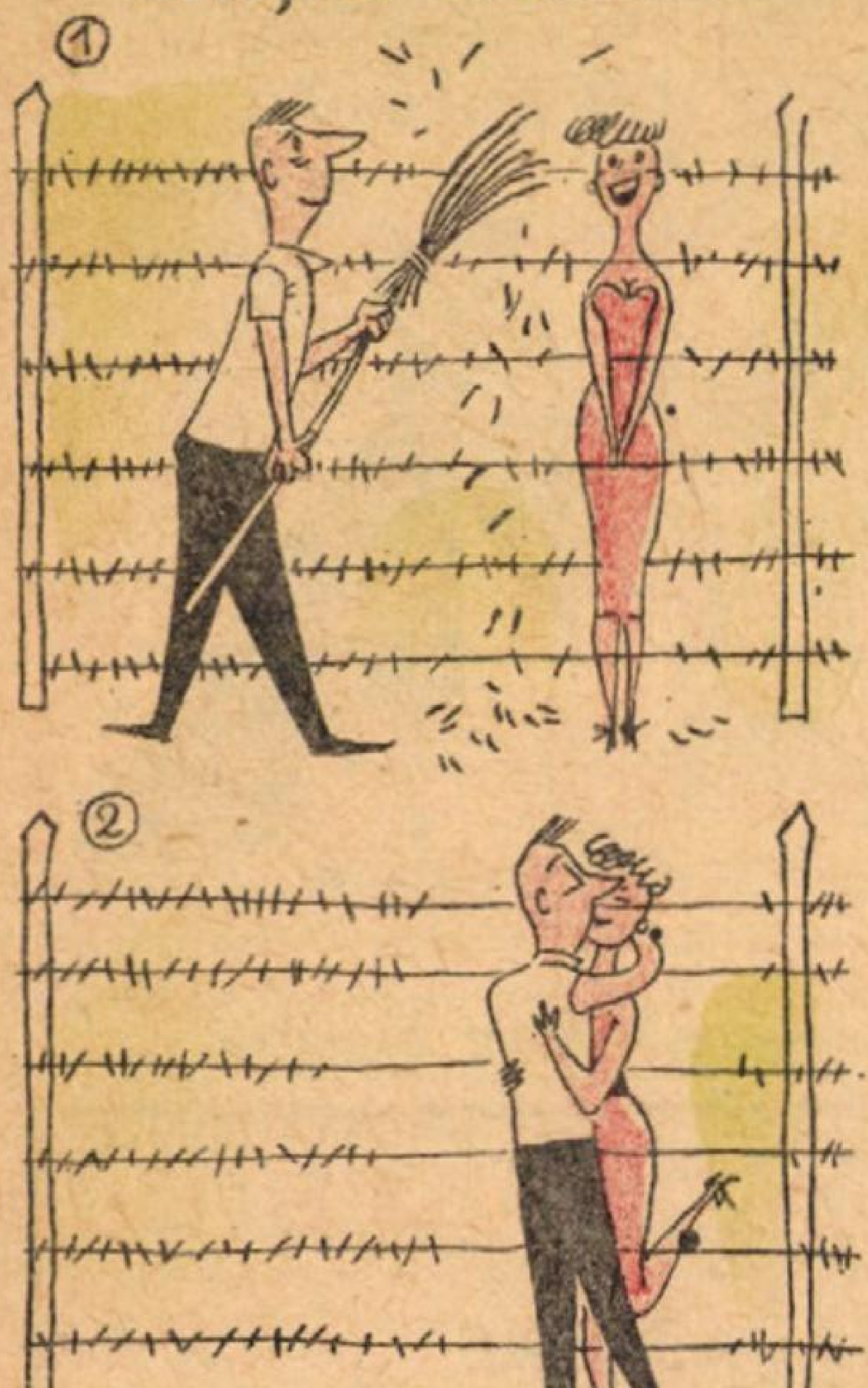

Kézzel festett szoknya a divat

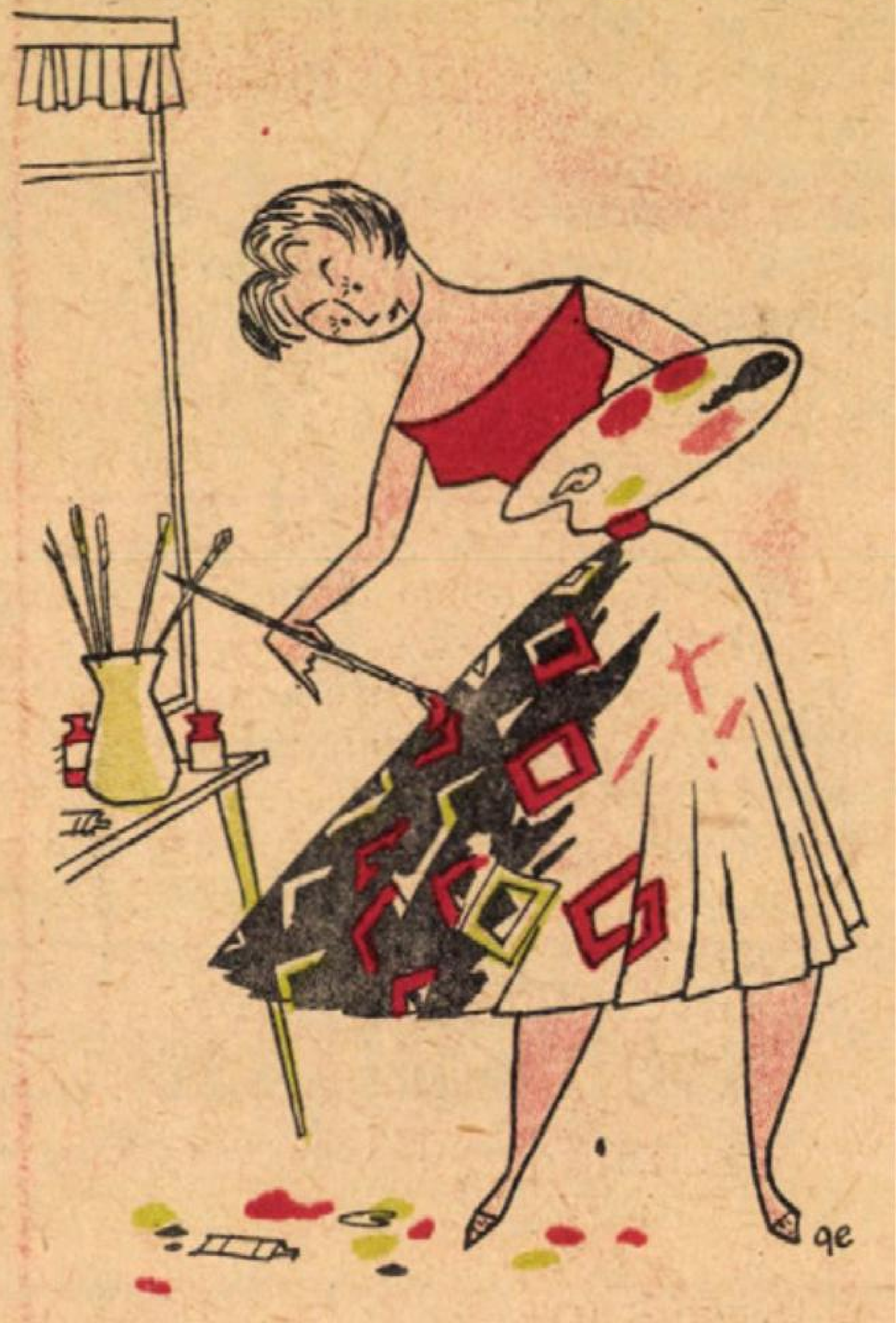

Túlméretezett biztonság

Schwott Lajos rajza

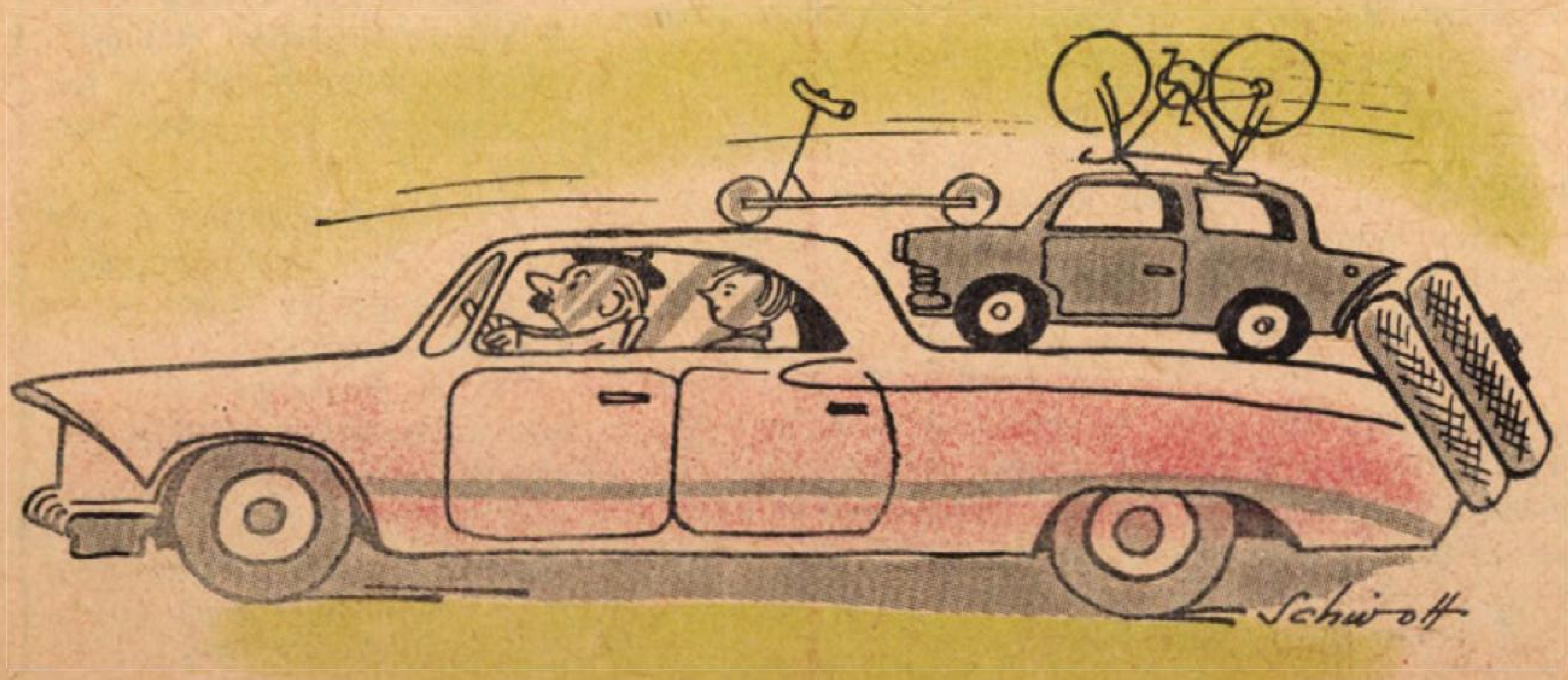

Nyári ügyek

Sör

Úgy reszket a csapos,
Keze tétovázik,
A pohár söröm is,
Lám, habozni látszik.

Ha ez így megy tovább,
Megérjük a napot,
Nem is sört iszunk, csak
Frissen csapolt habot.

Margitsziget

Romantikusak az esték,
Itt a Nyulak szigetén.
A padon két ifjú ember,
Egy szép lány s egy szép legény.

Forró csókban forrnak össze,
Tombol ez a lázas Nyár,
Azt hinnéd, hogy szerelmesek,
Pedig csak egy házaspár.

Legyek

Mért küldték ez áldást?
Ó, szent égi kegyek,
Nem nyújtanak enyhet
A folyók, a hegyek.

Agyoncsapjam őket,
Erőszakos legyek?
Inkább csipjenek az
Erőszakos legyek.

Fagylaltos kisasszony

Mint a Big Ben, zengett hangja,
Amikor rámkacagott,
Miatta ettem meg harminc
Vaníliakupacot.

De hiába udvaroltam,
Forró szívvel, epedve,
A moziba mással ment, de
Én vagyok berekedve.

Galambos Szilveszter

E heti hirdetésünk

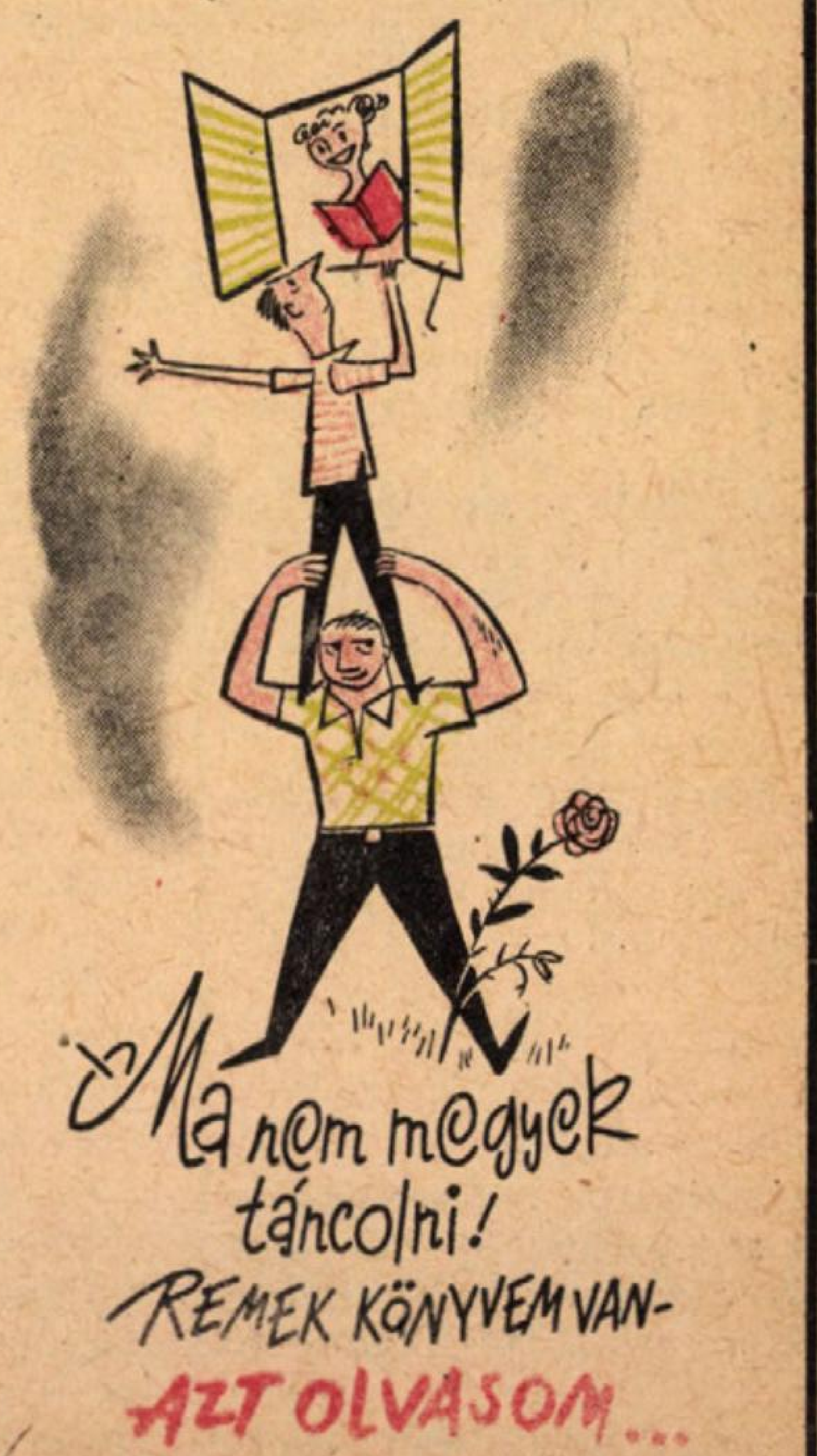
Ma nem megyek táncolni!
REMEK KÖNYVEM VAN-
AZT OLVASOM...

Gazdag választék az Állami Könyvesboltokban

Mesél a bécsi erdő

Gerő Sándor rajza

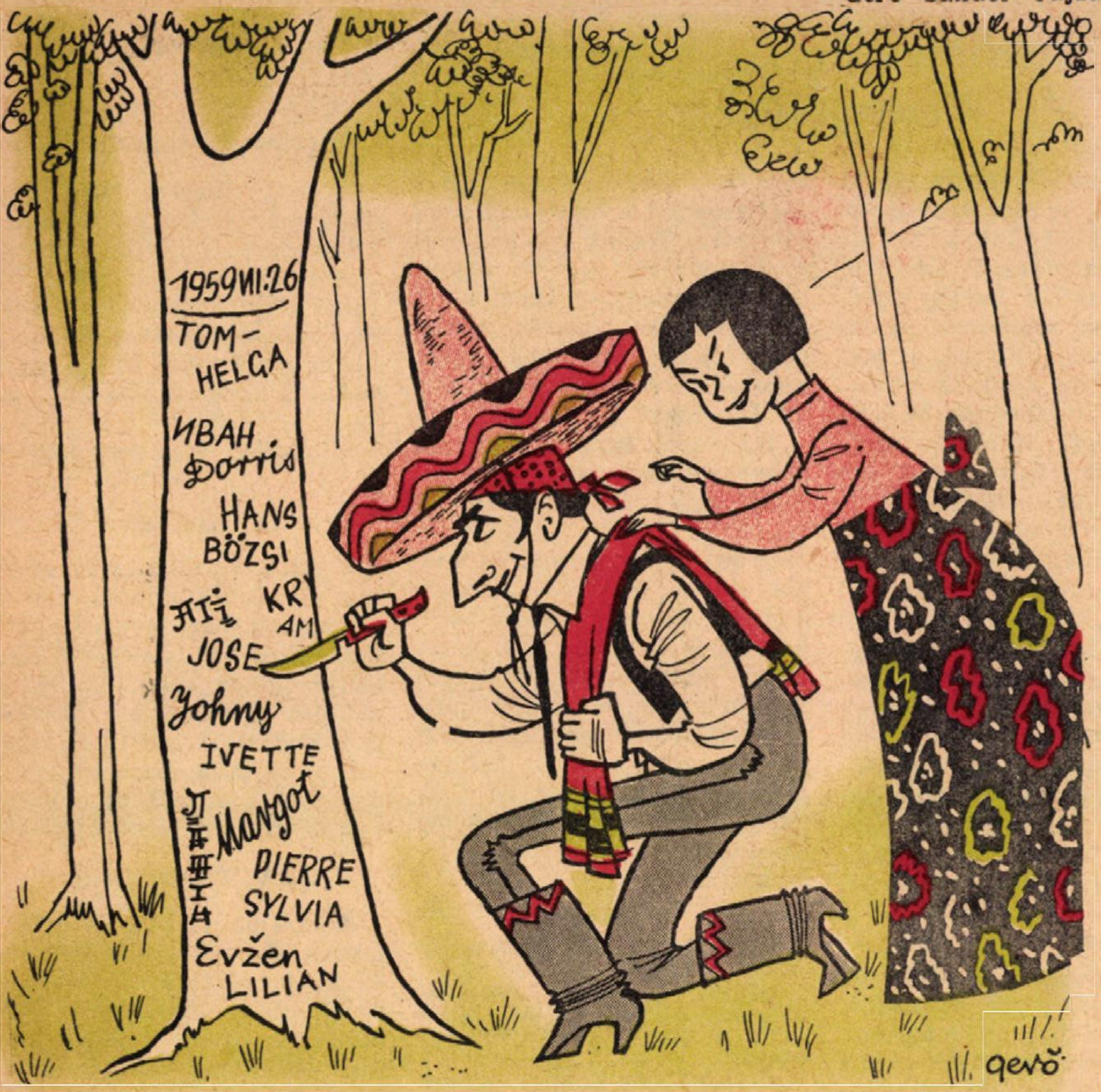

Egyenjogúság

Bevallom, gyakran, midőn épp a konyhát mostam fel, krumplit tisztítottam, vagy munka után hétvégi hajrában húsért tülekedtem, mialatt férjem elmélyedten szundikált a rekamién, némi halvány kételyek éledeztek bennem a női egyenjogúság megvalósulását illetőleg. (Hogy miért épp ez esetekben támadt fel bennem a kétkedés, annak megfejtése természetesen a lélekbúvárokra vár.)

Nos, ezennel közlöm, hogy kételyeim teljesen eltűntek. Méghozzá a következőképpen:

Felkerestem barátnőmet, Szvatopluk Gézánét, örömömet kifejezendő az alkalomból, hogy jelentősebb összegű prémium ütötte, illetve simogatta markát.

Szvatopluknét népes családja körében, férje és Csibész névre ugató kutyája társaságában találtam. Bensőségesen megragadtam kezét és már épp szóra nyitottam ajakam, midőn Szvatoplukné jelentős és tiltó pillantással szemembe nézett. Majd midőn férje, Szvatopluk Géza néhány pillanatra eltávozott a szobából, ezt suttogta:

— Egy mukkot se a prémiumról! Gézuka nem tud róla!

Kertész Magda

SÓSPEREC

A múltkor gusztusom támadt egy sósperecre. Persze, ha az ember sósperecet akar enni, és van némi élettapasztalata, nem lát neki a dolognak csak úgy, Hűbele Balázs módjára, mert ki tudja, miféle pereceknek teszi ki magát. Ha odamégy egy utcai árushoz, vagy bemégy a péküzletbe, azok nem tudnak disztingválni, nem nézik, kinek lesz a perec, a kezedbe nyomnak egyet és kész. Tisztára szerencse dolga, hogy dohos-e az a perec, vagy nyúlós, esetleg sótalan. Olyan perecet is láttam már, amelyiknek egyáltalán nem volt perecalakja. Én viszont nem vagyok az az ember, aki csak úgy kidobál kilencven fillért és megeszik minden vacakot, amit odaadnak neki.

Először a Minisztertanácshoz akartam fordulni, de aztán elálltam ettől a tervemtől. Nincsenek oda személyes nexusaim és ki tudja, kihez kerül az ügyem. Van-e az illetőben kellő judicium ahhoz, hogy megítélje, milyen perec jár nekem érdemeim és az államrend iránti hűségem alapján. Megelégedtem tehát az illetékes Minisztérium egyik befolyásos főtisztviselőjével, akinek egy fél évvel ezelőtt szereztem két jegyet a „Huszárfakadás” című operetthez. Az illető először vakarta a fejét és megmutatott egy hosszú listát, amelyen mintegy ötszáz minőségi perecigénylő volt felsorolva, de amikor a „Huszárfakadás” című operett egyik slágerét kezdtem dúdolni, jobbkedvre derült, és adott néhány sor írást a Központi Perecelosztó igazgatójához, Balasán kartárshoz.

Persze, nem hamarkodtam el a dolgot, és kissé utána néztem, ki is ez a Balasán. Néhány nap alatt sikerült megtudnom, hogy ő is a Barcsayba járt, akárcsak én, és van egy nyaralója Érden, ahol a sógorom az Önkéntes Tűzoltó Egyesület elnöke. Ezek után természetesen Balasán a tenyeremből evett, mindent megígért, sőt azt is elárulta, hogy néhány nap múlva olyan perecek kerülnek forgalomba, amelyek izlandi importsóval lesznek megsózva, tehát azt ajánlja, várjak egypár napot.

Már-már egyenesben éreztem magam, amikor a VII. kerületi Kiszerelő Igazgatóságtól bizalmas értesítést kaptam, hogy fúrnak. Mégpedig egy Staniszló nevű nyugdíjas árvaszéki ülnök fúr, aki nyilván megirigyelte gyors előretörésemet és azt terjeszti rólam, hogy tagja vagyok a „Jehova tanúi” nevű szektának és minden vasárnap persellyel járok gyűjteni Rákospalotán. Ezt a nevetséges vádat nem is tartottam érdemesnek arra, hogy megcáfoljam, annál is kevésbé, mert közben megtudtam Balasántól, hogy a Balatoni Halásztársaság ügyemet pártolólag terjesztette fel a Gizella malomhoz. Valóban, egy hét múlva megkaptam a bizalmas értesítést, amely úgy szólt, hogy a külön nekem sütött perecet, kilencven fillér lefizetése ellenében, átvehetem a „Diadal” mozi büféjénél. Jelszó: „Kerek-perec”, ezt kell a hajlotthátú, szőke büfésnő fülébe súgnom.

A többi már ment, mint a karikacsapás. A jelszót belesúgtam a büfésnő fülébe, ő diszkréten átnyújtott a pult alól egy perecet, én beleharaptam és kitört egy fogam. De nem tesz semmit, mert az Egészségügyi Minisztériumban van egy barátom, a Padlupka Sanyi, hozzá tartoznak az összes pesti fogorvosok. Még ma beszélek vele.

Gádor Béla

Sok lengyel hallgatója van a Balatoni Nyári Egyetemnek

Gerő Sándor rajza

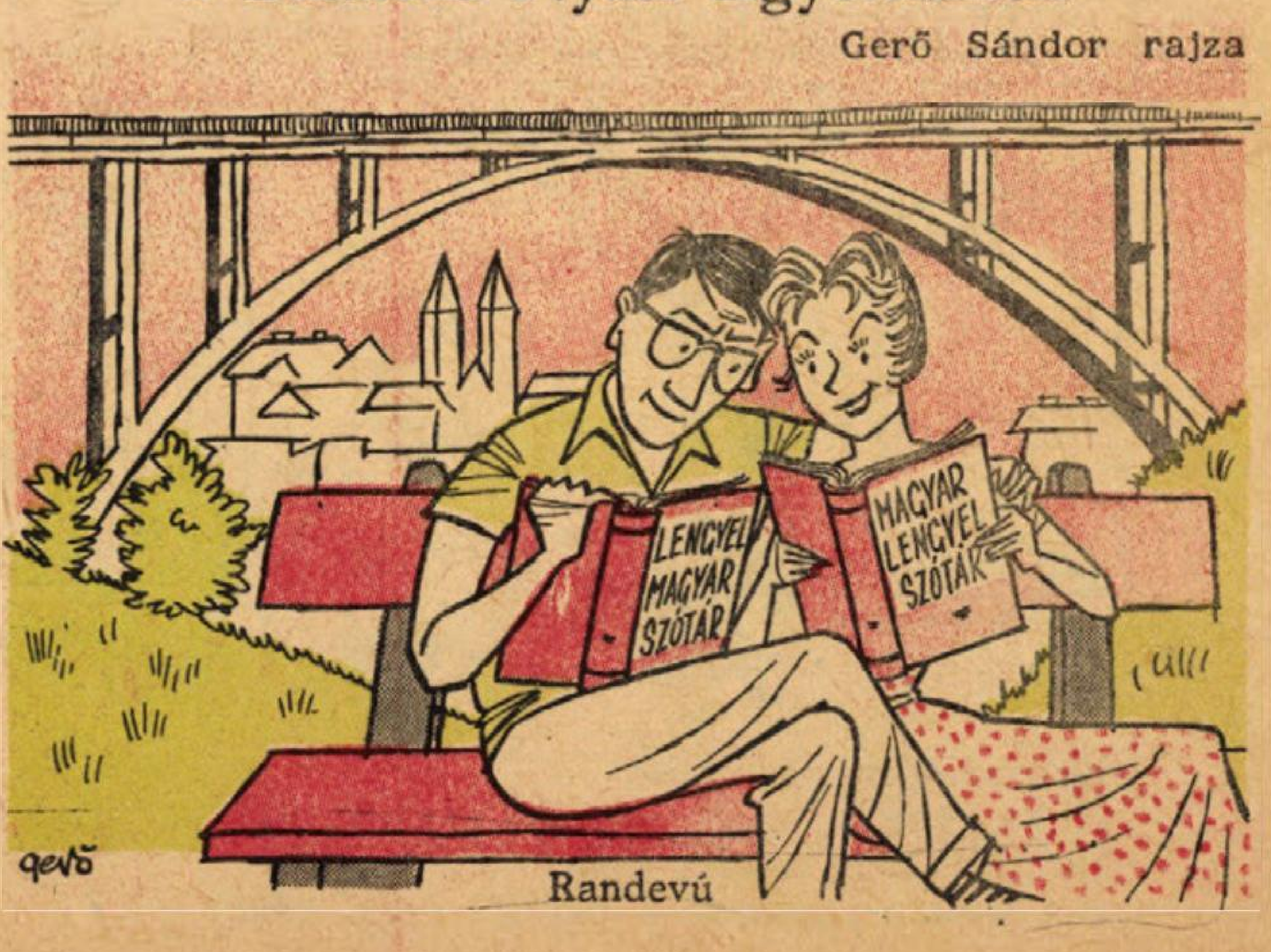

Randevú

Holnap történt

Nem akármilyen ajándékkal lepte meg a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalata a nagyközönség miszticizmusra hajló felét.

Ugyanis kiadták a

MAGYAR FOTOMŰVÉSZET 1959—1960

című ízléses albumot, amely címéből ítélve tehát a legkiválóbb idei, továbbá jövő évi felvételeket tartalmazza.

A képek ragyogóak – s az a figyelemre méltó fototechnikai újítás, hogy szakítva a sablonnal, nem csupán a múltban, illetve a jelenben készültek – cseppet sem megy a színvonal rovására!

Ha e nagyszerű kezdeményezést a többi kiadó is átveszi, akkor reméljük, rövidesen napvilágot lát pl. egy csokor – a Magvető gondozásában – ifjú lírikusaink 1973-as terméséből . . .

(—d—)

Delicatesse

Nem tudom, kinek jutott eszébe a Közértek egy részét Delicatesse boltoknak elnevezni. Először azt hittem, hogy az új cégtáblára szánt keret még nem merült ki és tekintve, hogy a régi táblák kifogástalanul szépek voltak, csak úgy lehetett az erre a célra szánt pénzt felhasználni, ha új nevet adnak a boltnak. Tévedtem . . . Az történt, hogy a Csemege Vállalat a kisebb üzleteit átadta a Közértnek. Ezeket a kis boltokat keresztelte el a Közért Delicatesse-nek. Mindenesetre meg kell dicsérni őket: jó magyar nevet találtak. Ha más vállalatok is követnék a példát, a cukrászdákat „Conditorei”-nek, a papírboltokat „Papierladen”-eknek, a fodrász szövetkezeteket pedig „Coiffeur”-öknek neveznék el. Komolyan mondom, vicces lenne . . .

(—l)

Le a bürokráciával!

Garázsgondok

Körülbelül két héttel ezelőtt pompás kis szürke Moszkvics-kocsimat kilakoltatták az utcára. Éppen vidékről érkeztem meg, a hazatérő boldog gondtalanságával, amikor a garázs ajtajában megállítottak, és pajkos mosollyal közölték velem, miszerint szíveskedjem be nem fáradni, mert a garázs megszűnt, valami más lesz a helyén, csak még nem lehet tudni, hogy micsoda. Képzelhető, hogy elszomorodtam én is, hűséges Moszkvicsom is, aki több mint két évig teljes ellátáson volt itt, ebben a vendégszerető, kitűnően felszerelt lakásban. Nem is tudtuk, milyen boldogok voltunk eddig. Úgy éreztem, magam, mint a Pál-utcai fiúk, amikor megpillantották a grundon az első műszert és rájöttek, hogy megszűnik a grund, vége a boldog, felelőtlen gyermekkornak, jön a harc, a küzdelem, az élet.

Persze kapkodtam fűhöz-fához, de mindketten azt mondták, hogy a helyzet reménytelen. Van ugyan egy Garázsipari Vállalat, amely arra hivatott, hogy szabad portyázókat elhelyezzen, de minden garázsa tele van, nem szólván az előjegyzések mérhetetlen tömegéről. Azóta kocsim az utcán hál és csak némileg vigasztalja az a tudat, hogy sok száz más kocsi sorsán osztozik.

Ugyanis lóttomban-futtomban megtudtam azt is, hogy ügyem közügy, mert a garázsgond miatt számos ember feje fáj az enyémmel együtt. Többek között fáj pl. a Garázsipari Vállalat feje is, aki szívesen elhelyezne bármennyi kocsit, ha lenne hová. Csakhogy nincsen, mert új helyiségeket nem kap, sőt még a régiekből is el-elveszegettek tőle a múlt idők folyamán. Holott, ha már új garázsépítésről nem is ábrándozunk, vannak alkalmatos helyiségek, ahol autók voltak vagy lehetnének, és ahol most papírokat, rongyokat és ócska bútorokat tárolnak.

Jól tudom, hogy a világ más nagyvárosaiban is vannak garázsgondok. De ettől még a miénk nem lesz kisebb. Ha már büszkék vagyunk, és méltán, egyre növekvő autóparkunkra, arra ne legyünk büszkék, hogy a mi autóink is az utcán fognak világvárosiasan elnyomorodni. Mert most még hagyján. Most még csak nap perzseli, eső veri, és huligán fosztogatja őket. De mi lesz télen, a sok didergő, szegény kis autóval, a nagy magyar éjszakában?

G. B.

Elbürokratizált követelés

Június 17-én a Fővárosi Művészi Kézműves Vállalattól vettünk egy 186,60 forintos zászlót.

Június 22-én a fenti vállalat ajánlott levélben értesítést küldött, mely szerint a zászló alapára 187,90 forint és kérték, hogy az 1,30 forintos különbözetet egyszámlájukra utaljuk át. Ugyanezen a napon, ugyancsak ajánlva a náluk elfekvő átvételi elismervényünket is elküldték annak igazolására, hogy mi a zászlót átvettük. Ez idáig már 3,40 forintjába került a fenti vállalatnak. Ha ehhez még hozzászámítjuk a náluk és nálunk ez ügyben felesleges időveszteséget és adminisztrációt, akkor a napnál is világosabb, hogy ezen a követelésen csak a bürokrácia keresett. Nem lehetne ezeket az apró összegeket egyszerűbb módon, mondjuk, telefonértesítéssel, hatvan fillérért elintézni?

Sarkadi László
Bp. Helyiérdekű Vasút

És a csendrendelet?

I. Móricz Zsigmond körtér

A 6-os villamos végállomásáról már a hajnali órákban kolompnak is beillő hangos csengettyűszóval indítják a kocsikat. Tanulmányoztam más végállomások indítását is, mindenütt csendesebb. Miért teszik tönkre a környék lakóinak idegeit?

A Móricz Zsigmond körtér lakói

II. Alig utca

A XIII. kerületi Alig utcában alig lehet aludni, mert a kis utcácskában legalább húsz rádiótulajdonos bömbölteti egyszerre nyitott ablak mellett a rádióját. Tudom, más utcában is előfordul ilyesmi, de úgy vélem, az Alig utcai zajrekordot sehol sem érik el a hangszórók. Csendet kérünk!

III. Tigris utca

A Déli pályaudvar közelében lakunk. Az éjjel közlekedő vonatok harsány és hosszantartó sípjelzése tönkreteszi alvásunkat. A szputnyikok korában nem lehetne a fültépő füttyjelzéseket elkerülni és más, halkabb jelzéssel helyettesíteni?

Gábor László
I. Tigris u. 42/46.

Szobor vagyok, de hiányzik egy karom . . .

A Baross utcai II. számú sebészeti klinika homlokzatát két szobor díszíti: Balassa és Lumniczer professzorok emlékműve. A szobrok szépek, csak az a baj, hogy sérültek. Balassának a jobb-, Lumniczernek pedig a balkarja hiányzik. Miért nem talál módot az egyetem gazdasági osztálya a két szobor restaurálására?

FŰZFŐI KÉPESLAPOK

Szűr-Szabó József rajzai

Körmönfont ügy

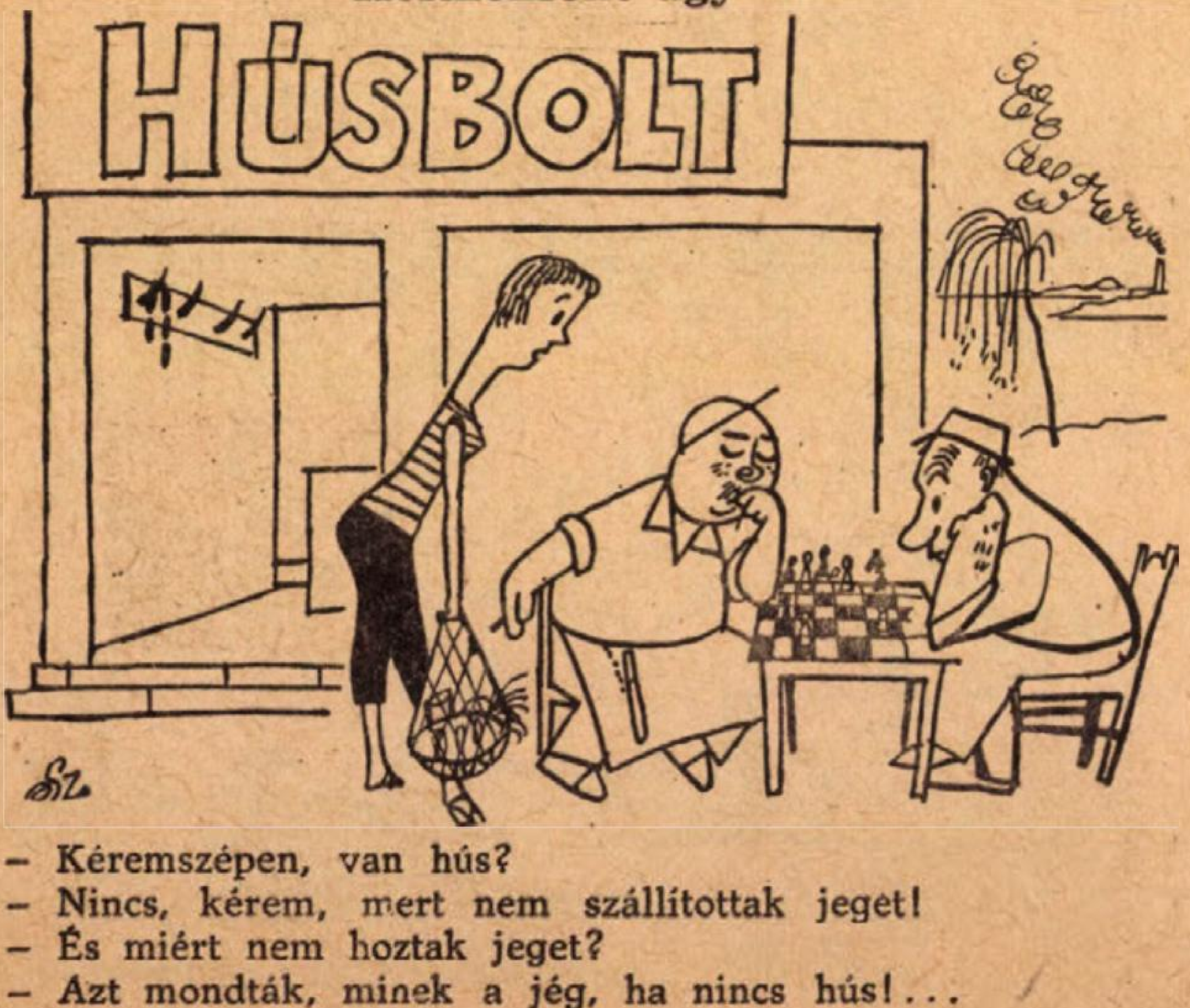

– Kéremszépen, van hús?
– Nincs, kérem, mert nem szállítottak jeget!
– És miért nem hoztak jeget?
– Azt mondták, minek a jég, ha nincs hús! . . .

Rozoga ülőhelyek a moziban

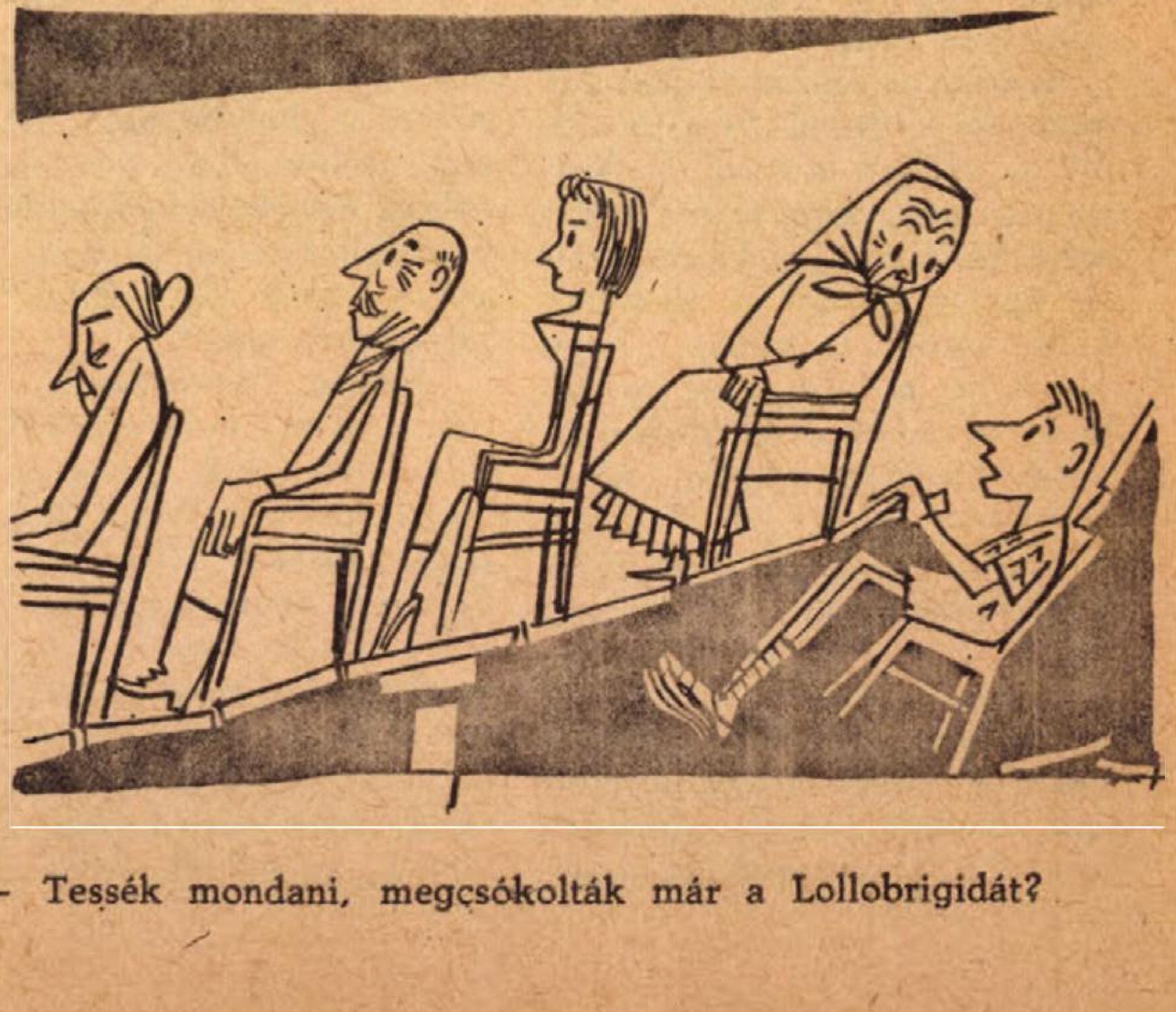

– Tessék mondani, megcsókolták már a Lollobrigidát?

Pesti tudósítónktól

Rájöttem a mozilátogatás titkára: csak gyerekekkel együtt szabad megnézni a filmeket. A gyerekek hite átragad az emberre, a gyerekeknek maga az élet az, amit a vászonra vetítenek.

Nemrég az Ugocsa-moziban ifjúsági előadáson megnéztem az „Őfelsége kapitánya" című kalandos filmet. Amikor Hornblower kapitány és tengerészei csónakon titokban megközelítették a Natividad nevű spanyol csatahajót, a nézőtéren halálos csend támadt. S midőn az egyik gyerek elköhögte magát, dühösen lepisszegték. Hallatlan! Akkor köhög, amikor a legnagyobb csendre van szükség. Még gyanút fognak a spanyolok!

Jómagam is visszafojtottam egy harsánynak ígérkező prüszkölést, s így Hornbloweréknak sikerült baj nélkül elérniök a spanyolok csatahajóját.

*

Sárgabarack-szüret van. Rengeteg sárgabarack termett az idén. Minden villa- és gyümölcsöstulajdonos őrjöng, mert a rokonok és ismerősök már menekülnek előle, ha rájuk akar sózni néhány kiló sárgabarackot.

Valamelyik reggel a kapu előtt egy letakart kosarat találtam, de nem csecsemő volt benne, hanem sárgabarack.

f. l.

A humor könyvéből

BÁRON JÓNÁST, az ismert magyar orvosprofesszort megszólította az utcán egy, gazdagságáról és fukarságáról híres asszony.

— Jó, hogy találkozunk, kedves doktor! — mondta az asszony. — Napok óta nagyon fáj a hátam... Mondja meg, mit csináljak, hogy elmúljon?

— Azonnal megvizsgálom, asszonyom — felelte Báron professzor szolgálatkészen. — Tessék levetkőzni!

KABOS GYULA, a neves komikus törzsasztalánál pedáns emberekről beszélgettek.

— Az mind semmi — szólalt meg hirtelen Kabos. — Nekem van egy ismerősöm, akit rablók támadtak meg az erdőben és elszedték az összes ruháit...

— Na. és?

— Na és képzeljétek, ez a pedáns ember ruhatári számot kért a rablóktól!...

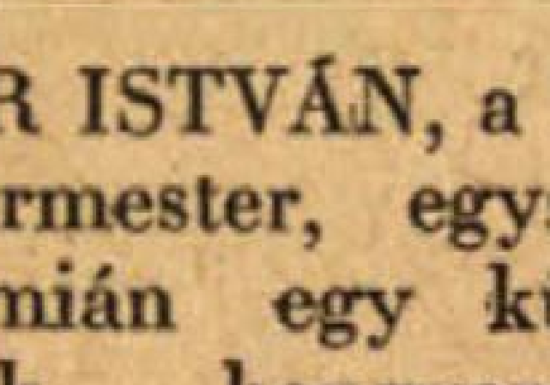

KERNER ISTVÁN, a kiváló magyar karmester, egyszer a Zeneakadémián egy külföldi kollégájának hangversenyét hallgatta. Mellette két nő ült, akik állandóan beszélgettek, de nem ruhákról, vagy pletykákról, hanem komoly zenei problémákról. Az egyik megjegyezte:

— Csukott szemmel sokkal jobban tudom élvezni a zenét...

Kerner idegesen megszólalt:

— Próbálja meg egyszer, asszonyom, csukott szájjal!

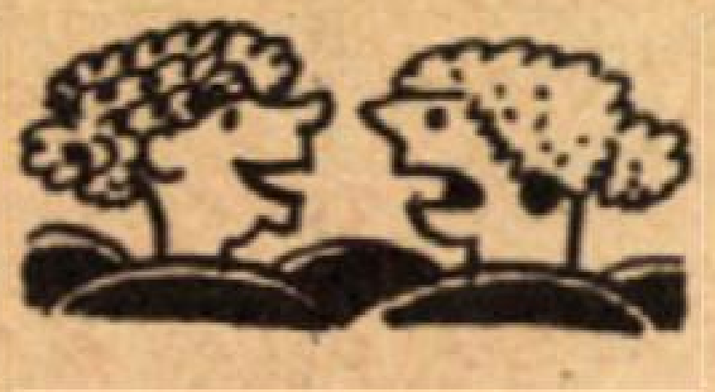

KESZLER JÓZSEF, a szigorúságáról híres kritikus, egyszer késve érkezett a színházi főpróbára. A jegyszedő udvariasan figyelmeztette:

— A darab már megkezdődött, szerkesztő úr, szíveskedjék csendesen a helyére menni!

— Mi az? — csodálkozott Keszler. — Odabent már alszanak?

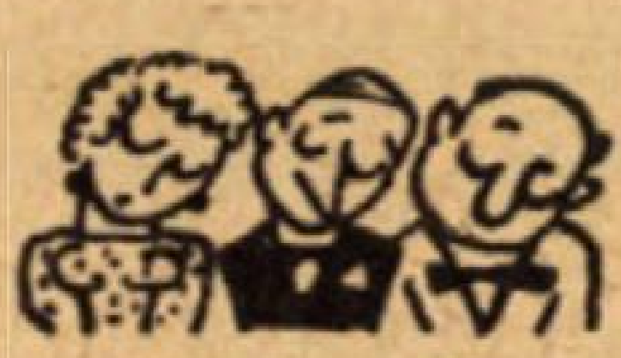

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két zsebtolvaj sétál az utcán. Az egyik megáll egy újságárus előtt és divatlapot vásárol.

— Minek neked a divatlap? — kérdi tőle csodálkozva a barátja.

— Na hallod, csak tudnom kell, hogy hol fogják viselni ősszel a zsebeket!

Absztrakt kiállítás

Szűr-Szabó József rajza

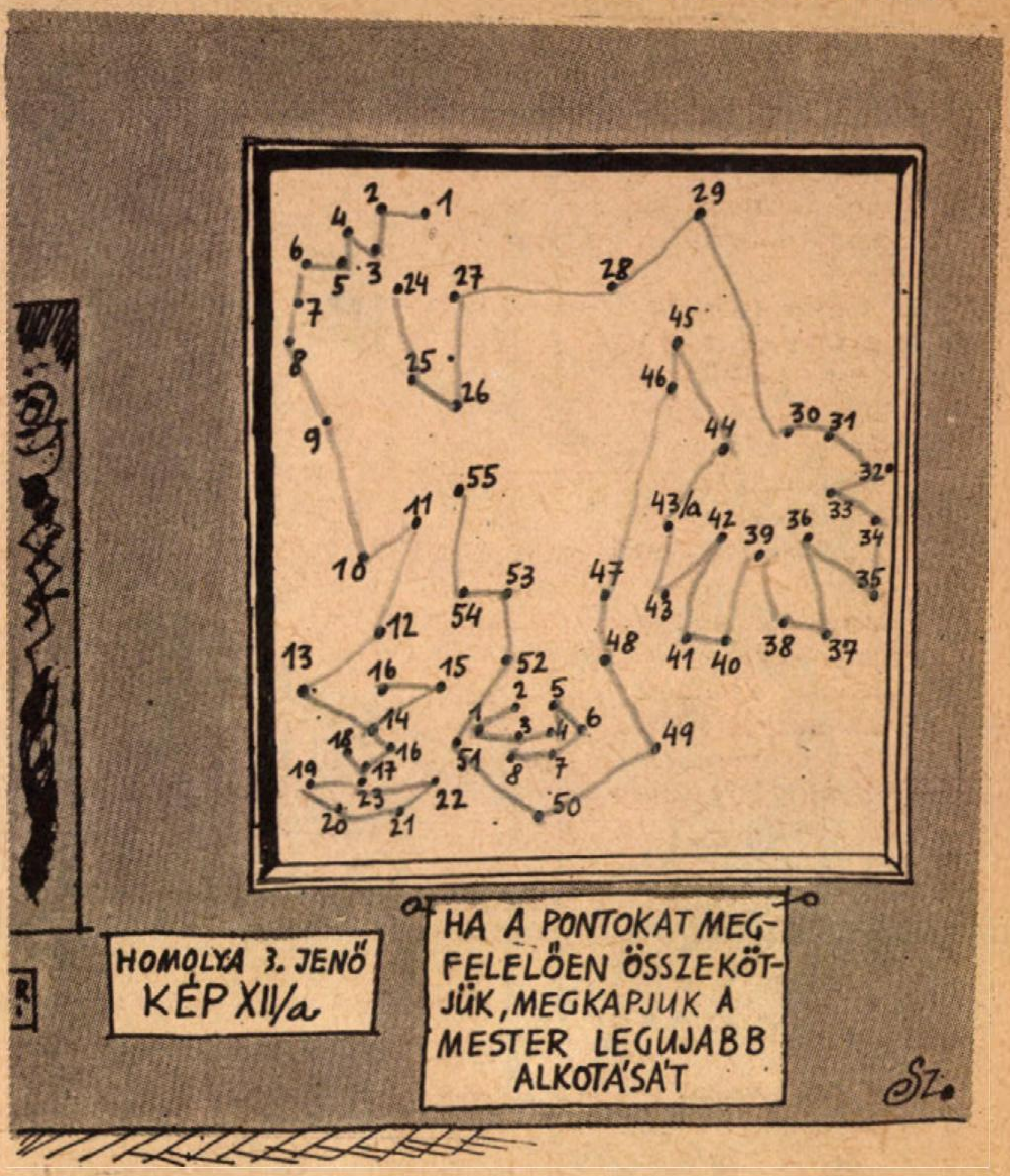
HOMOLYA J. JENŐ KÉP XII/a
HA A PONTOKAT MEGFELELŐEN ÖSSZEKÖTJÜK, MEGKAPJUK A MESTER LEGÚJABB ALKOTÁSÁT
Sz.

Mint a fodrászoknál

Várnai György rajza

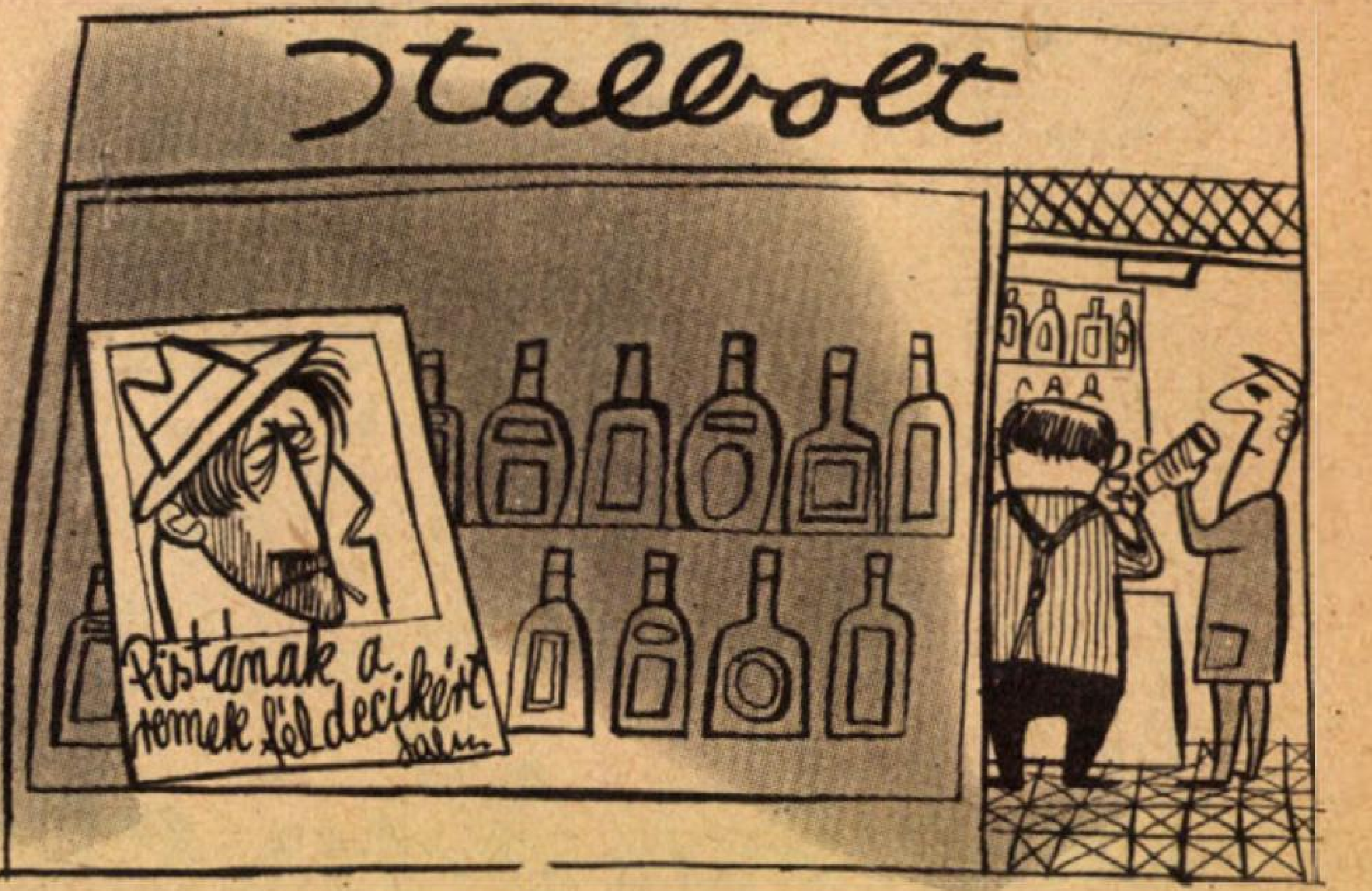

Egy pesti lakásban

Vasvári Anna rajza

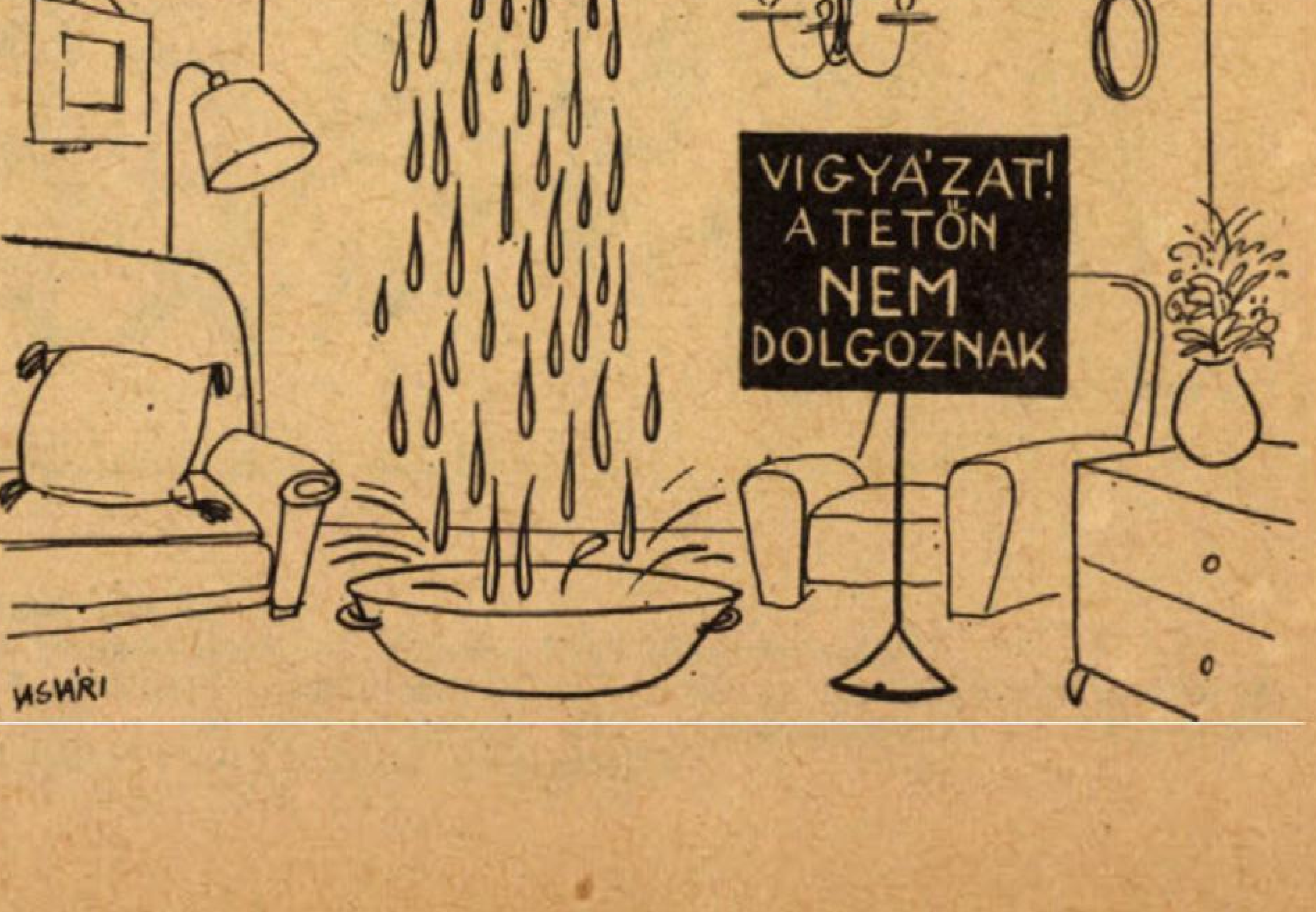
VIGYÁZAT! A TETŐN NEM DOLGOZNAK
VASVÁRI

Leltározás a HIG-házakban

Sándor Károly rajza

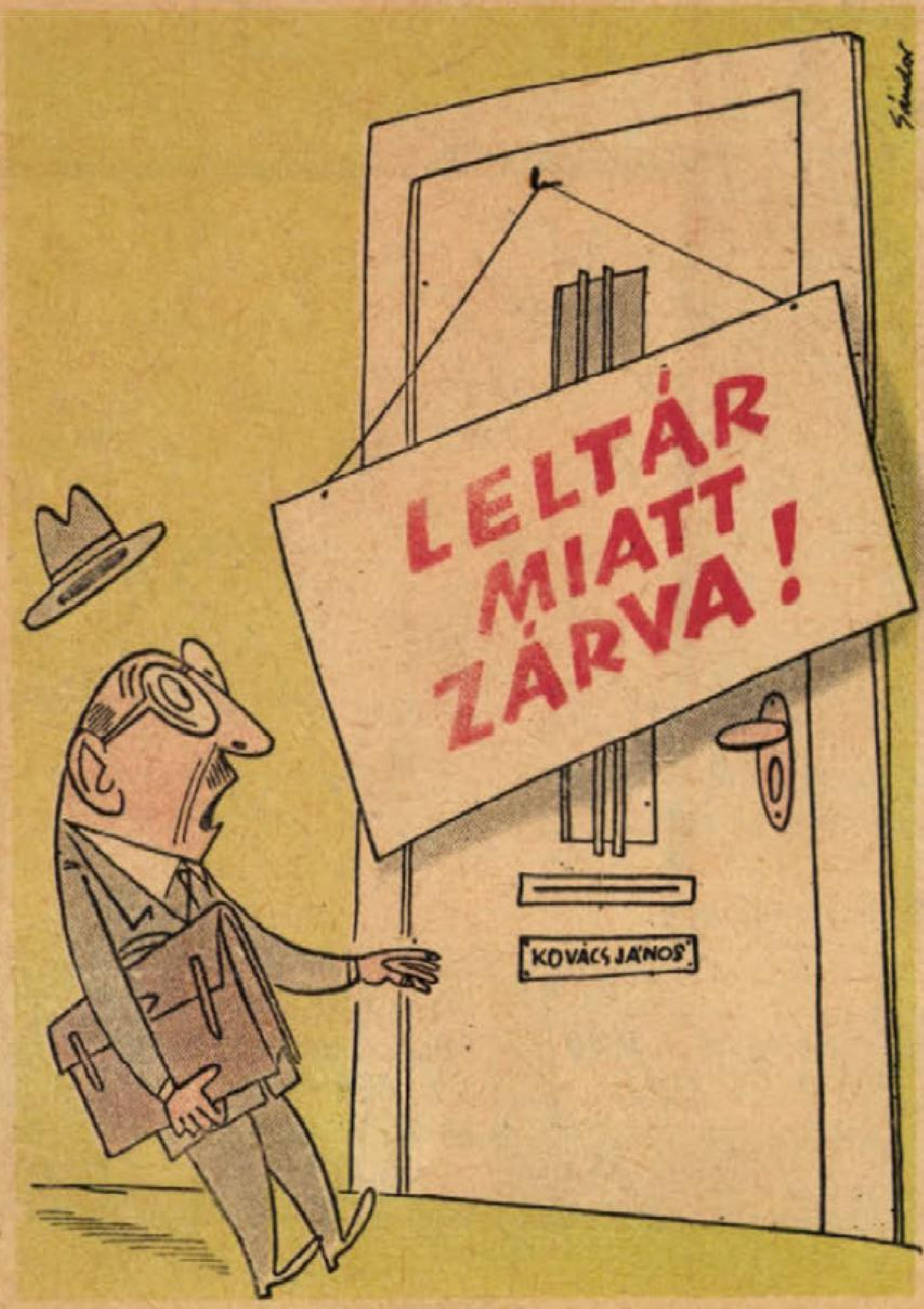

Korszerű tejszállítók kerülnek forgalomba

Hegedűs István rajza

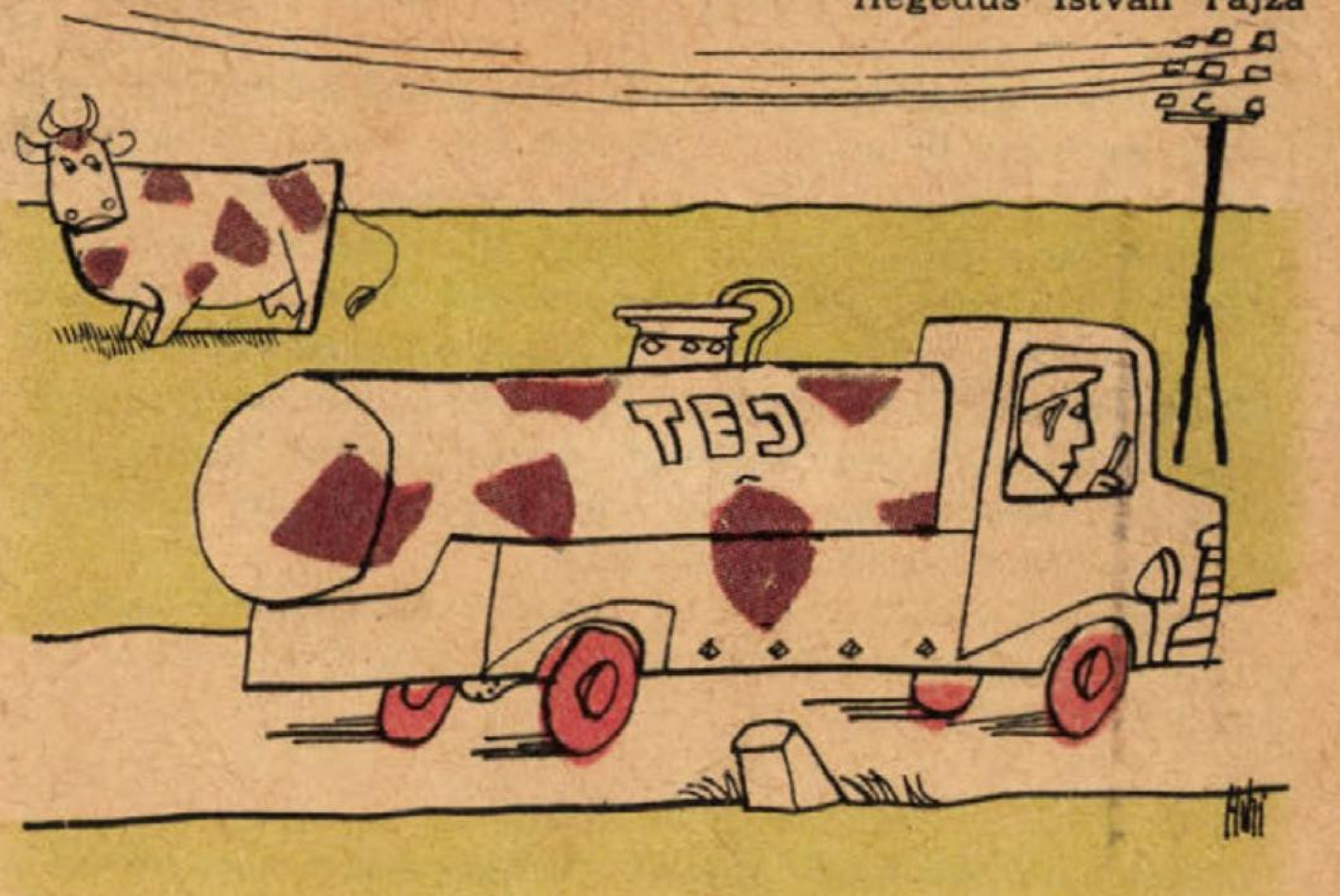

Vevőankét az italboltban

Szűr-Szabó József rajza

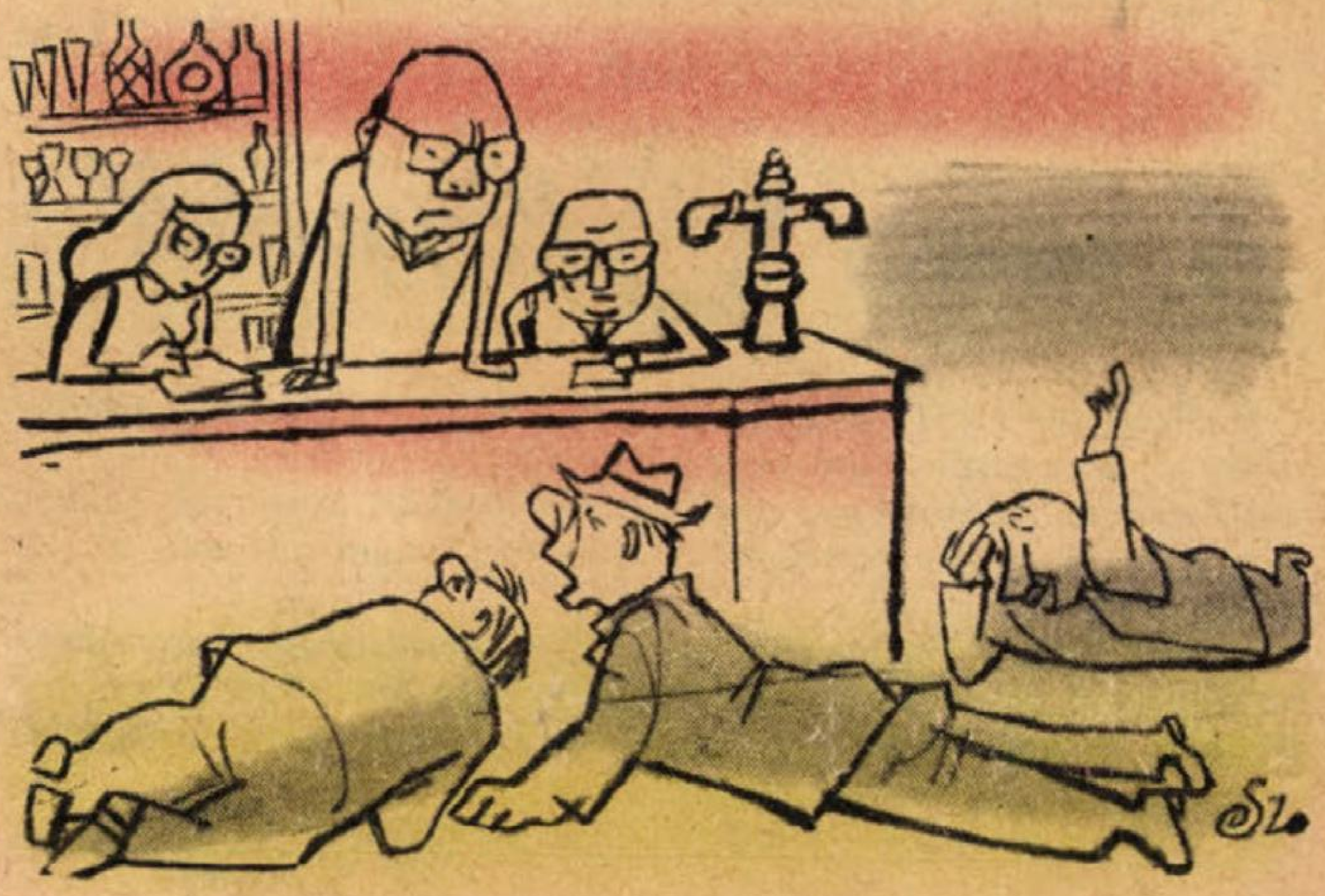

Egyenlőtlen fejlődés

Mészáros András rajza

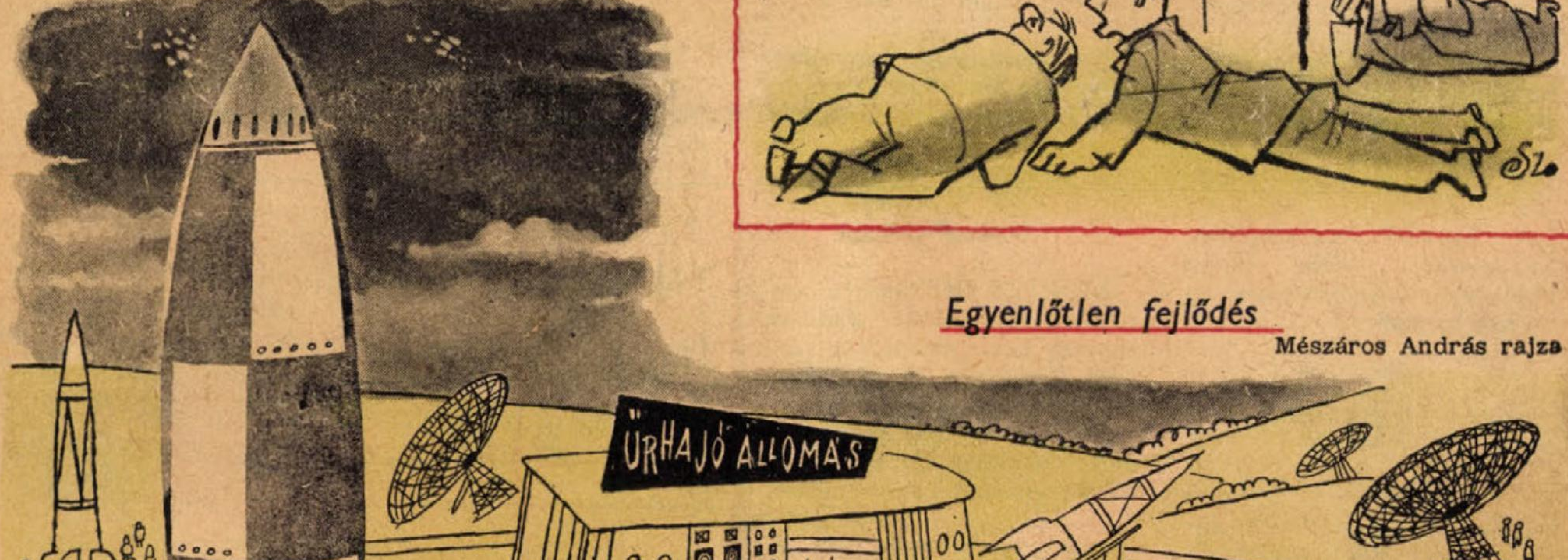

– Halló, lelkecském! Messze van még innen a csodatevő kút?

Ludas Matyi szatirikus hetilap.
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.